

САЙМЪН КЪРНИК ПОДХОДЯЩ ДЕН ЗА УМИРАНЕ

Част 2 от „Денис Милн“

Превод от английски: Диана Николова, 2007

chitanka.info

На мама и татко

ПРЕДИСТОРИЯТА...

Ричард Блаклип беше обзет от желание да убива.

Преди да напусне Англия, го увериха, че човекът, който сега седеше на масата срещу него, ще се погрижи за нуждите му. Очевидно господин Кейн знаеше как да урежда нещата в Манила и имаше достъп до постоянен контингент от жертви в този безкраен, потънал в нищета метрополис, където животът беше толкова евтин и където можеше да се изтъргува почти всичко, стига цената да е добра. Сега оставаше само да се споразумеят за нея.

Срещата беше уредена преди час по телефона, но сега, когато гостът му вече седеше в хотелската стая, Блаклип започна да изпитва колебание относно цялата тази история. Не че не искаше да удовлетвори желанията си (нямаше да му е за първи път), но се притесняваше, че е сам в този чужд град на хиляди километри от дома, и се чувстваше неловко да споделя своите най-съкровени мисли и желания с един непознат. Увериха го, че Кейн е надежден човек. Ами ако не беше? Ако беше подставено лице? Или още по-зле, ако работеше за полицията? Блаклип съзнаваше, че го обзема параноя, но това не значеше, че страховете му са неоснователни.

— Наред ли е всичко? — попита Кейн с уверен и спокоен тон, който имаше за цел да предразположи събеседника.

И донякъде успя. Блаклип се усмихна, избърса с кърпичка потта от челото си и отвърна:

— Да, да, всичко е наред. — Постара се да го каже непринудено, но и сам не си вярваше. — От жегата е. Не съм свикнал още.

В стаята цареше задуха. Той се беше преоблякъл с по-леки дрехи, включи вентилатора на тавана на максимум, дори спусна щорите, за да спре палещите лъчи на слънцето, но нищо не помагаше. Усещаше изпотените си мишници и съжаляваше, че не бе наел стая с климатик. Но, от друга страна, нали си пазеше парите за по-важни неща...

Кейн говореше нещо за това как западняците след известно време свиквали с жегата на Филипините, но Блаклип не го слушаше. Внимателно изучаваше госта си, убеден, че го прави незабелязано. Беше свикнал да наблюдава дискретно.

Кейн беше по-млад от очакваното, вероятно нямаше четиридесет, и беше облечен спортно с дънки, памучна риза и леко сако. Беше много по-висок и по-слаб от Блаклип, а загарът на лицето и добре оформеното му тяло подсказваха, че спортува и прекарва доста време на открито. Косата и грижливо подрязаната му брада бяха изсветлели от слънцето, само тук-там се забелязваше по някой сив косъм. В общи линии можеше да мине за привлекателен, макар че очите му бяха тесни и някак твърде близо едно до друго.

По челото на Кейн се стече капчица пот и бързо стигна до веждата му. Той небрежно я избърса. Не личеше влажният задушен въздух в стаята да го притеснява. Спря да говори за филипинския климат и погледна Блаклип в очите. Беше готов за бизнес.

Сега или никога, настъпи часът на истината.

Блаклип вдиша дълбоко, съзнаваше, че е на път да поеме огромен риск, но също така беше наясно и за евентуалната награда. Удоволствието, което щеше да изпита. Очакването. Тръпката. Убийството.

— Знаете какво искам — каза най-сетне той. — Можете ли да ми го доставите?

— Искате момиче, нали?

— Точно така.

Кейн кимна утвърдително.

— Добре. Мога да ви намеря момиче.

Блаклип се прокашля, преди да продължи, и усети как по тялото му премина сладостна тръпка.

— Трябва да е млада — каза той с такава наслада, сякаш вкуси последната дума.

— Изпълнявам всякакви желания. На съответната цена.

Блаклип си представи какво ще направи с момичето и сладостното усещане стана още по-осезаемо, особено в слабините. Устата му пресъхна и той облиза устни.

Кейн търпеливо чакаше, по лицето му се четеше единствено слаб интерес.

— Всякакви ли? Можете да ми доставите всичко, което поискам?
— попита Блаклип шепнешком, мислите му вече бяха изцяло насочени към предстоящото забавление.

Целият му свят сега беше тази малка задушна хотелска стая.

— Всичко.

Думата беше произнесена спокойно, но категорично. И Блаклип знаеше, че човекът не се шегува. „Всичко“ означаваше дори убийство.

Затова с плаха, едва ли не детска усмивка той сподели с непознатия своите кръвожадни фантазии. Докато разказваше, хвърляше от време на време бегъл поглед към човека насреща си, за да види дали думите му не го стряскат или шокират, но Кейн всеки път му се усмихваше насърчително и го уверяваше, че всичко е наред и че в това, което иска, няма нищо лошо.

Блаклип свърши и погледна Кейн, както куче гледа стопанина си. С молба за разбиране. В очакване на кокала.

— Разбирам — каза Кейн след кратка пауза.

— Ще стане ли?

— Ще стане, но ще струва скъпо. Иска доста организация. А и рискът е голям.

— Не мислех, че някой ще усети липсата им на такова място. Тук са толкова много...

— Така е, но властите сега са по-бдителни. Не казвам, че не мога да го направя, но ще струва скъпо.

— Колко?

— Пет хиляди щатски долара.

Блаклип усети тръпка на разочарование.

— Това е адски много. Нямам толкова пари. Надявах се да е около две.

Кейн не отговори веднага, сякаш обмисляше казаното. Блаклип го наблюдаваше и се молеше да се е хванал на уловката.

— Ще видя какво мога да направя — каза накрая Кейн. — Но ще ми трябва депозит, за да задвижа нещата. Ясно ви е, че този вид услуги изискват доста усилия. Можете ли да ми дадете двеста долара сега?

— Моля ви, кажете, че ще го направите, господин Кейн — промълви Ричард Блаклип тихо.

— Добре — въздъхна Кейн, сякаш току-що беше взел решението.
— Ще го направя за две хиляди.

— Много ви благодаря — каза искрено Блаклип и стана. — Сега ще ви дам парите.

Отиде до леглото, отвори куфара си и затършува из него.

Обърна се.

И се озова пред черен пистолет, насочен право в гърдите му.

Пълното му лице се изопна от страх и заприлича на гротеска на учуден клоун. Краката му се подкосиха и той изпусна портфейла. Банкнотите, които вече беше извадил, се посипаха по земята.

Първата му мисъл беше „Полиция“.

Но в стаята не влетяха полицаи. Нямаше никакви външни шумове. А и от дулото на пистолета стърчеше дебел като пура заглушител, който едва ли беше полицейски атрибут.

Човекът, представил се като Кейн, нито помръдна от мястото си, нито му каза, че е арестуван. Всъщност нищо не каза. Лицето му оставаше безизразно.

— Не, моля ви, моля ви — застена Блаклип с изгънял глас. — Господин Кейн, какво правите? Имам пари. Не ме убивайте. За бога, не ме убивайте!

Сложил пръст на спусъка, наемникът бавно насочи пистолета към слабините на Блаклип.

— Защо го правите? Станала е някаква грешка. Моля ви.

Блаклип усети как по крачолите му се стича урина. Нямаше значение. Отчаянието го изпълваше като отрова. Искаше му се да направи нещо, каквото и да е. Да изпищи, да побегне, да блъсне екзекутора си. Но не направи нищо от това. Стоеше като забит в пода.

И се опикаваше от страх.

Наемникът го погледна в очите. И Блаклип разбра, че няма надежда.

Но беше длъжен да опита.

— Колкото и да ви плащат — прошепна той, — ще ви дам двойно.

— Аз сам избирам за кого да работя — каза наемникът и натисна спусъка.

Блаклип усети внезапно парене като от електрошок. Изохка и падна върху леглото, притиснал раната с ръце.

С последния си дъх успя да каже една-единствена дума. Изсъска я с яд и злоба — за миг яростта взе връх над страха:

— Гадове.

Мъжът на име Кейн пристъпи до леглото и стреля още два пъти в главата на Блаклип.

Фонтан кръв обля стената. Наемникът се обърна и излезе от стаята.

ПЪРВА ЧАСТ
ОСТРОВ МИНДРО, ФИЛИПИНИТЕ
ЕДНА ГОДИНА ПО-КЪСНО

Седях в ресторанта на Тина и наблюдавах как няколко канута лениво се плъзгат по кристалната вода на залива. Томбой седна срещу мен, поръча си една бира на дъщерята на Тина и каза, че трябва да умре още един човек. Беше пет следобед, по небето нямаше нито едно облаче и до този момент бях в добро настроение.

Казах му, че вече не убивам хора и че това е част от миналото ми, за която предпочитам да не ми напомнят, а той отвърна, че напълно ме разбира, но че и този път парите няма да са ни излишни.

— Знаеш как е с яйцата и омлета — добави с онова престорено изражение на съпричастност, с което гробар би погледнал роднините на покойника. — За да го направиш, първо трябва да ги счупиш.

Томбой Дарк беше моят бизнес партньор и имаше готово клише за всяка ситуация, включително убийство.

Ресторантът беше празен, както обикновено по това време на деня. Намираше се в края на поредица барове и хотелчета, които минаваха за туристическата част на града, и беше толкова затънтен, че туристите рядко го посещаваха. Затова, когато Томбой поиска да се срещнем тук, веднага ми стана ясно, че нещо се мъти. Явно трябваше да говорим насаме. Започнах направо.

— Кой е обектът? — попитах.

Той изчака дъщерята на Тина да сложи бирата на масата и да се отдалечи достатъчно, за да не може да го чуе. После тихо рече:

— Казва се Били Уорън. В четвъртък лети от Хийтроу и пристига в Манила в петък сутринта.

— Днес е сряда, Томбой.

— Знам — отвърна той и прокара пръсти през остатъците от коса по главата си. — Но нали знаеш какво казват. Времето не чака.

— Какво е направил този Уорън?

— Още не знам, не ми казват. Но бяга от нещо, нещо сериозно. Като теб. С тази разлика, че него искат да го убият. Какъвто и да е, едва ли е цвете за мирисане, уверявам те.

— Колко дават?

— Трийсет хиляди щатски долара. Много пари.

Беше прав, много са. Особено тук, на Филипините. Бизнесът, който имахме — малък хотел с школа по гмуркане — едва изкарваше тези пари за година, а благодарение на непрестанните усилия на Ал Кайда да спре потока западни туристи към Далечния изток, нещата едва ли щяха да се подобрят и догодина. След като платим на персонала, на местните власти и си покрием разходите, за нас оставаше може би една трета от тази сума като печалба. Да живееш в рая е приятно, но вероятността да забогатееш, е много малка.

Отпих от бирата си.

— Значи някой много иска този тип да умре.

Той кимна, извади от джоба си пакет „Марлборо“ и запали.

— Така е. И още нещо. Искат не само да умре, а и да изчезне. Безследно.

— Няма да е лесно в Манила.

— Той няма да остане в Манила. Веднага щом пристигне, ще вземе такси до Батангас и оттам с ферибота ще стигне до Пуерта Галера.

Пуерта Галера беше най-близкият голям град до нас и основно пристанище на остров Миндоро.

— Има резервирана стая в хотел „Калифорния“ на Ийст Брукъл стрийт — продължи Томбой. — Вече е платена. Той знае, че ще се срещнете там, за да му дадеш по-нататъшни инструкции и куфарче с пари. Трябва да измислиш само как да го изкараш от стаята и да го поразходиш с колата. На разходка, от която няма да се върне.

— Ако приема работата.

— Да — призна неохотно той, — ако приемеш. Но знаеш как стоят нещата в момента. Тези пари ни трябват. Много ни трябват. Знаеш, че не бих те помолил, ако не беше така.

— Откога живеем тук, Томбой? От година? И ти искаш да очистиш някого на пет километра оттук? Не мислиш ли, че е малко рисковано?

— Няма да открият тялото. Ще получим петнайсет хиляди предварително. Трябва само да покажем снимки, че работата е свършена, и ще получим и останалата част. И край, забравяме.

„Край, забравяме“. Това съм го чувал и преди.

— Последен въпрос. Кой е поръчителят?

— Поуп. Както и предния път.

— И разбира се, работи от името на някой друг, нали?

Томбой кимна едва забележимо.

— Разбира се.

Отново загадъчният господин Поуп. Този тип беше стар познат на Томбой от криминалното му минало в Лондон. За пръв път се свърза с него преди година, за да му направи бизнес предложение. Беше успял да го издири чак тук, във Филипините, което надали е било толкова лесно. Бизнес предложението се състоеше в това да се ексекутира Ричард Блаклип — британски педофил, издирван от полицията в Англия, който беше на път за Манила с фалшив паспорт. Една от жертвите му, вече зряла жена, беше поръчала убийството му чрез Поуп, който от своя страна се обърна към Томбой с искане да намери някой надежден да изпълни поръчката.

Повечето хора биха се стреснали от подобна молба, но Томбой Дарк беше прекарал целия си живот като „криминално проявен“, макар да минаваше по-скоро за дребен мошеник, отколкото за агресивен насилник, и дълги години се беше движил в среди, където подобни неща се случваха и такива поръчки не бяха рядкост.

И, разбира се, Томбой знаеше точно кой ще му свърши работа.

Въздъгнах. Не исках отново да ме въвличат в подобни деяния.

Той отпи голяма глътка бира от бутилката, дръпна силно от цигарата и ме погледна право в очите.

— Знаем, че не искаш да се замесваш. Да ти кажа право, и на мен не ми е много приятно. Но това са страшно много пари, а уверявам те, този тип не е ангел. Бяга от Лондон, идва на края на света и приема да се срещне с непознат, от когото да вземе куп пари, за да започне живота си на чисто, далеч от любопитни очи. Какво ще кажеш? Прилича ли ти на човек с чиста съвест?

Имаше логика, разбира се, но ако съм научил нещо в този живот, то е да не приемам всичко казано за чиста монета. Допуснах тази грешка в миналото и за малко да платя с живота си. Бяха изминали три години, откакто напуснах Англия, и за това време се опитах да оставя миналото зад гърба си, да започна отначало. Също както се мъчеше да направи този Уорън. Но не можеш вечно да бягаш от миналото си, както и той скоро щеше да разбере.

Продължавах да гледам Томбой, той също не отместваше поглед от мен. Размишлявах върху предложението и смятах, че има начин да

се измъкнем. Тоест хем да вземем парите, хем да не си цапаме ръцете с кръв. Просто щяхме да изфабрикуваме снимките и нямаше да се налага да убиваме никого. Подозирах, че неговите мисли са заети единствено с парите. Въпреки това му казах онова, което искаше да чуе:

— Добре. Ще го направя.

Томбой допи бирата си и поръча на дъщерята на Тина още една. После пофлиртува с нея, докато тя забърсваше съседната маса и му се усмихваше мило, но неангажиращо.

Каза ѝ, че сигурно всички момчета в квартала са луди по нея, като се има предвид колко е млада и хубава. Вярно, че беше млада и хубава, но също така едва ли имаше шестнайсет, докато Томбой, ако не ме лъжеше паметта, беше на преклонната възраст от четиридесет и две и подобно държане не му подходеше. Той ми смигаше от време на време между шегите и комплиментите, за да ми покаже, че всичко това е просто невинна закачка, но аз виждах симптомите на отчаяние в действията му. Може и да си мислеше, че просто се забавлява, но подобно на много други мъже, чиито коси оредяват, а талиите наедряват, той също имаше нужда да си доказва, че все още притежава онзи неустойчив чар, на който момичетата неминуемо се поддават. За жалост нещата не стояха точно така. Освен че носеше на шкембето си двайсетина килограма повече, отколкото в доброто старо време в Лондон, носът и бузите му бяха вечно зачервени от алкохола и нашарени с плетеница от спукани кръвоносни съдове. Гордостта на младостта му — неговите руси къдрици — сега представляваше няколко нещастни кичура по темето и проскубана опашка на тила.

Но това не го спираше да се пробва с жените. Попита дъщерята на Тина какво най-много я привлича у един мъж.

— Освен очевидното, разбира се — добави закачливо.

Тя се изкикоти свенливо.

— Не знам — каза. — Не ме питай такива неща.

— Дай ѝ избор, Томбой — намесих се аз. — Нещо като: А. Бирено коремче, Б. Силно изразен лондонски акцент, ей такива неща. Така ще имаш по-голям шанс.

— Чувството за хумор — каза тя убедено. — Това харесвам у един мъж.

Томбой се извърна към мен с наченки на враждебност в погледа. Май искаше да каже нещо, вероятно някоя хаплива забележка по мой

адрес, но после се сети, че току-що ме е уговорил да убия човек, и реши, че е по-добре да си мълчи.

— Ти имаш добро чувство за хумор, Томбой — добави дъщерята на Тина.

За мен не каза същото, но може би защото не ме познаваше така добре.

Томбой се усмихна.

— Благодаря ти, съкровище.

Но меракът му за свалки беше угаснал. Явно моите натрапени забележки бяха убили желанието му за изява.

После гаврътна на един дъх остатъка от втората си бира и каза, че трябва да тръгва. Имал да свърши някои неща. Да се обади в Лондон вероятно. Да уведоми човека на име Поуп, че има кой да свърши работата.

Аз също допих питието си, като мълчаливо наблюдавах канутата в залива, но гледката вече не ми доставяше предишното удоволствие. Харесвах Томбой и нямах намерение да го дразня. Той беше едър мъж с голямо сърце и винаги се беше държал добре с мен. Когато преди три години пристигнах тук в неговия хотел, издирван от полицията и съвсем сам на света, именно той ми подаде ръка. Затова се чувствах задължен към него. Но да убия човек на мястото, където си вадим хляба? Струваше ми се прекалено.

Това беше едната причина, поради която все още не бях решил дали да довърша нещата докрай, или не. Другата беше, че не съм хладнокръвен убиец. Вярно, изпълнявал съм поръчки. Блаклип например, и други преди него в Англия. Поръчки да прекратят живота на хора, които го заслужаваха. Наркопласъори, педофили, най-долната сган сред престъпниците. Не бяха много на брой и не пречеха на работата ми като детектив към лондонската полиция, затова не смятах, че върша нещо нередно. Всичко се промени обаче преди три години, когато направих грешката да застрелям едни мъже, за които ми казаха, че са престъпници, а се оказа точно обратното. Този случай имах предвид, когато споменах, че съм се научил да не приемам всичко казано за чиста монета. Хората лъжат. И те предават. Дори тези, на които си свикнал да вярваш. В конкретния случай резултатът беше, че изпаднах в немилост и в един момент се оказах издирван от полицията, Интерпол и бог знае още от кого. Въпреки съвместните си

усилия обаче институциите не успяха да ме хванат и след едно дълго и заобиколно пътуване се озовах на Филипините и започнах съдружие с човека, който навремето беше сред най-добрите ми информатори — време, когато все още бях на страната на реда и закона и хората ме познаваха като детектив Денис Милн.

Когато пристигнах тук, Томбой имаше хотелче и бар на един малък остров в южната част на Филипинския архипелаг и аз започнах работа при него. В началото бизнесът вървеше много добре, но после бунтовниците от Абу Саяф^[1] разшириха дейността си, в резултат на което отвличанията и бомбените атентати в нашия район зачестиха и потокът от туристи почти секна. Затова преди малко повече от година Томбой и съпругата му Анджела (филипинка) продадоха всичко на значителна загуба и тримата се преместихме на север, за да започнем отначало в района на Пуерта Галера, Миндоро — голям остров само на няколко часа път от Манила. Тук беше много по-оживено и много по-безопасно. Освен ако не се казваш Били Уорън, разбира се.

Платих си сметката, като оставих на дъщерята на Тина бакшиш от петдесет песо, и тръгнах по циментената алея, служеща за главна пешеходна улица; две хлапета си играеха на земята с едно опърпано кученце. Стигнах до плажа, подминах група местни мъже, които наблюдаваха бой на петли, и тръгнах по тесните мръсни улички. Минах покрай разнебитените сергии за сурово месо и риба, където жените се пазаряха на висок глас; срещнах шумна група деца, които се прибираха от училище в изрядните си униформи; подминах евтини сувенирни магазини и стриптийз барове; прекосих няколко тесни канала по дървените греди, които служеха за мостове; минах под въжета с простряно пране и през задните дворове на няколко къщи. От време на време кимвах на някой познат, един-двама дори поздравих по име, вдишвах горещия задушен въздух и през цялото време си мислех колко много обичам това място. Неговата простота и жизненост. Усещането за свобода.

Когато стигнах в другия край на града и отново тръгнах по главната улица, слънцето тъкмо залязваше и хоризонтът беше обагрен в златно розови отблясъци.

Беше красиво. И при други обстоятелства щях да се почувствам щастлив от тази гледка.

Но сега мислите ми бяха твърде заети с беглеца, запътил се насам. Той, знаех го много добре, като едното нищо можеше да съсипе живота ми в това райско кътче.

[1] Ислямистка екстремистка групировка. — Б.пр. ↑

3

Два дни след разговора в ресторанта на Тина карах по разбития път към Пуерта Галера с пистолет в джоба и натежала от мисли глава.

Ийст Брукъл стрийт беше тиха и необичайно озеленена уличка, дълга петдесетина метра и осеяна с мангови дървета. Намираше се досами шумната главна улица на Пуерта Галера. Хотел „Калифорния“ беше по средата ѝ: малка двуетажна постройка с открит ресторант на втория етаж. Вписваше се много успешно в околния пейзаж. Собственикът беше ветеран от войната във Виетнам с доста сурово изражение, обаче се държа много любезно с Томбой и имаше вид на човек, свикнал да не се меси в чуждите работи. Двойна стая с баня струваше триста песо на вечер и цената си заслужаваше. Особено за Били Уорън, чиято единствена нощувка тук вече беше платена от Томбой в брой.

Беше два и половина следобед, горещ и слънчев петъчен ден, и уличката беше тиха. На паркинга имаше няколко коли, но хора не се виждаха. Спрях на десетина метра от входа на хотела до няколко ръждясали ламарини, които изпълняваха ролята на магазин за декоративни растения, и набрах мобилния телефон, на който трябваше да се обадя.

Уорън отговори след пет позвънявания:

— Ало?

Тонът му беше спокоен, малко грубоват, но не и нервен.

— Казвам се Мик Кейн — започнах направо. — Трябва да ви предам нещо и да ви дам указания. Пред хотела съм в син ланд ровър. Можете ли да слезете?

— Никога не съм виждал син ланд ровър — осведоми ме той.

— Е, сега ви се е паднало. Може и да го покарате, ако искате. Има един бар до голф клуба. На петнадесет минути оттук. По това време на деня там няма да има хора, така че ще можем да поговорим.

— Значи искате да ме закарате там, така ли? — каза той с подозрение в гласа, но и с лек присмех, сякаш искаше да знам, че прозира мотивите ми. — Съвсем сам съм в тази забутана страна на

края на света, където според Би Би Си животът не струва и пукната пара, а някакъв непознат ме кани да се кача в колата му, за да ме закара в местна кръчма и да ми даде много пари, а?

— Вижте, за мен няма значение как ще го направим — казах. — Задачата ми е да ви предам куфарчето, което нося, и да ви дам малко напътствия за по-нататъшния ви живот тук. Можете просто да слезете и да си го вземете. За мен е без значение. Но мислех, че можем да изпием по едно питие, това е.

— Има ли климатик? Барът, който споменахте. Не отивам никъде без климатик. Не и в тази адска жега.

— Разбира се, че има — излъгах. — И гледката е хубава. Ще ви хареса.

— Ще видим — отвърна той неопределено и затвори.

Този тип очевидно имаше високо мнение за себе си и искаше да знам, че не е вчерашен. Срещал съм много като него. Мъже, убедени, че всяка ситуация им е ясна; мъже толкова обиграни в джунглата на живота, че подушват неприятностите от цял километър. Но всеки си има слабо място. Просто трябва да го намериш.

Изминаха пет минути и тъкмо щях отново да се обадя на това надутото копеле да видя защо се бави толкова, когато той се появи на входа на хотела, облечен в дънки и бяла памучна риза с къси ръкави. Насочи се право към колата, без да се оглежда, което означаваше, че ме е наблюдавал от хотелската си стая. Правилно, така се прави. На негово място и аз бих постъпил така.

Беше среден на ръст, малко над четиридесетте, с къса тъмна коса и гъст мустак, който изобщо не изглеждаше на място. Имаше мускулесто тяло, което предполагаше редовни тренировки, и стандартно лице, изпъкващо единствено със своята увереност.

Наблюдавах в страничното огледало как приближава към колата и неволно се усмигнах. Значи така — човекът, когото навремето познавах като Били Уест, си беше сменил името, или поне част от него. Не го бях виждал може би десет години, но не изглеждаше много променен. Освен че имаше мустак. Това беше нещо ново и вероятно част от дегизировката му. Защото нямаше начин Били Уест Лисицата да не бяга от полицията. Този човек беше прекарал живота си в опити да се измъкне от лапите на правосъдието, при това доста успешно, особено в случаите, в които участвах и аз.

Първата ми среща с него беше в Лондон през 1991 година, когато го бяхме поставили под наблюдение по подозрение в търговия с оръжие. Той беше професионален войник, участвал в конфликта за Фолкландските острови и служил в Северна Ирландия, но изхвърлен от армията след военен съд. Бяха го заловили след въоръжен обир на военен камион, пренасящ заплатите на военнослужещите. И доколкото знам, единствено тогава е прекарал известно време зад решетките. В случая с търговията на оръжие го наблюдавахме близо месец и когато накрая го пипнахме и нахлухме в склада, където въртеше бизнеса си, намерихме три пистолета и автомат „Калашников“. Но в съда Лисицата заяви, че не знае нищо за оръжията, и се позова на факта, че и други хора имат ключ от помещението. Оказа се, че двама негови братовчеди, които от време на време работели при него, наистина имат ключове за склада, и в крайна сметка съдът реши, че не може да се докаже неоспорима вина, още повече че по оръжията нямаше негови отпечатъци. И го оправдаха.

Няколко години по-късно имах същия проблем с този тип, когато щурмувахме апартамента му по сигнал за притежание на огромно количество кокаин. Кучият му син обаче беше укрепил не само външната врата, но и тази на банята, по очевидни причини. След доста усилия успяхме да разбием външната врата, но докато влезем, той вече беше в банята заедно със стоката. Никога няма да забравя гнева и разочарованието, които изпитах, когато чух водата в тоалетната, докато ние се опитвахме да разбием барикадираната врата на банята. Всичко замина в канала. А още по-лошото беше, че го чувахме как изсипва дрогата. И през цялото време копелето си подсвиркуваше някаква весела мелодия, сякаш това, че се опитваме да разбием вратата, е най-естественото нещо на света. Накрая все пак успяхме да влезем, само за да заварим нашия приятел Лисицата седнал на тоалетната чиния със смъкнати до глезените панталони и вестник в ръце. Дори пръдна шумно за по-голяма автентичност, преди да ме поздрави с: „Добро утро, детектив Милн. Тъкмо се чудех какъв е този шум отвън“. Съвсем типично за него. Нагъл и нахакан, както винаги.

От половината килограм кокаин, за който се предполагаше, че е в апартамента, бяха останали само пет празни пакетчета с останки от дрога по тях, които му издействаха само глоба от двеста лири.

Три седмици по-късно информаторът, който ни беше съобщил за дрогата — бивш бизнес партньор на Лисицата, казваше се Карл Наш — беше намерен мъртъв в дома си. Отначало решихме, че е умрял от свръхдоза, но по-нататъшното разследване показва, че е бил удушен. Разбира се, основният заподозрян беше Лисицата. Разпрата между двамата беше обществено достояние и макар че го арестуваха и разпитваха във връзка с убийството, нямаше достатъчно доказателства за процес.

Според мен именно тогава и на него му стана ясно, че си играе с късмета, и не след дълго тихичко се покри някъде. Оттогава не го бях виждал. Досега. Чудех се дали ще ме познае. Все пак бяхме прекарвали доста време заедно, макар и не по свое желание.

Той дойде до колата и видях как хвърли бегъл поглед на задната седалка, за да се увери, че няма трети човек, който да му метне въжето на врата, щом седне до мен. После отвори вратата и се качи.

— Мик Кейн — казах и протегнах ръка.

Той я стисна по-меко, отколкото очаквах, и ме погледна в очите.

— Били Уорън.

Няколко секунди нямаше признаци за нещо нередно, той дори понечи да извърне глава, но после отново ме погледна.

— Какво има? — попитах.

По лицето му бавно се разля широка многозначителна усмивка:

— Мамка му, не може да бъде! Денис Милн. Господи, променил си се. Да не са те пооформили малко, а? Суетен кучи син!

Край на прикритието ми.

— Не можех да се представя с истинското си име, нали? — казах, без да си правя труда да опровергавам прозрението му.

— Прав си. Никога нямаше да сляза. Откъде да знам дали ще ме закопчаеш, или направо ще ме застреляш.

После поклати глава, все още с усмивка на лицето.

— Мамка му, колко е малък светът. И пълен с изненади, а? Кой би помислил, че ченгето, дете толкова време се мъчи да ме вкара зад решетките, защото каза, че съм... как точно ме нарече, Денис? Мисля, че беше „боклук, който ще си получи заслуженото“. Та кой би си помислил, че това ченге ще се окаже масов убиец?

Изражението му беше присмехулно, но после изведнъж стана сериозно и сивите му очи се присвиха.

— Не си дошъл да ме убиеш, нали, Денис? Носиш ли наистина парите?

— За разлика от теб, Лисица, аз имам принципи. Убивал съм единствено хора, които заслужават да умрат. Или ако имам основателна причина.

— А онези митничари?

— Това беше грешка и не мисля да я повтарям. Тук съм добре. Нямам нужда да си усложнявам живота, като се върна към старата игра.

Запалих двигателя, включих на скорост и потеглих.

Той продължаваше да ме наблюдава и личеше, че е малко напрегнат. Очевидно не беше съвсем убеден в искреността ми.

— Обзалагам се, че винаги съм бил в списъка ти на заслужаващите да умрат — каза накрая.

— Така е — отвърнах. — И все още съм на това мнение. Но от друга страна, докато пътувах насам, не очаквах да се натъкна на теб. Колко странно, нали? Никога не знаеш какво ти готви съдбата.

— Така е — съгласи се той и извади от джоба си пакет „Марлборо“. — Искаш ли?

— Вече не пуша.

— Е, къде е куфарчето?

— В багажника. На Филипините не е разумно да караш с куфарче пари на предната седалка. Освен ако не искаш да се разделиш с тях, разбира се.

Той кимна одобрително. Явно това обяснение му прозвуча правдоподобно. Излязохме от Ийст Брукъл и свихме надясно по Кънсепшън стрийт — шумната и мръсна, задимена от изгорели газове главна пътна артерия на града. Движението беше натоварено, както обикновено, и по разбития път се движеха какви ли не екзотични превозни средства: огромни шарени автобуси, известни като „джипните“, така претъпкани с хора, че някои висяха и отстрани; малки мотопеди с покрити кошове, в които най-често се возеха по три поколения от семейството наведнъж; стари очукани американски буици и фордове; чисто нови 500- или 1000-кубикови мотори, яхнати от разгърдени млади европейци без каски и със сигурност без застраховка, но с по една филипинка зад себе си. Всички мощно натискаха клаксоните, сякаш мъжествеността им зависеше от това,

като същевременно се движеха не по-бързо от пешеходците, които вървяха от двете страни на пътя и се давеха от изгорелите газове.

Лисицата запали цигарата с кибрит и открехна прозореца, при което в колата нахлу струя горещ мръсен въздух. Хвърли клечката навън и веднага затвори прозореца.

— Господи — рече, след като си дръпна дълбоко от цигарата. — Тук винаги ли е така?

— Как?

Той махна неопределено с ръка.

— Ами така. Като сега — горещо, мръсно, шумно.

— Свиква се — отвърнах. Питам се дали той ще има този шанс, или аз ще му го отнема.

Беше прав като каза, че фигурира в списъка ми на заслужаващите да умрат. Наистина мислех така. Почти бях сигурен, че той също е убиец с доста грехове на душата, без дори наченки на съвест или разкаяние. Въпреки това, ако имаше начин хем да избегнем убийството, хем да си получим парите, бях навит да опитам. И никой освен мен и Лисицата нямаше да знае истината.

— Е, Денис, разказвай. От колко време си тук? — попита той и отново дръпна от цигарата. — Откакто изчезна ли?

— Долу-горе.

— Знаеш ли, не можах да повярвам, когато прочетох какво си направил. Наистина не можах. Винаги съм мислел, че си от добрите. Оказа се изкусен лъжец.

Знаех, че кучият му син ме дразни нарочно, но не се хванах на въдицата.

— Виж, Лисица, по отношение на лъжата не мога дори да си помисля да се сравнявам с теб. Сигурно си ми казал истината единствено когато потвърди името си, а ето че сега и него си сменил. Или поне част от него. Какво стана? Да не би да се уплаши, че ще го забравиш, ако го смениш цялото?

— Винаги гледам нещата да са прости, Денис. Няма смисъл от излишни усложнения.

Каза го спокойно, но в гласа му прозираше леко раздразнение. Явно бях успял да го подразня, което и целях.

— И защо все ме наричаш Лисица? — попита той.

— Не помниш ли? Така ти викахме в полицията. Били Уест — Лисицата. Заради способността ти да се измъкваш от всяка ситуация, в която те поставяхме.

— А-ха — изсумтя той високо и цинично. — А ти не се измъкваш, така ли? Колко хора си убил? Шест? Седем? А ми живееш тук, на този екзотичен остров, като баровец. Ти не си по-малка лисица от мен, приятелю, и не смей да твърдиш обратното.

За известно време в колата се възцари тишина. Изпълнихме по улицата, подминахме отбивката за пристанището и излязохме в другия край на града, където най-сетне ускорихме ход. Тук пътят беше сравнително нов, най-хубавият в северната част на острова, поради което успях бързо да изпреваря всички влачещи се джипните и вече се движех с що-годе прилична скорост. От дясната ни страна се заредиха кокосови палми, през които се виждаше лазурната синева на морето, но почти веднага гледката беше заменена от множество съборетини от ламарина и дърво, които никнеха като гъби покрай пътя. На Филипините никога не си твърде далеч от мизерията и крайната бедност.

— Е — казах най-сетне. — Знаеш защо аз съм тук. Ами ти? От какво бягаш този път?

Той отвори прозореца и изхвърли фаса. Тук въздухът беше по-чист и по-свеж, отколкото в центъра. Не ми отговори веднага и реших, че може би съм го засегнал, но след малко той въздъхна тежко и рече:

— Стана нещо, в което изобщо не биваше да се забърквам.

Думите му прозвучаха искрено.

— Е, в ретроспекция винаги е така.

— Обикновено умея да преценявам ситуацията — продължи той; имах всички основания да се съглася с него, — но този път оплесках нещата.

— Какво стана?

Той се извърна към мен и внимателно ме огледа. Мисля, че се мъчеше да прецени дали е добра идея да сподели с човек, който навремето, макар и за кратко, е бил лицето на справедливото наказание, следващо го по петите. Имах усещането, че инстинктът му го предупреждава да е бдителен, но от друга страна, му се искаше да излее душата си пред някой познат. Престъпниците умират да разказват на хората за престъпленията си, макар практически погледнато

това да не е много в техен интерес. Затова, когато са заедно с други престъпници (а предполагам за Лисицата аз бях точно такъв), те обикновено си развързват езиците.

— Изпълних една поръчка. Като твоите. Мокра.

— Хм?

— А-ха. Един познат се свърза с мен и поиска да очистя някакъв тип в Лондон. Предложи ми десет хиляди, а аз имах нужда от пари. Но беше прибързана работа. И затова не биваше да се съгласявам. Нямах време да наблюдавам този тип, да изуча навиците му, да разбере нещо повече за него... Дадох ми само двадесет и четири часа, за да го премахна. И толкова. Казах, че за такава скоростна поръчка искам петнадесет хиляди, преговаряхме малко и накрая се съгласих на дванайсет.

Той се облегна на седалката и забарабани с два пръста по бузата си, бързо и ритмично. Веднага си спомних този негов дразнещ навик. Винаги правеше така по време на разпитите, обикновено когато обмисляше нещо.

— Проблемът беше — продължи той, — че нямах идея как да го извърша, нито пък време да измисля някакъв читав план. Реших, че най-вероятно ще почукам на вратата му, като се надявам да ми отвори той, а не някой друг, и ще го очистя, на място. Клиентът каза, че човекът няма да е въоръжен, така че не би трябвало да има проблем. На другата вечер отидох на посочения адрес и докато седях в колата пред жилището на жертвата и се настройвах за работата, мобилният ми звънна. Беше клиентът. Каза ми, че нашият човек си е вкъщи, но се кани да излиза, за да се срещне с някакъв тип в едно денонощно кафе в Кларкънуел. Ако стигнеш до кафето и се срещнеш с другия, трябвало да очистя и двамата.

Лисицата въздъхна:

— И това беше втората ми грешка. Вместо да кажа, че вече съм пред дома на жертвата и мога веднага да го гръмна, аз се полакомих за още пари. Клиентът говореше притеснено, сякаш тази среща наистина го тревожеше, и аз реших, че мога да измъкна още малко мангизи. Казах му, че за двама ще струва повече. Двайсет хиляди. Той се ядоса, разбира се, но аз му обясних, че при две мишени рискът за мен е по-голям, и той се съгласи. След няколко секунди моят човек излезе от

дома си, а аз стоях там и го гледах как тръгва за срещата си, вместо да го гръмна веднага.

Не можех да повярвам, че Лисицата е постъпил така глупаво, особено след като ми каза колко държи нещата да са прости. Той не беше свръхинтелигентен престъпник, но винаги успяваше да покрие следите си. Фактът, че е взел такова глупаво и изключително рисковано решение само за да изкара някоя и друга хилядарка, потвърждаваше моите отдавнашни съмнения, че поради своя дългогодишен успех срещу силите на реда и закона Лисицата е започнал да се мисли за недосегаем.

— И нещата се объркаха?

— Там е работата. Нищо не се обърка, не и тогава. Упътиха ме как да стигна до кафето и аз отидох направо там. Влязох с каска на главата, видях моя човек и приятелчето му на една маса и тръгнах към тях. Те бяха единствените клиенти в заведението и така погълнати от разговора си, че когато ме забелязаха, вече беше твърде късно. Извадих пистолета и ги застрелях. По два куршума във всеки и после по един в главите за по-сигурно. Имаше само един свидетел — бармана, но той си знаеше урока и не гъкна, само вдигна ръце. Сигурно всичко стана за не повече от десет секунди.

— Е, какво се обърка тогава?

Той сви рамене и отново започна да барабани по бузата си.

— Точно там е работата, че не знам. Това стана преди няколко седмици и имаше малко шумотевица по вестниците, защото единият бил ченге. Естествено аз не знаех. Никога не бих приел работата, ако знаех, че е полицаи.

— Много благородно.

— И не защото ги уважавам, а защото после се вдига много шум. Както и да е, платиха ми цялата сума и всичко си беше мирно и тихо допреди няколко дни, когато клиентът отново ми се обади като гръм от ясно небе и ми каза, че трябва да напусна страната възможно най-скоро. Попитах го защо, а той отвърна, че ченгетата, които разследвали случая, били по петите ми. Не ми каза как така са успели да се доберат до мен, но говореше много убедително. Аз, разбира се, не бях много навит да изоставя всичко просто така, но когато той ми каза, че ще ми даде фалшив паспорт и билет до Филипините и че тук ще ме чака човек с десет хиляди в брой, за да започна на чисто, реших, че говори

сериозно и не е зле да приема предложението. Това е. Останалото го знаеш.

— А кой беше клиентът ти?

— Не знаеш ли? — Погледът му беше почти подозрителен.

— Мен ме изпрати някой си Поуп. Той ни даде парите за теб.

— Да, той е. Клиентът. Лес Поуп.

Лес Поуп, трябваше да признае, разполагаше с изключително добра информативна мрежа. Преди година беше изпреварил Ричард Блаклип с толкова много ходове, че ме отведе направо в хотелската му стая. Сега явно беше достатъчно навътре в полицейското разследване, за да предупреди главния заподозрян и да го изведе от страната.

Именно тогава взех решение.

— Ще бъда честен с теб, Лисица — казах.

— Предпочитам да ме наричаш Били.

— Добре, Били. Трябва да знаеш, че много си загазил.

— Какво искаш да кажеш?

— Поуп иска да умреш и ме нае, чрез общ познат, да се погрижа за това.

Той се размърда неспокойно и имах усещането, че може всеки момент да се пробва да ме нападне, затова продължих да говоря, като не откъсвах поглед от пътя пред себе си.

— Сега ме слушай внимателно — казах. — Нямам никакво намерение да те трепя. Както вече ти казах, загърбих тази игра и ако си изиграем картите правилно, ти ще си останеш жив и здрав, а аз ще си получа парите.

— И как ще стане това? — попита той. Пронизваше лицето ми с очи.

— Поуп иска не само да умреш, а и да изчезнеш от лицето на земята, което означава, че можем да инсценираме смъртта ти.

— Но той ще иска доказателства, че си свършил работата.

— Разбира се, че иска. Той е престъпник, следователно няма начин да ми вярва, но това лесно ще се уреди. Искан снимки, доказващи, че си убит. Ако отвориш жабката, ще видиш едно шише от кока-кола, пълно с прясна петелска кръв, която изглежда досущ като човешката.

— Да бе, супер.

— Усилието си заслужава, Били, знаеш го. Има и едно шишенце с черна боя, която ще използваме за входните рани от куршумите. Ти трябва само да легнеш на земята и да се правиш на умрял, докато аз те изографисам малко, за да изглежда по-реалистично, а после ще те щракна няколко пъти с фотоапарата. Поуп ще получи снимките и ще е доволен от добре свършената работа, а аз ще си получа парите и... кой откъде е. Ти заминаваш на юг и си живееш живота мирно и кротко, защото ако британската полиция те издирва за две убийства, а сигурно са намесили и Интерпол, в твой интерес е да си по-нисък от тревата, а аз ще забравя името ти и до края на живота си няма да го спомена.

— Откъде да знам, че ще удържиш на думата си и няма да ме гръмнеш?

Автобусът пред мен спря, за да вземе пътници от шосето, и трябваше да намаля.

— Щом си убиец, тогава би трябвало да знаеш по-добре от всеки друг, че най-доброто ти оръжие е елементът на изненада. Току-що ти казах точно за какво ме наеха. Защо ще си правя труда да ти казвам каквото и да било, ако мислех да те убия?

Той обмисли няколко секунди думите ми, след това отвори жабката. Видя шишетата с кръвта и боята и отново я затвори. После запали цигара. Аз тъкмо задминавах спрелия автобус.

— Мръсно копеле — каза той и дръпна от цигарата. — Знаех си, че не бива да му вярвам. А десетте хиляди в багажника?

— Прекаляваш. Никога не ги е имало. Благодарите се, че все още си жив. Е, съгласен ли си с моя план? Обмислен е доста по-добре от онзи, с който си се прецакал.

— Искаш да лежа на земята, докато ти ме обливаш с кокоша кръв и се правиш на Дейвид Бейли^[1], така ли?

— В общи линии.

— Май нямам голям избор.

— Да — отвърнах. — Нямам.

В знак на съгласие той издаде шумен звук, много наподобяващ пърдене.

— Приемам това за „да“, нали?

— Добре — изпуктя той. — Да действаме.

[1] Известен лондонски фотограф. — Б.пр. ↑

На километър преди курорта Уайт Бийч има една отбивка вляво, която води до единственото голф игрище на остров Миндоро. То се казва „Пондероса“ и представлява ужасна комбинация от девет дупки, разположени по стръмния склон на горист хълм, където вятърът е толкова силен, че е почти невъзможно да направиш някой свестен удар, но въпреки това доста от експатриантите идват тук да си пробват късмета с оправданието, че няма къде другаде. Аз лично никога не съм харесвал голфа, затова и никога не съм идвал да играя, макар че оттук се разкрива страхотна гледка към Пуерта Галера и островите отвъд. Разправят, че в ясен ден се виждала дори Манила, намираща се на около сто и тридесет километра на север, макар аз лично да не горя от желание да я виждам.

Отначало пътят е сравнително гладък, което е добре, защото е доста стръмен, но после бързо преминава в прашна разбита криволичеща пътека, подобно на повечето пътища в северната част на Миндоро. Неведнъж са отпускани пари за преасфалтирането им, но всеки път сумите потъват в нечий джоб, преди да стигнат дори за сантиметър настилка.

Докато се изкачвахме по склона, а Лисицата се жалваше от състоянието на пътя, понеже на няколко пъти си удари главата в тавана, го попитах откъде познава Поуп.

Вместо отговор той ми върна въпроса и се сетих, че това е още един негов дразнещ навик. Да отговаря на въпроса с въпрос.

— Не го познавам — отвърнах. — Един приятел тук е работил за него.

— Адвокат е. От продажните. Бяха повдигнали обвинения срещу мен и той ме представляваше.

— И те измъкна, естествено.

Той кимна.

— Да, измъкна ме. А после продължихме да държим връзка.

Замислих се над думите му. Не си бях представял Поуп като адвокат. По-скоро като някой голям бос от подземния свят, след като

имаше такива влиятелни приятели. Учуди ме фактът, че сред тях навярно има и човек от екипа, разследващ двете убийства, извършени от Лисицата. Адвокатите и ченгетата рядко мелят брашно, особено като се има предвид, че първите винаги гледат как да прецакат вторите и го правят за доста повече пари от тях.

— И когато Поуп поиска от теб да извършиш убийство, ти въобще ли не се стресна? — попитах.

— Не — отвърна той простичко и пак бръкна в джоба на ризата си за цигарите. — Не се стреснах.

— Не пали сега — казах му. — Почти стигнахме. Можеш да си запалиш една, след като приключим. Да отпразнуваш началото на новия си живот.

Той изсумтя недоволно, но прибра пакета.

— И внимавай, Денис. Да не ме изпързеляш нещо. Не съм човек, с когото да си играеш.

— Не се съмнявам в това, Били. Винаги си бил от най-трудните и смея да кажа, най-хитрите обекти, които съм преследвал. Не се бой, няма да те изпързелям.

Все още бяхме на повече от километър от голф клуба, но аз намалих, защото пътят правеше остър завой. Вдясно от нас имаше полегат затревен склон, където можех да паркирам, без да преча на колите и в двете посоки. Не че имаше голяма вероятност някой да мине по пътя. Досега не бяхме срещнали нито една кола, а голф клубът не беше от най-оживените места на острова, особено в работен ден.

Успях да спра точно на ръба и угасих двигателя.

— Ей там ще го направим — казах и посочих една пътека, която се скриваше в храстите.

— Защо в тоя храсталак?

— Защото трябва да е някъде, където няма да ни безпокоят. Представяш ли си какво ще стане, ако някой ни види? Може да не ти се вярва, но на този остров е доста трудно да намериш усамотено място, все ще се натъкнеш на някого.

— Май искаш да ме изработиш — каза той без следа от предишната духовитост.

— Хваща те параноя — отвърнах, бавно извадих пистолета си от колана на дънките и му го показах.

После го пуснах в страничния джоб на шофьорската врата.

— Е, какво ще кажеш? Вече не съм въоръжен.

След което се потупах отстрани и се наведох напред, за да види, че не го будалкам.

Лицето му леко се поотпусна.

— Добре, добре. Дай да приключваме с това.

— Вземи дегизировката, ако обичаш.

Той отвори жабката, а аз взех малкия цифров фотоапарат и слязохме. Натиснах централното заключване и изчаках Лисицата да дойде при мен. Тук имаше лек ветрец и беше малко по-прохладно, все пак се намирахме на триста метра над морското равнище. Единственият звук идваше от непрекъснатото цвъртене на цикадите.

Тръгнахме по пътеката един след друг, аз водех. Пред нас се ширеше поляна, на стотина метра вляво имаше стръмна клисура, а зад нея — горист хълм. В далечината се виждаше морето и боядисаната в бяло и червено мачта на радиорелейната станция на възвишението над Уайт Бийч — единственият знак за човешко присъствие в целия пейзаж. Ако се абстрахираме от него, спокойно можеше да стоим тук и преди хиляда години.

Пътеката се раздвояваше и аз тръгнах по лявото отклонение, което се спускаше полегато към клисурата през горичка от палми и мангови дървета.

— Къде отиваме, по дяволите? — чух гласа на Лисицата зад себе си.

— Казах ти, на закътано място.

— Не ми харесва.

— Виж какво — казах и се извърнах, за да го погледна в лицето. — Знаеш, че не съм въоръжен. Какво мога да направя? Да те пребия до смърт ли? Ако си чак толкова притеснен, погледни зад гърба си — добавих и посочих няколкото спретнати двуетажни дървени къщи с островърхи покриви, накацали по хълма над пътя, по който бяхме дошли. — Виждаш ли, не сме чак толкова далеч от цивилизацията.

Той погледна и попита:

— Кой живее там?

— Планински племена, земеделци. Живеят доста затворено, но все пак е по-добре да не ни виждат.

Тръгнах отново, а той след мен, поуспокоен, че страховете му са се оказали неоснователни.

— Сега се сецам — каза след няколко секунди. — Носиш ли ми резервна риза? Защото тази ще се съсипе.

— Ако щеш вярвай, не — отвърнах. — Но ти сигурно имаш в багажа. Като приключим тук, ще те оставя в хотела, ще си вземеш един горещ душ, ще се преоблечеш и ще си като нов.

Спрях до една палма и се обърнах. Планинските къщи почти не се виждаха.

— Тук е добре — казах.

Той спря на метър зад мен и аз му посочих едно място с висока трева.

— Легни по гръб, краката събрани, ръцете разперени, главата на една страна, както изглеждат убитите по телевизията. И сложи кръвта и боята до теб.

— Сигурен ли си, че тук няма змии? — попита той и побутна тревата с крак.

В същото време аз се наведох към ствола на палмата и взех браунинга със заглушител, който бях залепил там предния ден. Дръпнах го и махнах тиксото, доволен, че съм проявил достатъчно съобразителност, за да имам и резервен план. Освободих предпазителя.

— Чакай малко — каза той и се извърна към мен. — Не носим нищо, с което да нанесем боята върху...

Видя пистолета и думите замряха в гърлото му. Насочих го към гърдите му и ужасът, изписан на лицето му, бавно премина в примирение.

— Не мога да повярвам, че се хванах на лъжите ти. Трябваше да знам, че кучи син като теб все ще измисли нещо. И смееш да наричаш мен лисица.

Не можех да не се възхитя на куража му. Знаеше какво следва, знаеше, че за него това е краят, и въпреки това не започна да хленчи и да се моли. Усетих неприятна тръпка на раздвоение дали ще имам силата да натисна спусъка. Но после си спомних защо ще го направя.

— Онова ченге, дето си го убил...

— Не ми казвай...

— Беше мой приятел.

— Мамка му, Денис. Просто си върших работата. Нищо лично.

— Е, това е лично. Сега ми кажи каквото знаеш за Лес Поуп и хората, които стоят зад това убийство. И не пропускай нищо, защото иначе първият куршум ще е в коляното ти.

Той въздъхна и кимна. После леко се извърна да остави шишетата на земята и бързо като светкавица измъкна изпод крачола си нож за хвърляне. Изругах. Въобще не ми беше хрумвало, че може да е въоръжен, но явно ненапразно го наричаха Били Лисицата. Това копеле не знаеше какво е поражение и аз изведнъж усетих как искрено му се възхищавам, макар да съзнавах, че в много отношения, уви, с него не сме чак толкова различни.

Започнах да стрелям. Първият куршум го уцели в рамото и го завъртя, преди да успее да хвърли ножа. Вторият, мисля, изобщо не го улучи, но третият и четвъртият попаднаха в горната част на гърба. Той се свлече на колене и опита да ме погледне. Продължаваше да стиска ножа и отново усетих тръпката на раздвоението дали ще мога да го довърша. Но може и само да ми се е сторило, че изпитвам съмнения, защото миг по-късно насочих пистолета към главата му и изстрелях още два куршума.

Тялото му рязко подскочи, но той все пак успя да остане на колене и се задържа така мъчително дълго, преди да се килне на една страна, някак бавно, едва ли не небрежно.

Изчаках още малко, за да се уверя, че късметът най-сетне му е изневерил, огледах се да видя дали някой не е чул нещо и едва тогава приближих тялото. Кръвта се стичаше на тънки криволичещи струйки по лицето и врата му. Очите му бяха затворени и изглеждаше спокоен, както изглеждат пресните трупове. Докато стоях и го наблюдавах, се замислих, че този човек бе убил поне два пъти единствено за пари (като едната му жертва беше полицай и мой приятел) и не би се поколебал дори за миг, ако ролите бяха разменени и той държеше пистолета. Така че всъщност нямаше за какво да се чувствам виновен. Но не бях много убеден. Не се почувствах по-добре и когато извадих фотоапарата и направих необходимите снимки, след което претърсих дрехите му и намерих мобилния му телефон, ключа от хотелската стая и фалшивия паспорт. Прибрах всичко в дънките си. Накрая си сложих хирургически ръкавици, изтрих дръжката на пистолета и събрах гилзите. После хванах Лисицата за раменете и го завлякох още по-навътре в храстите. Слава богу, че не беше толкова тежък, колкото

очаквах, защото имаше да измине още малко път, преди да стигнем мястото на вечния му покой.

Влачих тялото му още петдесетина метра по пътеката, която скоро премина в плътна стена от храсти и дървета, и когато най-сетне стигнах до ръба на клисурата, бях плувнал в пот и едва дишах. Падането оттук беше около сто и петдесет метра почти в права линия и свършваше в гористата долина.

Бях избрал това място, защото долината беше до голяма степен недостъпна за хората. Разбира се, винаги съществуваше възможността някой находчив местен земеделец да е намерил проход и да си е направил зеленчукова градинка долу, но тази опасност съществуваше навсякъде из острова. При сегашното положение тялото вероятно щеше да лежи там месеци, а може би години, и ако един ден останките все пак бъдеха намерени, едва ли местната полиция щеше да успее да ги свърже с името на Били Уест. Най-вероятно изобщо нямаше да си направят труда да разследват, дори с дупките от куршуми по черепа — щяха да решат, че е някой местен, получил каквото е заслужил при саморазправа.

Не ми допадаше много мисълта, че лишавам Били Лисицата от истинско погребение. Не бях запознат със семейното му положение, но сигурно все някъде имаше близки, които до края на живота си щяха да се чудят какво ли е станало с него. Но нямах избор. Сам си беше постлал неудобната постеля, на която сега щеше да легне.

Катурнах го в урвата и докато се отдалечавах и бършех потта от челото си, се замислих за тайнствения Лес Поуп — човека, поръчал убийствата на Лисицата и Блаклип, както и поне още две. Дали го гризеше съвестта? Едва ли. Най-вероятно и той като Били Уест гледаше на всичко това като на бизнес.

С тези мисли в главата се върнах до колата и продължих към голф клуба. Имах нужда да изпия едно питие и да помисля на спокойствие за човека, за чието убийство току-що отмъстих.

Азиф Малик. Повече от година той беше мой колега в криминалния отдел в Айслингтън, точно преди да напусна Лондон. Отначало му бях шеф, а после, тъкмо преди позорното ми напускане, го повишиха до моя ранг, което съвсем не беше изненада. Винаги съм го смятал за човек, който ще успее. Той беше трудолюбив, умен и най-важното, почтен. Повечето ченгета успяват да останат почтени, но някои — моя милост включително — с годините се поддават на покварата. Някога вярвах в професията си, вярвах, че като полицай, действащ строго в рамките на закона, ще мога да променя нещата и да въздам правосъдие. Но с течение на времето все по-ясно осъзнавах, че това, което въздавам, не е нищо друго освен козметичен мехлем за една зейнала рана, и това ме поквари до такава степен, че вече нито репутацията ми, нито съвестта ми подлежаха на реабилитация.

Не беше изключено и Малик да се е променил. Все пак не го бях виждал цели три години. Но някак си не ми се струваше много вероятно. Той винаги беше твърдо убеден, че това, което върши, е правилно, а хората, които преследва, са злодеи. За Малик животът беше сравнително прост. Съществуваха добро и зло, а дълг на всички трезвомислещи хора беше да се опитват да поощряват първото и да мачкат второто. Ето защо, когато преди три седмици прочетох за неговата смърт в интернет, се разстроих повече, отколкото бях очаквал. Защото той беше от добрите, а бог ми е свидетел, вече няма много такива.

Откакто бях напуснал Лондон, не преставах да следя възходящата му кариера: от детектив в криминалния отдел в Айслингтън през инспектор към отдела за организирана престъпност на Скотланд Ярд и накрая за кратко главен инспектор към Националната служба за борба с организираната престъпност (НСБОП). Радвах се на успеха му. Преди всичко защото винаги съм го харесвал. Сигурно понеже ми напомняше на мен самия в началото, когато покварата още не се беше загнездила в душата ми. Но имаше и нещо друго. По някаква причина фактът, че той гради успешна

кариера, облекчаваше донякъде вината, която изпитвах от време на време, вината относно съдбата на двамата митничари и счетоводителя, които убих. Единствените трима невинни в кариерата ми на наемник, чиято смърт разби предишния ми живот и доведе до сегашното ми изгнаничество. Сякаш Малик беше моето естествено допълнение, моята добра страна. Младият полицаи, когото обучих и пратих да върши велики дела. Щом съм могъл да му помогна, значи в крайна сметка не съм чак толкова лош човек. Така разсъждавах в онези моменти, когато ме обхващаше чувството за вина. И това вършеше работа, защото в него все пак имаше зрънце истина. Той беше научил много от мен, и то предимно добро, преди тайната за двойствения ми живот да излезе наяве.

Били Уест дори не е знаел кой е Малик, когато така нехайно е прекъснал неговия живот и този на събеседника му в онова кафе в Кларкънуел. Поръчката просто е била лесен начин да изкара значителна сума. Нищо повече. А сега една млада жена беше вдовица и две малки деца щяха да израснат без баща. Не вярвам Лисицата въобще да се е замислил за тях. Той вече си бе платил, но Лес Поуп? В този момент той си спеше спокойно в леглото на десет хиляди километра отук, без дори да подозира, че си е спечелил нов враг. Хората като него бездруго имат доста.

Обядвах в открития ресторант на голф клуба с изглед към морето и островите. Не видях нито един познат. Пуерта Галера е малко градче, а експатриантите обикновено се държат един за друг. Когато те издирват за убийство, е по-разумно да не се натрапваш много-много, но в такава малка общност пълната изолация е почти невъзможна. Засега обаче нямаше проблем. Тук ме знаеха като Мик и доколкото ми е известно, приемаха версията ми, че години наред съм работил във филипинския туристически бизнес. Повечето от тях и без това бяха тук от доста време, за да знаят кой съм, а тези, които дойдоха през последните три години, не биха ме разпознали, освен ако не знаеха точно кого търсят или, както Лисицата, вече не ме познаваха отпреди. Сега изглеждах доста по-различно от времето, когато снимката ми беше публикувана във всички вестници из цяла Великобритания. Бях се подложил на две много добри професионални пластични операции — едната в Давао още като пристигнах, а другата в Манила година по-късно — които промениха формата на носа и брадичката ми и

премахнаха торбичките под очите ми. От постоянното излагане на слънце кожата ми сега беше много по-тъмна отпреди, а косата — по-светла. Бях ударил четиридесетте и косата ми беше пооредяла и леко посивяла тук-там. Имах и къса грижливо подрязана брада, която пасваше идеално на дългото ми слабо лице, а като полицай никога не бях носил брада. Въпреки всичко това малко ме притесняваше фактът, че човек, когото не бях виждал десет години, така бързо ме позна. Може би трябваше пак да се подложа на операция.

Бях си взел почивен ден и нямах настроение да се прибирам веднага, затова след като платих, се върнах в Пуерта Галера, свих на юг, вместо на север към къщи, и подкарах към Калапан по разбития път, който се виеше по хребета над океана.

Карах и се опитвах да подредя мислите си.

Върнах се в „Биг ла Лагуна Дайв Лодж“ — мястото, което сега наричах свой дом — по тъмно. „Дайв Лодж“ беше малък хотел с шестнадесет боядисани в бяло стаи, разположени в буквата П около малък вътрешен двор с още по-малък басейн. В предната част на двора, с лице към плажа, се намираха откритият бар и ресторантът, а до тях беше водолазният ни клуб. Когато купихме хотела, направихме основен ремонт и дори го обзаведохме със скъпи ратанови мебели. Макар да знам, че съм пристрастен в преценката си, мястото наистина изглежда добре.

Моята стая беше в дъното на хотела, точно срещу апартамента на едно филипинско семейство, но тъй като не прекарвах много време в нея, гледката не ме притесняваше. Сега веднага се качих там, като пътъом поздравих няколко от гостите ни, взех си душ, преоблякох се и излязох да намеря Томбой.

Открих го в задната част на водолазния клуб, седнал на една маса с камара листи пред себе си. До него имаше преполовена бутилка бира и пакет цигари. Като ме видя, че влизам, той се усмихна в очакване.

— Как е, приятелю? Започнах да се притеснявам за теб. Всичко мина добре, нали?

Влязох в стаята и затворих вратата — знак, че можем да поговорим.

— Поръчката е изпълнена — казах.

— Хубаво. Сега можем да се върнем към работата в хотела. Отърва ли се от всичко?

Отговорих утвърдително и той ме попита дали съм го направил на мястото, което бяхме обсъдили.

Кимнах.

— Добра работа, Мик — каза той. Нарече ме с фалшивото ми име и не звучеше много по-различно от един тип, за когото работех в доброто старо време в Лондон. — С тези пари ще изкараме доста време. Няма да се налага да го правим отново.

Бях готов да поспоря относно първото лице множествено число, тъй като той не беше свършил кой знае какво, но се отказах. Нямах сили да споря.

— Кога ще получим остатъка? — попитах.

— Веднага щом види снимките. Направи снимки, нали?

Кимнах, а той посегна към цигарите. Наблюдаваше ме с изражение, наподобяващо съчувствие.

— Всичко свърши — каза той. — Тури му пепел.

Поклатих глава.

— Не е свършило, Томбой. Били Уорън не беше този, за когото се представяше. Всъщност беше Били Уест, престъпник, с когото навремето имах вземане-даване. Сигурно и ти си го познавал. Доколкото си спомням, познаваше всяка отрепка в Лондон.

Той смръщи лице, сякаш се опитваше да се съсредоточи.

— Името ми звучи познато — каза след кратка пауза, — но не се сещам за лицето. Сигурно се е появил след мен.

— Не е. Не го бях виждал поне десет години.

Той поклати глава.

— Не, не се сещам. Както ти казах, името ми звучи познато, но само толкова. Наистина не си го спомням.

Чудех се защо ме лъже. Томбой познаваше всички престъпници от нашия район и повечето от тях влязоха в затвора благодарение на неговите доноси, но ако бе познавал Били Лисицата, по някаква причина не искаше да си признае. Реших засега да не настоявам повече.

— Добре, няма значение. Оказа се, че Били Уест е бил и наемник. Наскоро се преквалифицирал. Поръчката, докарала го тук, е убийството на Азиф Малик.

— Двойното убийство в кафето?

— Точно така.

— Мамка му, какво съвпадение!

Той поклати глава, изглеждаше искрено изненадан. Реших, че не може да е знаел за участието на Лисицата в убийството на Малик, иначе не би ме допуснал до него. Томбой не познаваше Малик, но знаеше, че ми е бил партньор, човек, когото харесвам и уважавам.

— Съжалявам за това, Мик. А може би не. Поне ти е дало повод да го премахнеш с чиста съвест.

— Кой е Лес Поуп?

Томбой въздъхна и запали цигара.

— Страхувах се, че ще попиташ. Защо ти е да знаеш?

— Интересува ме — казах аз. — Оказва се, че този тип стои зад убийството на Малик.

— Адвокат е — отвърна той с явна неохота, но по изражението ми беше разбрал, че няма да ме заблуди с шикалкавене.

— Каква изненада. — Усмихнах се вяло. Поне Лисицата не ме беше излъгал за това. — Продължавай.

— Работи като защитник, познава разни долни типове, но винаги се пази чист, така че не е имал проблеми със закона. Освен това го бива да говори и е добре образован, което също е от полза.

— Ти как се запозна с него?

— По обичайния начин. Той ми беше защитник в съда няколко пъти, преди години, когато още не те познавах. После поддържахме връзка и от време на време му вършех по някоя услуга.

Точно както Лисицата, помислих си.

— Какви услуги?

— Незаконни. Осигурявах алибита на други негови клиенти, помагах им да се измъкнат, докато са под гаранция, такива неща. Нищо сериозно, но да го кажем така: той не е човек, с когото да си играеш. Познава хора, дето ще ти вгорчат живота само да им щракне с пръсти.

— Като онези, които плащат за нечие убийство?

— Примерно. Макар че, трябва да призная, малко се изненадах, когато ми се обади като гръм от ясно небе миналата година за нашия човек в Манила.

— Дотогава не беше ли те търсил за подобни услуги?

— Разбира се, че не.

Не бях сигурен дали да му вярвам. Колкото повече обмислях ситуацията, толкова по-странно ми се струваше, че Лес Поуп ще се обади на Томбой да организира две убийства в рамките на година, без да разполага с някаква информация за своя бивш клиент, информация, която да му дава увереността, че той ще се съгласи. Изглежда, не съм бил прав да мисля, че като мой информатор в Лондон Томбой е участвал само периферно в криминални дела. И сега не исках да повярвам, че е било нещо повече. Та аз харесвах този тип. В края на краищата именно той ми помогна, когато дойдох тук, а можеше да ме

предаде на филипинските власти и да изкара добри пари от това. От тогава до сега, цели три години, с него живеехме врата до врата. Той ми беше приятел. Въпреки това не можех да разсея съмненията, които ме гризяха цял ден.

— За какво ти е да знаеш всичко това, Мик? — попита той и хвана бирата. — Какво значение има? Тук сме на хиляди километри от Поуп и Лондон, а знаеш какво казват. Не разлайвай кучетата.

— Защото — казах аз, като внимателно подбирах думите си, — той е виновен за смъртта на човек, когото харесвах и уважавах. Ако беше поръчал твоето убийство, щях да задавам същите въпроси.

— Говори по-тихо, моля те — изсъска той и дръпна от цигарата.

— Няма проблем, вратата е затворена. Можем да поговорим.

— Виж, разбирам защо задаваш всички тези въпроси, но стореното — сторено. Схващаш ли ми мисълта? Не можеш да промениш миналото. Съжалявам за Малик, наистина, но нищо не може да го върне, а човека, натиснал спусъка, вече го няма, така че защо просто не забравим за случилото се, а?

— Лесно ти е да го кажеш.

Той отпи от бирата, стовари бутилката на масата и се изправи в цял ръст, леко наведен към мен. Гласът му беше едва сдържан вик:

— По дяволите, какво си намислил, Мик? Да се върнеш в Лондон и да гръмнеш Поуп ли? А после да се качиш на самолета и да се върнеш тук, сякаш нищо не се е случило?

Разпери ръце с дланите нагоре, сякаш искаше да каже: „Какво повече да ти кажа?“

— Не става така — продължи. — В Лондон те издирват. Най-вероятно ще те закопчаят преди дори да си го намерил, да не говорим за убийство. А ако това се случи, никога вече няма да видиш затвора отвън. Не и при твоето досие. Ще изхвърлят ключа. Искаш ли да поемеш този риск само за да гръмнеш някакъв тип, който имал нещо общо със смъртта на бивш твой колега, когото не си виждал три години? Казвам ти, човече, ако е така, не си заслужава. Наистина.

Знаех, че е прав. И логиката му беше правилна. В крайна сметка наистина беше твърде опасно. Тук отново бях устроил живота си. Чувствах се щастлив и макар понякога да ми писваше да гледам пясъци и палми, пак беше за предпочитане пред някоя килия в студен английски затвор. Освен това знаех, че всеки ден се извършват

престъпления, виновниците, за които никога няма да застанат пред съда. Вземете повечето политици например. Не можех да ги убия всичките. Защо да си съсипвам живота, за да накажа един-единствен човек, когато поне дузина други чакаха да заемат мястото му?

Защото Малик беше мой приятел.

Защото беше добър човек.

А аз не съм.

— Остави — въздъгнах аз. — Няма значение.

— Знам, че си ядосан. И напълно те разбирам. Какво съвпадение.

Светът наистина е малък.

Изгаси цигарата и отново мина на делови въпроси:

— Взе ли ключа от стаята на Уорън? По-късно ще изпратя човек да почисти.

Извадих ключа от джоба си и му го подадох, разочарован, че той вече мисли за други неща. Тогава ме осени прозрението, че всъщност изобщо не познавам Томбой Дарк, дори след всичките тези години. Стана ми тъжно, защото едва сега разбрах колко повърхностни са отношенията ни.

— Хайде — каза той, след като взе ключа и допи бирата. — Да отидем да пийнем по едно.

Последвах го до бара, където не за пръв път алкохолът ме подканяше примамващо. Щях да се опитам да забравя, поне за малко, злочестата съдба на Били Уест Лисицата и онези двама души, които беше убил в добрата стара Англия.

Но понякога не е толкова лесно да забравиш.

Дните минаваха и животът си течеше по обичайния начин. Беше краят на ноември, когато на Миндоро започва по-сухият и хладен сезон. Хотелът беше почти пълен, така че работа не липсваше. Имахме персонал за кухнята и стаите, но от време на време се случваше да застана зад бара. Иначе обичайното ми задължение беше да извеждам с лодката групи туристи до местата за гмуркане, които изобилстват тук и са главната атракция за повечето ни гости. Откакто дойдох на Филипините, гмуркането се превърна в нещо като страст и за мен. Изкарах курсовете, докато още се подвизавахме на юг, и сега бях квалифициран инструктор, за разлика от Томбой, който не можеше дори да плува и затова се занимаваше само с магазина и счетоводството на клуба.

През седмицата след смъртта на Лисицата извеждах гмуркачи всеки ден и се наслаждавах на възможността да се потопя в топлата чиста вода и да оставя на повърхността черните мисли, които вече ме разяждаха. Под водата е лесно да си спокоен. Тихо е. Никой не те притеснява и има достатъчно прелестни гледки, за да забравиш и най-големите си тревоги. Единственият проблем е, че не можеш да останеш там вечно, защото когато въздухът ти свърши, нямаш друг избор, освен да се върнеш към реалността. А за мен тя означаваше спомена за живия енергичен Малик, последван от спомена за неговата злочеста съдба и моята, макар и индиректна, роля в нея.

Не можех да се освободя от тези мисли, колкото и да опитвах. Една нощ през седмицата след смъртта на Лисицата ми се присъни нещо. Беше почти точно копие на един инцидент, който се беше случил преди четири години, малко след като с Малик започнахме да работим заедно. По това време още не бях много наясно относно новия си партньор. Бях решил, че този средно висок слабичък азиатец, току-що завършил университета, а вече с перспективи за кариера, е тук само за да се оправдае малцинствената квота. Затова на първата ни съвместна акция — щурмувахме дома на един закоравял взломаджия, Тайтърс

Бауър — реших да изпитам своя нов партньор и да видя дали все пак става за нещо, или с неговото назначение лондонската полиция просто си е измила ръцете по отношение на изискването за политическа коректност.

Бауър живееше в малка терасирана къща^[1] с миниатюрен заден двор, който излизаше на алея. Аз водех екипа, пратен да го арестува, но самата акция не беше толкова впечатляваща, колкото звучи, защото всъщност бяхме само аз, Малик и двама униформени полицаи. Тъй като знаех, че Бауър може да се опита да избяга, реших да пратя един от хората си в задния двор, за да го пресрещне, ако се наложи. При други обстоятелства бих избрал някой по-едър полицай, но сега, за всеобща изненада, посочих Малик. И той не възропта, ясно си го спомням. Подчини се на заповедта ми и когато почукахме на вратата и Бауър я откряна, разбра какво става и хукна да бяга, Малик го чакаше на поста си.

Беше неравностоен сблъсък. Докато търчахме през разхвърляния коридор на Бауър, видях как нашият заподозрян излетя през задната врата и връхлетя право върху Малик — събори го на земята и го прегази като товарен влак. Маратонката му стъпка лицето на Малик, докато горкият нещастник напразно се опитваше да му каже, че е арестуван. Бауър беше едър тип и, и друг път ни се беше измъквал, затова много добре знаех, че не постъпвам справедливо с партньора си. Ясно си спомням обаче, че Малик не се отказа. Въпреки болката сграбчи Бауър за глезена и не го пусна. Престъпникът го повлече със себе си през градината, мъчеше се да изскубне крака си и дори се опита да го ритне в главата, поради което загуби равновесие и за наша най-голяма радост падна. Малик пусна глезена му едва когато щракнахме белезниците. Тогава си помислих, че малко полицаи са така решени да успеят. Наложих се Малик да влезе в болница заради контузиите си, между които и счупена скула, и макар да не му се извиних, че го сложих на огневата линия (а и той никога не повдигна въпроса), след този инцидент винаги се отнасях към него с уважение.

В съня ми през въпросната нощ цялата случка се разигра по абсолютно същия начин, както в онази студена зимна утрин преди четири години, но с една разлика. Когато излязох през задната врата и видях Малик, вкопчил се в глезена на Бауър, извадих пистолет и започнах да стрелям. Улучих Бауър четири, пет или шест пъти (не мога

да си спомня точно), при което го убих на място, но някак си единият куршум се заблуди и удари Малик в главата — и той умря. Не успя дори да извика. Също като Били Лисицата само се килна настрана и остана да лежи на земята неподвижен. После всичко замря и дълго се взирах в труповете, а двамата униформени полицаи стояха от двете ми страни, единият ме беше хванал над лакътя, сякаш извършваше арест. После, слава богу, се събудих.

Не знам как един психоаналитик би изтълкувал съня ми, но аз знаех точно какво е посланието. Душата ми нямаше да намери мир и покой, докато не направя нещо, за да отмъстя за неговата участ. Независимо от многобройните и логични аргументи на Томбой не можех да оставя нещата така.

След седмица споменът за този сън още ме преследваше. Всеки ден проверявах в интернет за новини относно разследването. Когато имах възможност, преглеждах и вестниците. Но нямаше нищо и бях почти убеден, че като застрелях Били Уест, съм прекъснал единствената нишка, за която можеха да се хванат полицаите, разследващи случая на десет хиляди километра оттук. А ето ме сега — живея в този земен рай, наслаждавах се на приказните пейзажи ден след ден, докато в същото време Малик гниеше в земята, Лес Поуп си броеше парите, а първоначалният поръчител на убийството на бившия ми колега се разхождаше на свобода ненаказан.

Терзаеше ме и мисълта защо е трябвало да умре. Какво е разкрил или какво е направил, за да се сблъска с клиентите на Лес Поуп, същите онези хора, които по някаква причина искаха Били Лисицата да се махне от пътя им? Явно това бяха хора с власт и влияние, а също и с достъп до информация, хора, които смятаха, че могат да правят каквото си искат.

Исках да ги намеря.

И да ги убия.

Знаех, че ще е опасно да се върна в родината си. Опасно, но не и невъзможно. Бяха минали три години. Доста вода беше изтекла през това време; доста други убийци се бяха появили в публичното пространство, а и събитията от 11-и септември насочиха вниманието на властите в друга посока. Три години бяха цяла вечност в динамичния медиен свят, който оставих зад гърба си, и Денис Милн —

полицаят, превърнал се в наемник — беше стара сензация, която никога нямаше интерес да възкресява.

Така че... взех решение.

И една сряда късно вечерта, дванадесет дни след смъртта на Били Уест и след като ни бяха изплатили остатъка от парите по сделката, отидох да говоря с Томбой. Намерих го седнал на една маса в полумрака на пустия ресторант с бутилка бира и поглед, зареян в океана. Тази вечер беше работил на бара, затова знаех, че не е пиян. Едно момче от кухнята разчистваше разни чаши, но беше далеч от нас и не можеше да ни чуе. Можех и аз да си взема питие, ако исках, но не го направих. Вместо това седнах до Томбой и му казах, че се връщам вкъщи.

Той поклати уморено глава и ме погледна с такова дълбоко разочарование, че сякаш бръчките по лицето му се вдълбаха още повече. Така изглеждаше поне пет години по-стар. Последва същият разговор, който бяхме провели след смъртта на Били Уест, но сега беше доста по-кратък, защото Томбой беше наясно, че вече съм взел решение. Нарече ме „тъп идиот“.

— Виж какво имаш тук — каза той и разпери широко ръце.

Нощта беше тиха и спокойна и палмите над главите ни леко се поклащаха от вечерния бриз. Ясното черно небе беше обсипано със звезди и само няколко изкуствени светлини се мерзелееха на север към Манила. Вълните нежно се плискаха в брега, а дъските на по-старите лодки в залива проскърцваха в такт с тях; откъм селото зад нас се чуваше кучешки лай и слабите, но въодушевени викове на местни играчи на карти. Намирахме се в рая, безспорно, но в този момент това изобщо не ми беше достатъчно. И изведнъж осъзнах, че ми е писнало от хубаво време. И здравословна храна. Исках следващата риба, която ще изям, да е панирана и с гарнитура от мазни пържени картопки.

— Знам много добре какво имам тук, Томбой — казах, — но ти си наясно с положението ми и разбираш, че не мога да оставя нещата така. Ще взема моята половина от парите от сделката. Когато приключа в Лондон...

— Ако приключиш в Лондон — прекъсна ме той. — Така трябва да разсъждаваш, приятелю. Може никога да не се върнеш. Казах ти що за човек е Поуп. Познава опасни хора, не си играй с него. Говоря сериозно. Нищо добро няма да излезе от това.

— Когато приключа в Лондон, ще върна остатъка от парите и отново ще го вложа в бизнеса. Но сега не знам колко ще ми трябват.

— Изобщо не ме слушаш.

— Слушам те, но вече съм обмислил всичко. А знаеш, че съм инат.

— Твърде голям инат.

— Може и така да е, но това е положението. Ще летя в петък от Манила. Ще се върна веднага щом мога. Може да е след няколко дни, а може и седмици. Ще те държа в течение.

Томбой въздъхна, после отново поклати глава.

— Много внимавай. Знам, че се мислиш за много печен, и е така, но там има и по-печени типове от теб, не ми се ще да налетиш на тях.

Кимнах.

— Благодаря за съвета. Ще го имам предвид.

Той понечи да каже още нещо, но спря. Вместо това просто ми пожела късмет.

Казах му, че се надявам да не ми е нужен.

Но разбира се, знаех, че ще ми трябва.

[1] Терасираните къщи представляват дълги поредици еднотипни къщи с общи странични стени. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
В СЪРЦЕТО НА ОПАСНИЯ ГРАД

Излязох от терминал три на Хийтроу само по риза и лятно сако. Леденият вятър веднага ми напомни къде съм. Беше мразовита петъчна вечер в началото на декември и през вратите на сградата, които имаха за цел да предпазват входа от най-лошите прищевки на времето, се виждаше как над пълзящия трафик се лее проливен дъжд.

Англия през зимата. Кой дявол ме накара да се върна тук? Докато бях в самолета, не ме свърташе от вълнение, че се прибирам вкъщи след толкова години отсъствие, макар причината да дойда тук съвсем да не беше приятна. Сега обаче, докато стоях на студа по риза и сако като някой непредвидлив турист, ентусиазмът ми се изпаряваше така бързо, както падаше и телесната ми температура. Трябваше да вляза някъде на топло, и то бързо. На слизане от самолета чухме съобщението, че експресът от Хийтроу до Лондон в момента не работи поради авария на Хаунслоу, което сигурно означаваше, че някой нещастен егоист се е хвърлил под влака. Във всеки случай нямах друг избор, освен да се наредя на опашката от мокри и зъзнещи пътници, чакащи такси. Така и направих. Малко се притеснявах да не се натъкна на някой познат от миналото, но бях сигурен, че външният ми вид е сполучливо променен. На пропускателното гише не ми зададоха никакви въпроси. Дадох на служителя паспорта си на името на господин Маркърс Кейн, той му хвърли един бърз поглед, после на мен, и това беше. Дори не ме погледна втори път. Бях си у дома.

Редът ми дойде след десет минути. Качих се в таксито вече порядъчно унил и казах на шофьора да ме закара до гара „Паддингтън“. Той потегли, без да отрони и дума, и се намърда между десетките други коли, задръсти изходния път от Хийтроу.

И трафикът беше лош като времето. Колите по трите платна, влизащи в Лондон, се движеха със скорост не повече от двайсет километра в час, ту тръгвахме, ту спирахме, а от време на време се чуваше и по някое нервно изсвирване на клаксон, надвиващо воя на вятъра и шума на дъжда. В обратната посока беше същото, може би дори по-зле, тъй като повечето коли напускаха града, а не влизаха в

него. Бях забравил колко е пренаселена югоизточната част на Англия. На Филипините, като се изключи гъмжилото в Манила и южната част на Лусон, ритъмът е бавен и наличните пътища, когато има такива, обикновено са пусти. Докато тук сякаш цялата нация е тръгнала да пътува и всеки се бори за частица от това безценно преимущество: пространството. Не бяхме изминали и два километра, когато реших, че каквото и да се случи тук, щом приключа, се връщам на Филипините. Имах нужда да дойда тук дори само за да видя какво пропускам; но сега, след като видях, реших, че не е кой знае какво.

Таксиджията беше като повечето в тази професия. След като разчупи леда с въпроса откъде идвам, а аз му отвърнах, че идвам от Сингапур, като се надявах да му прозвучи достатъчно далечно и скучно, за да не разпитва повече, той реши, че вече можем да водим разговор, и бързо ме осведоми за своите възгледи относно имигрантите (твърде много), данъците (твърде високи) и престъпността (вилнееща). Това последното ме заинтересува, защото напоследък не бях много осведомен за нивото на престъпността във Великобритания. Бях чувал по-фрапиращите истории, но не бях наясно с цялата картина. Шофьорът ме осведоми, че откакто лейбъристите отново били на власт, престъпността се развихрила с пълна сила, особено грабежите и убийствата.

— Казвам ти, човече, сега е два пъти по-вероятно да те оберат на улицата в Лондон, отколкото в Ню Йорк. А може и повече. Ако си отсъствал дълго, казвам ти, пази се.

Благодарих му за съвета и едва забележимо се усмихнах. Не че не му вярвах, но си спомних, че по отношение на престъпността таксиджиите казваха точно същите думи и през седемдесетте, и през осемдесетте, и през деветдесетте години. Така твърдяха и в Манила. Може би престъпността наистина се е развилняла, но кога ли пък не е било така?

След известно време монотонното досадно влачене изтощи дори шофьора и той потъна в унило мълчание. Аз гледах нощта през прозореца и се чудех откъде да започна разследването си. Вече не бях поддръжник на реда и следователно не разполагах с никакви човешки или други ресурси, от които да се възползвам. Но имах някои важни преимущества. Знаех кого търся и не се налагаше да търпя ограниченията на закона. Едно от нещата, които винаги са ме

дразнели, докато бях полицай, беше фактът, че престъпниците неминуемо са в по-изгодна позиция. Ние трябваше не само да ги издирим, но и да намерим куп доказателства, за да ги пратим на съд дори когато бяхме повече от сигурни, че са виновни. И много често, особено при вещите престъпници, този куп доказателства просто липсваше и нашият заподозрян си оставаше на свобода. Били Лисицата беше типичен пример.

Не се съмнявах, че и Лес Поуп ще е трудно уловим, от полицейска гледна точка, защото като адвокат той познаваше системата и знаеше къде са вратичките. Сега обаче, когато по петите му бях аз, нещата щяха да са различни. Аз не се страхувах да прибягна до крайности, ако откажеше да ми съдейства. А може би щях да го направя дори ако ми съдейства. Но трябваше да внимавам. Нямах да е трудно да го издира, но беше важно да процедирам разумно. Искях да узная кой друг е замесен в убийството на Малик, без да събуждам ничии подозрения и без да навличам неприятности на Томбой. Нямах да е лесно. Но това го знаех още когато реших да се върна тук.

Пътуването до „Падингтън“ отне близо час и ми струваше почти шейсет лири. За тези пари щях да отида от Манила до Малайзия и обратно с филипинец таксиджия. Какво стана с ниската инфлация, за която тръбят от толкова време?

Казах на шофьора да ме остави на гарата, в случай че снимката ми е била показвана по телевизията и той ме е запомнил, и му платих с три банкноти от по двайсет лири. След това застанах до прозореца и зачаках рестото си от лира и двайсет, тъй като не смятах да му оставям бакшиш за и без това скъпото пътуване. Негодникът обаче ме гледаше така, сякаш искаше да ми каже, че лира и двайсет е най-малкият бакшиш, който би очаквал, задето ме е превозил от точка А до точка Б. Продължи да ме гледа по същия начин, докато накрая му казах, че аз ще започна да таксувам загубеното си време, ако не побърза с рестото. Той неохотно извади монетите от джоба си и ги сложи в протегнатата ми длан.

— Скръндза — измърмори наглият му кучи син.

Щеше ми се да му отвърна — в края на краищата твърде много хора минават метър за твърде много неща, — но реших, че е по-добре да не привличам излишно внимание. Обърнах му гръб и тръгнах към Ланкастър Гейт.

Навремето, в края на осемдесетте, имах приятелка, която живееше тук. Казваше се Лиз и работеше почасово като модел. Беше много красиво, но и мило момиче, което при нормални обстоятелства сигурно никога не би ми обърнало внимание. Запознахме се, когато тя стана жертва на нападение и сексуално посегателство в моя район в Айслингтън, а мен ме назначиха да работя по случая. Това не бяха най-добрите обстоятелства да срещнеш някого, но явно са прелетели искри, защото след няколко мои посещения в дома ѝ, за да я информирам за хода на разследването, започнахме връзка. Или подобие на връзка, защото в резултат на нападението тя не можеше да прави секс с мъже. Искаше само да я прегръщам и целувам, което известно време ме устройваше без проблем. Имаше доста по-лоши начини да си прекарам времето, отколкото да седя в уютен апартамент с красива жена в прегръдките и бутилка хубаво вино на масата. Но след известно време стана може би неизбежното — почувствах, че не мога повече така. Тя ходеше на психиатър и твърдеше, че се оправя. Дори опитахме да се любим веднъж, но във върховия момент тя се разплака и ме отблъсна. Няколко дни по-късно ѝ казах, че може би ще е най-добре да се разделим и всеки да тръгне по своя път. Тя започна да ме умолява да ѝ дам още малко време, но аз бях млад и самоуверен, а това е фатална комбинация. След това я видях още веднъж, за да ѝ кажа, че приключваме следствието поради липса на доказателства. Тя понесе новината стоически и ми съобщи, че напуска Лондон. Повече не я видях и едва сега се сетих отново за нея, за пръв път след толкова години. Докато пресичах улицата, се замислих какво ли се е случило с нея, дали се е съвзела от преживяното и е родила децата, за които мечтаеше, или животът ѝ завинаги е осакатен. Със сърцето си се надявах да е първото, но разумът ми бе убеден във второто. Тя беше от съответния тип момичета, а аз — от съответния тип песимисти.

Стигнах до Норфък Скуеър, тих квартал със западащи фамилни къщи от 18-и век, повечето превърнати в хотели от различен ранг. Имат удобството, че се намират съвсем близо до гарата. Избрах една от по-непретенциозните и влязох.

Мъжът на рецепцията беше или турчин, или арабин и за моя радост не прояви голям интерес към мен. Поиска да му платя двадесет и пет лири за вечерта. Казах, че ще наема стая за цяла седмица, и го попитах каква е отстъпката. Той започна да прави разни сложни

сметки на един лист и след известно време ме осведоми, че ако платя веднага, ще ми излезе сто и двадесет лири. Не си направих труда първо да огледам стаята. Сигурен бях, че няма да ми хареса, но аз и без това не възнамерявах да прекарвам много време в нея, така че отброих банкнотите и ги сложих в протегнатата му ръка. Той откачи един ключ от таблото зад себе си и ми го подаде. Това беше. Досега си мислех, че повечето хора говорят твърде много, но този опроверга мнението ми.

Извлачих куфара си два етажа нагоре по едни много стръмни и тесни стълби и влязох в стаята си, която съгласно очакванията ми беше малка, гола и не особено топла. Боядисаните някога в бледожълто стени бяха мръсни, грапави и опушени от цигарен дим, а в ъглите висяха отдавна забравени паяжини. Откъм гарата се чу ритмичното тракане на пристигащ влак и дървената дограма потрепери в синхрон. Тази стая изобщо не струваше двайсет лири на вечер и аз определено не получавах качеството, за което съм платил, особено като се има предвид, че нашите стаи на филипинския плаж струваха по-малко от десет лири на вечер. При това в цената влизаше закуска и неограничено използване на басейна.

Но бях твърде изморен, за да ми пука. Бях тръгнал от Манила сутринта, прелетях през осем часови пояса и макар сега в Лондон да беше осем и половина вечерта, за мен всъщност беше четири и половина на другата сутрин и страшно ми се спеше.

Хвърлих куфара на леглото, пуснах радиатора и докато чаках стаята да се затопли, започнах бавно да си разопаковам багажа. Същевременно се опитвах да не се поддавам на унинието и отчаянието, които бяха започнали да ме обземат още откакто седях в таксито на задръстената магистрала. Дълги години този град беше мой дом. Тук играх, живях, работих; тук убивах и се любих; видях много от добрите му страни, но повече от лошите. Но каквото и да се случваше, винаги съм се чувствал у дома, част от този град. Тази вечер обаче не беше така. Сега се чувствах като чужденец, който идва тук за пръв път. Нямах го онова чувство на завръщане, което бях очаквал, не ме връхлетяха мили спомени, когато таксито навлезе в града и от двете страни на пътя се заредиха познати места и сгради. Испитах единствено някакво странно усещане, че времето, което съм прекарал тук, е от някакъв друг, почти забравен живот.

Реших да си взема душ, да се пооправя малко и да се наспя хубаво, а утре да започна всичко на свежа глава, когато няма да съм чак толкова унил и потиснат. От опит знаех, че сутринта градът ще изглежда много по-приветлив.

Почти се бях съблякъл и чаках разнебитения душ да намери средното положение между врялата и ледената вода, когато мобилният ми телефон звънна.

Влязох в стаята и го извадих от джоба на сакото. Бях купил телефона предния ден в Манила и само един човек знаеше номера — Томбой Дарк. Но когато погледнах дисплея и не видях изписан номер, разбрах, че не ме търси той.

Натиснах бутона за приемане на обаждането и долепих апарата до ухото си.

— Добър вечер, господин Кейн — каза един глас бавно и властно, с произношение, типично за лондончаните от средната класа и, ако не ме лъже паметта, живеещи на север от реката.

— Съжалявам, сбъркали сте номера. Не познавам никакъв господин Кейн.

— Така ли? — отвърна той. — А аз мисля, че го познавате. Казвам се Поуп. И бих искал да се срещнем. Има за какво да поговорим, нали?

— Утре сутринта — казах, ядосан, че вече не мога да използвам елемента на изненада, а и бях твърде уморен, за да се разправам с него сега.

Сигурно Томбой се бе разприказвал, но защо? Не можеше да не знае, че така ме излага на евентуална опасност.

— Предпочитам да е тази вечер. Не искам да ви губя времето утре, когато ще бързате да си хванете самолета.

— Какъв самолет?

— Този, който ще ви върне там, където ви е мястото.

Не му направих удоволствието да се хвана на въдицата.

— Независимо дали ви харесва, или не — казах, — ще го оставим за утре.

— Добре тогава, нека е утре. Има едно кафе в Айслингтън, до Пентънвил Роуд. Казва се „Фенерът“. Елате там утре сутринта в десет. Ще ви чакам на масата в ъгъла вляво от вратата, до прозореца.

— Как изглеждате?

— Ще ме познаете — каза той и затвори.

Останах още известно време с телефона в ръка, обмислях нещата. Изглежда, Томбой не беше казал на Поуп истинското ми име, но може да бе описал как изглеждам. Не можех да повярвам, че този човек, когото познавах от години и на когото вярвах, ме е издал. Може би се опасяваше, че ще убия Поуп и доходоносните поръчки ще секнат. Или пък го обвинявах несправедливо и той просто се грижеше за мен. Като е казал на Поуп за какво съм дошъл, вероятно е искал да изясни нещата от самото начало, преди някой да пострада, и да ме качи на самолет за Манила възможно най-скоро.

Каквито и да са били мотивите му, нямаше оправдание, че ме е предал. Странно е как може да постъпи един човек, когото си мислиш, че познаваш, когато стане напечено. Звъннах му, но там беше рано сутринта и той не отговаряше. Не оставих съобщение. Набрах номера в хотела с надеждата, че някой от нощната смяна ще вдигне. Но никой не се обади и накрая затворих. Надявах се злополучното начало на престоя ми тук да не е предвестник на това, което ме очаква.

На другата сутрин първата ми работа беше да отида до близкия търговски център и да си купя дебело импрегнирано яке с много джобове. После се поразходих и открих един магазин за канцеларски материали, където печатаха визитки. Поръчах си сто (минималното количество) на името на Маркърс Кейн, частен детектив. Възрастният господин зад щанда сподели, че никога не е виждал истински частен детектив, и ме попита с какво точно се занимавам.

Казах му, че издирвам изчезнали хора.

— Току-що се връщам от един случай на Бахамите — допълних в подкрепа на думите си.

Той пожела да узнае повече подробности и аз извъртях една история за невярна съпруга, която избягала на Карибите с младия си любовник, като преди това двамата обрели до шушка злощастния ѝ съпруг. Поясних, че благодарение на мен сега и двамата са задържани от местните власти и чакат да ги екстрадират. Той каза, че така им се пада и че визитките ми ще са готови до понеделник.

Когато излязох от магазина, вече беше девет и петнадесет и трябваше да побързам, ако исках да успея за уговорката в десет. Отначало мислех изобщо да не се появя, тъй като не виждах какво мога да спечеля от тази среща, но после любопитството ми надделя. Исках да видя как изглежда този Лес Поуп и да чуя какво има да ми каже.

Хванах метрото от „Падингтън“ до „Кингс Крос“. Направи ми впечатление, че мотрисата не е така претъпкана с хора, както си спомнях, може би защото беше събота. После изминах цялата Пентънвил Роуд от запад на изток, като мислено се възхищавах на това колко много се е променил през последните три години старият ми район. Еротичните магазини в началото на улицата сега бяха запечатани до един и по сивите фасади на сградите се издигаха метални скелета. В небето над гарата се виждаха огромни строителни кранове. Бях чул някъде, че се канели да превърнат гара „Кингс Крос“ в основен терминал за влака „Юростар“, свързващ Лондон с

континентална Европа, и по всичко личеше, че властите усилено разчистват района, за да може пътниците, пристигащи от Париж или Брюксел, да добият добро първо впечатление от английската столица. Предстоеше още много работа, разбира се, и мястото определено имаше вид на строителна площадка, но поне на пръв поглед изглеждаше по-добре, отколкото навремето, когато бях полицаи тук.

През целия път до кафето бях нащрек и се оглеждах за подозрителни лица, но тротоарите бяха тихи и безлюдни, както обикновено в тази част на града. По Пентънвил Роуд нямаше кой знае какво оживление — единственото движение беше непрестанният трафик между Уест Енд и центъра на града. Липсата на пешеходци се дължеше на факта, че тук нямаше почти нищо освен няколко магазина, една стара кръчма, плачеща за ремонт, и от време на време по някой луксозен жилищен комплекс. Улицата наистина изглеждаше като пометена от вятъра и човек имаше чувството, че всеки момент ще види между колите търкалящи се плевели. Но за мен това беше добре дошло — ако някой ме следеше, щях лесно да го забележа.

„Фенерът“ беше малко занемарено кафене с излющена фасада, намираще се на тиха задна уличка на стотина метра от кръстовището на Пентънвил Роуд и главната улица на Айслингтън. Навремето живеях недалеч оттук. Стигнах до него точно преди десет и го подминах, като пътьом успях да забележа, че ъгловата маса, спомената от Поуп, е празна. Продължих още петдесетина метра напред и стигнах до открития пазар на Чапъл стрийт.

Там цареше обичайната глъчка и суматоха, още една позната и мила гледка от миналото. Беше сух мразовит ден, някои сергии вече бяха окичени с коледни украси, възбудени дечица с грейнали лица обикаляха от щанд на щанд, хванали за ръка уморените си родители. Беше шести декември, Азиф Малик беше мъртъв, а жена му и децата му оплакваха смъртта му малко повече от месец.

Обърнах се кръгом и тръгнах обратно към кафето, наблюдавах улицата като ястреб. Пред един ресторант двама италианци в бели престилки разтоварваха зеленчуци от един микробус и ги внасяха вътре. Освен тях нищо друго не привлече вниманието ми.

Докато минавах покрай кафето обаче забелязах, че масата вече е заета. Не успях да видя добре клиента, но продължих небрежно напред, стигнах до вратата и влязох. В тясното пространство бяха

натъпкани седем или осем маси. На една седяха двама работници с бели картонени шапки и светлоотражателни якета и безмълвно унищожаваха огромен куп сандвичи. На масата в ъгъла седеше привлекателен мъж около четиридесетте, със слабо лице, гъста изрусена коса и елегантен италиански костюм. Усмиваше ми се уверено и веднага разбрах, че знае много добре кой съм. Но усмивката му не беше враждебна. Описанието, което Томбой ми бе дал за този човек, беше съвсем повърхностно и аз очаквах да видя мъж над средна възраст с оредяла мазна коса, тежкарски часовник и поне два-три пръстена. Името Лес никога не ми е звучало много изтънчено. Но този тип беше нещо средно между играч на фондовата борса и преуспял търговец. Определено по би му подходило да се казва Том или Грег.

Когато тръгнах към него, той стана.

— Господин Кейн, благодаря, че дойдохте. Седнете, моля.

Беше същият властен глас, който чух по телефона предната вечер.

Ръкувахме се и той стисна ръката ми по-силно, отколкото бих желал. Продължи да я стиска още няколко секунди, сякаш очакваше да изохкам от болка, макар че през цялото време ми се усмиваше с милата си любезна усмивка. Не оправдах очакванията му и той пусна ръката ми.

Седнах на стола срещу него и забелязах, че си е взел портокалов сок и кафе.

— Поръчах си и сандвич — каза той, след като също седна. — Вие искате ли нещо? Аз черпя. Разправят, че тук правели страхотни пълнени хлебчета с шунка и салатата.

— Не, благодаря. Ако се появи някоя сервитьорка, ще пия кафе. Иначе не искам нищо.

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ми. Искам първо да кажа, че съм много доволен от професионалната работа, която свършихте с господин Дарк. Ще е жалко да развалим добрите си взаимоотношения сега, като се забърквате в неща, които, честно казано, не ви засягат.

Докато го казваше, изражението му остана същото, но тонът се промени. Нарещдаше ми какво да правя, не ме молеше.

Сервитьорката се запъти към нас. Беше млада и слаба, облечена в оскъдно черно потниче, което едва стигаше над малкото ѝ сладко

пъпче, украсено с обеца. Като се имаше предвид, че навън температурата едва успяваше да се задържи над нулата, настръхнах само като я гледах. Поръчах си голямо еспресо и минерална вода, щом Поуп ще плаща.

— Добре — казах, когато сервитьорката се отдалечи. — Разбирам. Само дето нещата, които споменахте, ме засягат.

— Защо?

Значи Томбой не му бе казал за връзката ми с Малик, това беше добре. Не исках този тип да си направи някои проблемни умозаклучения.

— Опасявам се, че не е ваша работа — отвърнах.

Поуп замислено поглади брадичка с палец и показалец и ме погледна с интерес.

— Очаквах да сте твърдоглав. Във вашата професия решителността сигурно е задължително качество. Вижте, мога да започна да ви заплашвам, но не обичам този метод на работа. Твърде елементарен е. А и при вашето твърдоглавие едва ли ще сработи. Затова ще апелирам към интелигентността ви. Като ви гледам така, очевидно не сте били тук дълго време и климатът, където сте живели, ви понася добре, но ситуацията тук е доста различна. Пъхате си носа в неща, които не са ваша работа, и ако продължавате да го правите, някои хора много ще се ядосат.

— Кои например?

— Тези, до които вие никога няма да стигнете, защото са така високо, че дори да поръчат смъртта ви, нареждането ще мине през поне половин дузина други хора, преди да стигне до убиеца. Разбирате ли какво имам предвид, господин Кейн? Тези хора са недосегаеми. И за тях вие не сте дори дразнител, дори сега. Така че като сте дошли тук и задавате въпроси, вие не само рискувате собствената си кожа, но и си губите времето. Доста тъпа комбинация, не мислите ли?

Замълчах, защото поне част от онова, което каза, беше вярно. А може би всичко.

— Знам, че сте дошли отдалеч — продължи той бавно и любезно, — и съзнавам, че искам много от вас, като ви казвам да се върнете там, откъдето сте дошли, по-малко от ден след пристигането ви, затова ще ви улесня.

Бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади самолетен билет и го сложи на масата между нас.

— Това е билет до Манила през Сингапур. Бизнес класа със сингапурските авиолинии. Имате потвърдена резервация за полета в единадесет утре сутринта. Щом се регистрирате, ще ви се обади един човек и ще ви чака на изходите. Този човек ще ви даде две хиляди щатски долара в брой като компенсация за проваленото ви пътуване. Съветвам ви, когато този самолет излети, да бъдете на борда му, господин Кейн. Защото ако не сте, ние ще знаем.

Отново не казах нищо. Кафето ми пристигна и благодарих на сервитьорката с усмивка, която тя не ми върна. Бях забравил колко нелюбезни са хората в Лондон. Притесни ме мисълта, че откакто слязох от самолета вчера, най-дружелюбният човек, когото срещнах, беше Лес Поуп. Това не беше информация, подходяща за туристическите пътеводители.

— Няма да е лошо също така, ако през оставащите двадесет и четири часа си стоите в хотела мирно и кротко. Ако не ни създавате неприятности, дори ще ви поръчам кола до летището.

— Иронията ти е неуместна, Лесли.

— Просто се качи на шибания самолет, Кейн.

Театърът с дружеския разговор позагуби автентичност — господин Поуп наежи бодли и започна да показва истинската си същност, а тя, за разлика от лицето му, съвсем не беше приятна. Той беше нагъл човек, убеден, че държи всички карти. Ако беше сцена от филм, щях да му кажа да си завре самолетния билет в задника, защото ще правя каквото си искам дори ако това означава да настъпя по мазола него или приятелчетата му. Но не беше филм и ако съм научил нещо в този живот, то е никога да не разкриваш пред противника си истинските си мисли.

Взех билета, поразгледах го и го прибрах в джоба си. После помълчах още малко — той настойчиво ме гледаше — и казах:

— Добре, господин Поуп, печелите. Ще се кача на самолета. Но не искам да ми създавате неприятности през оставащото време. Ако някой от вашите хора се опита да ме убие или нещо такова, ще се върна и няма да съм много добронамерен.

Определено го сварих неподготвен, защото със сигурност не очакваше да се съглася. Той смръщи чело и ме изгледа продължително.

После лицето му се отпусна и той отново се усмихна.

— Радвам се, че постъпвате разумно, господин Кейн. Нищо няма да ви се случи, ако изпълните обещанието си. Само внимавайте да не размислите, преди да стигнете до летището, защото ако това се случи, нещата за вас ще се обърнат на зле.

— Приемам, че кафето е за ваша сметка, нали? — казах и станах.

При това свое движение леко бутнах масата и половината от кафето ми се ливна по масата. Една тънка струйка бързо се насочи към Поуп и започна да се стича в скута му.

Той се дръпна назад със стола, но не достатъчно бързо, за да избегне първите капки, и очите му отново се приковаха в моите. Бяха много сини и горяха с такава омраза, каквато бях виждал само няколко пъти и за която знаех, че не предвещава нищо добро.

— Съжалявам, колко съм несръчен — казах и тръгнах към вратата, докато той ядосано попиваше петното със салфетка.

Сервитьорката тръгна към нашата маса с не особено щастливо изражение и кърпа в ръка.

— Сам го почистете — тросна ми се и ми подаде кърпата.

Усмихнах се и тъкмо понечих да ѝ кажа, че колегата ми ще се справи с тази задача, когато тя се хвърли към мен и забелязах, че в другата си ръка държи спринцовка. Беше се прицелила към бедрото ми, едно от малкото места, незащитени от новото ми яке, и аз инстинктивно се дръпнах встрани и я хванах.

Усетих убождането в бедрото си точно когато успях да я блъсна в масата. От чашата ми се разля още кафе, но Поуп вече беше станал от стола си.

Сервитьорката понечи да ме бодне още веднъж, но аз бързо хванах главата ѝ в примката на дясната си ръка и понеже не беше много едра, тя се свлече по дупе замаяна. При други обстоятелства бих се почувствал виновен, че се отнасям така с жена, но сега нямаше време за това. Поуп тъкмо бъркаше в задния си джоб за нещо и аз няхах намерение да остана, за да разбера какво ще извади.

Хукнах към вратата, но работникът откъм моята страна скочи и ме пресрещна, размахваше метална тръба. Хванах с една ръка дръжката на вратата, а с другата запратих към него един празен стол. Той го отблъсна настрана и продължи към мен. Обърнах се и дръпнах вратата. Успях да я отворя наполовина и тъкмо се измъквах навън,

когато един мощен удар отстрани по главата едва не ме повали. Причерня ми, но полагах всички усилия да запазя равновесие, защото знаех, че падна ли, с мен е свършено. Трябваше да изляза навън. За да има свидетели. На отсрещния тротоар виждах млада двойка с количка. Продължих да се опитвам да се провря през вратата, но работникът, или който и да беше този тип, не възнамеряваше да ме пусне така лесно. Една здрава длан се залепи на стъклото на вратата и по този начин ме приклеци наполовина. После той отново замахна да ме удари с тръбата.

Но закъсна. С едно яко напъване се промуших през вратата и в следващата секунда вече залитах отвън на студа. Свободен.

В този момент една сребриста кола спря пред кафето и напълно скри от погледа ми младата двойка. С размътения си поглед успях да видя, че от нея слиза някакъв мъж, но в никакъв случай не бих могъл да го опиша.

Отворих уста да кажа нещо.

И тогава усетих още един удар по главата, този път отзад. Краката ми се подкосиха и докато падах на земята, единствената ми мисъл беше дано мозъкът ми е наред, защото го чувствах като подскачащо топче за пинг-понг. Смътно си спомням, че ме изправиха на крака, но преди да успея да се запитам как по дяволите ще свърши всичко това, изгубих съзнание.

Събудих се в мрак. Не можах да преценя дали това се дължи на замъгленото ми зрение, или просто съм на тъмно място. Краката и гърбът ми бяха схванати, поради което заключих, че е второто. Намирах се в багажник на кола и пътувах по доста неравен път. Главата ми зверски пулсираше от удара с металната тръба, а в слепоочията си усещах адска болка.

Реших, че трябва да се опитам да остана спокоен и да преценя трезво ситуацията, което не беше толкова лесно, като се има предвид, че бях отвлечен и заключен в тясно пространство, а страдам от клаустрофобия. Но нямах голям избор. Дочувах някакви гласове, много слаби, откъм колата. Заслушах се и реших, че вероятно са двама мъже. После размърдах ръцете и краката си. Не бях вързан. А това означаваше, че най-вероятно не са успели да ме върнат в кафето. Навярно просто ме бяха вдигнали от тротоара и ме бяха набутали в багажника. Което предполагаше, че сигурно не са ме и претърсили. Именно този факт ми даваше някакви шансове.

Опипах с пръсти темето си. Имаше доста полузасъхнала кръв и огромна цицина. Адски болеше. Онзи с тръбата явно добре ме бе фраснал, но не фатално. Можех да движа всички части на тялото си, включително крайниците, а очите ми постепенно привикваха с тъмнината. Бях сигурен, че нямам мозъчно сътресение, което беше добрата новина. Лошата беше, че трябваше бързо да мобилизирам уменията си за оцеляване, ако исках да се измъкна невредим от тази ситуация.

Прокарах ръка към вътрешния джоб на якето си. Самолетният билет беше още там, но не това ме интересуваше. Бръкнах по-дълбоко и напипах малък флакон. Сълзотворен гел. В Манила се продава свободно като лично средство за защита срещу уличните бандити, които тероризират по-бедните квартали, и е за предпочитане пред газа, защото е по-прецизен и поражява само напръскания, без опасност за пръскащия или някой друг, оказал се наблизо. Освен това не е трудно да пренесеш флаконите в багажа си, защото при рентгеновите

проверки на летищата излизат на екрана като дезодоранти или друг вид безобидна козметика. Ето защо бях внесъл три такива флакона и сега носех у себе си два от тях.

Колата мина през огромна дупка (сякаш отново бях по пътищата на Пуерта Галера), при което цялото ми тяло подскочи и главата ме заболя още по-силно. Но скоростта бързо падаше, което ме наведе на мисълта, че вероятно стигаме крайната си цел. Където и да се намираше тя. Чудех се дали само ще ме набият — като предупреждение, че моите противници и бивши работодатели не се шегуват — или ще е нещо по-сериозно: премахване на слабата брънка.

Поуп беше заложил добър капан, признавам му го. Примами ме на открито, уж неутрално място, престори се, че ми прави разумно предложение, за да притъпи бдителността ми, и ме нападна точно когато обмислях казаното от него. Като изключим некадърността ѝ накрая, сервитьорката беше много находчив избор на нападател. За нищо на света не бих я заподозрял. И дори когато първоначалният му план се провали, той си имаше втори, че и трети вариант. Очевидно имах работа с много организиран, но и безпощаден човек.

Извадих флакона със сълзотворния гел и поставих палеца си върху бутона за пръскане. Точно в този момент колата мина през още една дупка, намали и спря. След няколко секунди капакът на багажника рязко се отвори и вътре нахлу дневна светлина. Една ръка ме хвана грубо за яката и ме дръпна нагоре. При това първо свободно движение след удара главата ме заболя още по-силно, а зрението ми се замъгли.

Успях да различа тъпа бяла шапка, а в лицето под нея смътно разпознах мъжа, който ме беше нападнал с металната тръба. Със замъгленото си зрение виждах, че ми се хили; на устната му имаше някакъв извит гладък белег. Дръпна ме към себе си и започна да ми говори нещо. Дъхът му миришеше на яйца и долнопробно кафе и аз сбърчих нос. После вдигнах ръка и натиснах бутона на флакона. Струята бял гел полетя напред и го уцели право в очите.

Ефектът беше незабавен и изключително удовлетворителен. Той залитна, запищя и затърка очите си, а аз през това време излязох от багажника и се огледах за евентуалните му помощници.

За жалост бях сбъркал в бройката. Оказа се, че мъжете са всъщност трима и сега другите двама идваха към мен от двете страни

на колата. Този отляво беше другият работник от кафето, набит здравеняк с продълговата глава и малък мустак. Това бяха единствените подробности, които успях да забележа, защото вниманието ми беше приковано от черната бейзболна бухалка, която висеше небрежно в едната му ръка. От другата страна на колата третият, скрит от полезрението ми, извика, че имам газ.

При такива ситуации времето е от съществено значение. Отново натиснах флакона, този път към Мустакатия, но той изви глава и гелът го уцели странично. Той разтърка едното си око и изруга. Бях го спрял, но не за дълго.

Извърнах се бързо, при което отново ми причерня, и се опитах да се прицеля в третия. Започнах яростно да пръскам, докато той се приближаваше към мен, но изглежда, не уцелих, а в следващия момент от флакона вече не излизаше нищо. Беше свършил. Казаха ми, че не си струва парите. Две-три пръскания, и това е.

Пред очите ми се появи бейзболната бухалка на третия нападател и аз хукнах да бягам. Той я държеше с две ръце и нямаше вид на аматьор. Още преди да успея да изляза от обсега му, замахна, удари ме силно отзад по бедрата и аз се строполих на земята. Паднах по очи в калта, бързо пребърках джобовете си и се изтърколих настрани, за да видя какви са шансовете ми.

Не изглеждаха много добри. Намирах се в гориста местност. Стена от борове се издигаше от двете страни на калната следа, оставена от колата — същият сребрист автомобил четири по четири, който беше спрял пред кафето. Някъде из плътните бели облаци летеше самолет, но не се чуваше шум от близко шосе или магистрала. Мустакатият продължаваше да търка дясното си око, но не беше пуснал бухалката. Третият нападател, по-нисък и по-слаб от колегата си, но с повече коса, се усмихваше и самодоволно поклащаше бухалката. Първият, с белега, бе коленичил на няколко крачки от дясната ми страна и стискаше главата си с ръце.

— Шибано копеле — изсъска той.

По мои сметки този щеше да е извън играта още около пет минути, а дотогава аз или щях да съм избягал, или пребит до безсъзнание. В момента везните клоняха към второто.

Стиснах очи, а после бързо ги отворих, за да се съсредоточа върху двамата, идващи към мен. Погледът ми се избистри в кажи-речи

най-неподходящия момент.

— Как е главата? — попита третият с подчертан глазгоуски акцент. — Сигурно много те боли.

— След малко ще го заболи още повече — намеси се Мустакатия и стисна бухалката здраво, сякаш се готвеше да удари мощен хоумрън.

Говореше с характерния за източен Лондон акцент и мигаше енергично, за да се справи с последиците от гела.

Спряха над мен, от двете ми страни.

— Оказа се по-корав, отколкото те мислехме — каза третият. — Ама не достатъчно. Сега си затвори очите и ще приключим бързо.

При тези думи вдигна бухалката и колегата му го последва.

— Това няма да ти свърши работа, мой човек — допълни той и посочи онова, за което си мислеше, че е празният флакон в ръката ми, докато аз бавно я вдигах.

В същия момент чух шум в дърветата, някъде отляво. Нещо тичаше и приближаваше към нас. А след това мъжки глас извика:

— Текс, ела тук веднага!

Гласът беше все още далеч, но кучето бе много по-близо. Вероятно беше чуло суматохата и идваше да види какво става. Бях му задължен. Винаги съм обичал кучетата.

— Какво е това, по дяволите? — изруга шотландецът и погледна към дърветата.

Все още легнал по гръб, аз натиснах бутона на втория флакон и струята гел полетя право към лицето на Мустакатия, за когото реших, че е по-непосредствената опасност. Той отскочи, но почна да ругае, от което разбрах, че този път съм го уцелил добре. Без да пускам бутона, насочих флакона към лицето на шотландеца.

Но той се възползва от секундата преднина, която получи, докато неутрализирах колегата му, и отскочи встрани от струята. И когато силата ѝ свърши, светкавично се спусна към мен и замахна с бухалката. Вдигнах ръка да се защитя и омекотих малко удара, който попадна между врата и брадичката ми. Адски ме заболя, но поне нямаше нищо счупено.

Той отстъпи крачка назад и вдигна бухалката над главата си за по-точен удар. На лицето му се четеше по-скоро решителност, отколкото яд, което ме наведе на мисълта, че всъщност този е най-опасният от тримата ми нападатели. В този момент обаче Текс, който

се оказа млада немска овчарка, изскочи от дърветата и се хвърли върху насилника. Не смятам, че го направи, за да ме спаси; по-скоро мислеше, че всичко това е игра, и искаше да участва.

Каквито и да бяха мотивите му, ефектът беше един и същ. Шотландецът изпадна в паника, ритна кучето и го погна с бухалката. Първият удар успя само да закачи животното, но за сметка на това го ядоса много и то започна бясно да лае и да търси пролука, през която да стигне до своя нападател, за да си върне на месо. Шотландецът се опитваше хем да държи мен под око, хем да се справя с кучето, което доведе до провал и в двете. Грабнах бухалката на Мустакатия и макар че шотландецът ме видя, не можеше да направи нищо, защото в този момент Текс вече беше захапал края на неговата бухалка и яростно я дърпаше.

Сега бях в много по-добра форма, отколкото преди години, но от побоя главата ми още се въртеше и не се чувствах много добре. Затова, когато ударих с бухалката противника си между лопатките, нанесената щета беше далеч по-малка от тази, която сълзотворният гел причини на аверите му, макар че ударът ми беше чист.

Шотландецът се олюля, но запази равновесие и здраво ритна кучето в гърлото. Този път ударът беше много по-успешен и Текс политна назад и падна по гръб. Шотландецът се възползва от предимството си и с все сила стовари бухалката върху главата на животното.

— Кучето ми! Какво правите с кучето ми, по дяволите?

Стопанинът на Текс стоеше на десетина метра от нас, косата и дрехите му бяха мокри от ходенето през гората, а на лицето му беше изписан онзи неописуем шок, който съм виждал само по лицата на жертвите на престъпления. Беше едър мъж над петдесетте и с десетина килограма наднормено тегло. Имаше вид на типичен дългогодишен служител в офис и знаех, че няма да е в състояние да ми предложи кой знае каква подкрепа, освен може би да се развика за помощ, а това беше последното, от което имах нужда в момента. Приличаше също и на човек, който всеки момент ще рухне психически и ще се разплаче. Очите му вече бяха навлажнени зад дебелия стъкла на очилата.

— Омитай се, старче! — извика шотландецът и се обърна към мен с изражението на човек, готов да приключи недовършената си работа.

Събрах всичките си останали сили, замахнах с бухалката, като че ли и аз се готвех за велик хоумрън, и го фраснах отстрани по главата.

Въпреки подготовката пак не беше най-добрият ми удар, но поне успях да го зашеметя. Той падна на коляно и хвана главата си с една ръка, но без да изпуска оръжието си от другата.

Замахнах отново да го ударя, но с крайчеца на окото си забелязах, че първият, когото бях напръскал с гела, се изправя и вече не държи очите си с ръце. И той беше доста як, а белегът на лицето му подсказваше, че вероятно е редовен участник в пиянски свивания. Освен това хич не изглеждаше доволен.

Тръгна към мен, като сипеше ругатни по мой адрес, а аз замахнах и стоварих бухалката точно между очите му.

— Шибаняк такъв! — изпищя той, залитна назад, уцели една дупка на пътя и падна.

В този момент стопанинът на Текс също започна да ругае, спусна се с цялата си маса към шотландеца и го обгърна с ръце в смазваща хватка.

— Няма да ти се размине! — изкрещя той, докато се бореше с противника си и използваше цялото си тегло, за да го задуши.

Освен това и плачеше. Чувах шумните му разтърсващи хлипания и изведнъж ми дожаля за него.

Моментът обаче не беше подходящ за изразяване на съчувствие. Трябваше бързо да предприема нещо, защото нямаше шанс да спечеля тази неравностойна битка. Извиках на непознатия да се маха, преди да са се опомнили и другите, добавих и безсмъртната реплика: „За кучето е твърде късно! Поне себе си спасете!“, изтичах до колата и затворих багажника. Надявах се, че съпротивата, която бях оказал, е изненадала шофьора достатъчно, за да остави ключовете на таблото.

Прав бях.

Скочих в колата и запалих двигателя. Включих на първа и дадох газ. Успях да видя в огледалото, че собственикът на Текс все още има превес, но онзи с белега се беше опомнил и сега отиваше да помогне на авера си. Държеше бухалката, с която го бях ударил. Текс лежеше неподвижно на сред пътя — не бе помръднал, откакто онзи го беше ударил по главата.

Изругах. Проблемът не беше мой. Да беше побягнал този тип, докато все още можеше. Защо ще се хвърляш срещу такива мъже,

независимо колко си разстроен? В крайна сметка човек трябва да е прагматичен. Когато виждаш, че нямаш шанс, отстъпи. Но това все пак беше един невинен човек, озовал се на неподходящото място в неподходящото време, и ако го оставех в ръцете на тези бабаити, един господ знае какво щеше да му се случи. Аз бях полицай дълго време — близо двадесет години — и макар през голяма част от това време да не бях образец за подражание, все още не понасях да гледам как се извършва явна несправедливост, особено когато мога да направя нещо, за да я предотвратя. Гадеше ми се и се чувствах изтощен, но въпреки това не преставах да търся място да обърна.

След стотина метра видях една просека отляво. Минах на втора, вкарах колата в просеката и дадох на задна, право върху едно дърво от другата страна на пътя. Навъртях плътен ляв и успях отново да тръгна по посока на битката, която преди малко бях оставил зад гърба си. Цялото ми отсъствие трая не повече от двадесет секунди.

Бях на трета скорост и карах бързо. Стигнах до мястото на стълкновението и видях, че Белега е застанал на сред пътя с вдигната над главата бухалка, готов за удар. До него шотландецът беше яхнал стопанина на кучето и го налагаше с юмруци. Кучкарят беше закрил лицето си с ръце в опит да се предпази, краката му бяха само на сантиметри от главата на кучето.

Белега чу шума от двигателя, обърна се и започна да мига бързо-бързо в опит да фокусира зачервените си очи. Нямаше нужда да си прави труда. Ако имаше поне малко разум, щеше да използва времето да се махне от пътя. А вместо това той потвърди максимата, че третият път носи късмет. Първо гелът; после бухалката; а сега колата, която честно казано беше по-скоро като танк.

Блъснах го челно и той прелетя над капака и се удари в предното стъкло с радостен за ушите ми звук. Остана така за миг, след което аз натиснах спирачките и той се изтърколи на земята, като остави кървава следа по стъклото. Не си направих труда да пусна чистачките. Само отворих максимално шофьорската врата и дадох назад.

Шотландецът тъкмо ставаше от своята жертва, за да избяга. Но и той беше малко пообъхтан от боя, поради което реакциите му не бяха така бързи. Все още не беше успял да се изправи напълно, когато ръбът на вратата го шибна право в лицето. От удара той отхвъркна назад, пицеше от болка. Предсмъртният вой на Текс звучеше долу-горе по

същия начин. Извих леко волана, за да не мина през краката на кучкаря, и спрях.

Картината беше доста грозна. Белега лежеше свит на една страна на десетина метра от тялото на Текс. Мустакатият все още се гърчеше на земята, покрил очите си с ръце. Шотландецът лежеше по гръб, с разперени ръце и огромен вертикален разрез на лицето. Беше в съзнание, но не представляваше опасност. А кучкарят, с окървавено лице и счупени очила, стоеше изправен и гледаше с ужас трупа на кучето си.

Въпреки всичко, мислех си, докато включвах на първа, можеше да е много по-зле. Сега сигурно беше в шок, но един ден щеше да разказва тази история на внуците си. При това доста поукрасена, без съмнение.

Изведнъж зрението ми отново се замъгли и стомахът ми се качи в гърлото. Наложих се да преглътна няколко пъти с усилие, за да не повърна. Изминаха още няколко секунди, докато гаденето се поуталожи и зрението ми се проясни. После наведох глава, за да не може кучкарят да ме разпознае по-късно, подадох газ и потеглих. Постарах се да заобиколя Текс, но не положих същите усилия за Белега — минах през него и с четирите гуми. Сега лицето му беше още по-подходящо за корица на книга за кръчмарските сбивания.

Може би постъпих твърде грубо, но когато си изкарваш хляба, като трошиш главите на непознати, не можеш да очакваш цветя и благопожелания за бързо оздравяване.

Мястото, където ме бяха откарали, се оказа уединена горичка малко встрани от околоръстния път на Лондон и колкото повече премислях случилото се, толкова по се убеждавах, че именно тук са смятали да ме убият и да захвърлят тялото ми. Тази теза се потвърждаваше и от факта, че в жабката на колата намерих чисто нов зареден револвер 45-и калибър, с който вероятно са мислели да ме довършат, след като първо ме пребият до смърт. Извадих късмет, че се появиха Текс и стопанинът му, но това не променяше факта, че Лес Поуп явно искаше да ме извади от играта на всяка цена и беше готов да стигне до крайности, за да успее.

Отне ми повече от час, за да стигна до центъра на Лондон, и през цялото време тръпнех от страх да не би някой да забележи следите от кръв по капака и да се обади в полицията. Но изглежда, изцапаните с кръв коли вече не са чак толкова рядко явление в Лондон, защото страховете ми не се оправдаха. Паркирах на една задна уличка в Бейсуотър, пъхнах револвера в джоба си (нямаше резервни патрони) и с кърпичка изтрих отпечатъците си от волана, дръжките на вратите и ключовете. Оставих ключовете на таблото, записах си номера на колата, вида и модела, а после бавно и уморено тръгнах към хотела. Главата ми болезнено пулсираше.

В един и петнадесет благополучно влязох в стаята си и заключих вратата. Знаех, че рано или късно ще трябва да го направя, така че влязох в банята и се погледнах в мръсното огледало над мивката. Изглеждах ужасно. По челюстта ми, където шотландецът ме бе ударил с бухалката, се беше оформило жълтеникаво петно. На врата ми се забелязваше още една синина, наподобяваща страстно любовно осмукване, а по лицето ми имаше многобройни драскотини и други неясни травми. Очите ми бяха мътни, а косата ми стърчеше на всички страни, слепнала на кичури от засъхналата кръв. Но аз очаквах да видя нещо подобно, така че не се изненадах.

Зарязах огледалото, взех си продължителен душ и докато си миех косата, поопипах тила си. Цицината беше големичка. Не точно колкото

топка за голф, но достатъчно, за да ме накара да се замисля дали не съм бил прекален оптимист, когато реших, че не съм получил сътресение на мозъка. Зрението ми вече се възстановяваше, но болката изобщо не намаляваше.

Знаех, че като приключа с къпането, ще ми се доспи. Тази мисъл ме безпокоеше. Ако имах сътресение на мозъка, имаше и вероятност да не се събудя. Освен това имаше доста въпроси, останали без отговор. Дори не бях започнал разследването си, а вече за малко да ме убият. Щеше да е много по-лесно просто да зарежа всичко и да се кача на самолета сутринта. Да си призная, в този момент много се изкушавах. Не съм мазохист — не ми доставя удоволствие да ме пребиват разни непознати, нито пък съм склонен към самоубийство. Върнах си на мъжете, които ме нападнаха, и щеше да им държи влага дълго време. Вече щяха да потръпват само при мисълта за мен. Поуп ми се изплъзна, вярно, но понякога просто трябва да приемеш нещата такива, каквито са. Стопанинът на Текс направи грешката да се хвърли право в центъра на мелето, защото се поддаде на емоциите си, и ако не бях там, нещата за него щяха да свършат много по-зле. А на мен кой щеше да ми помогне, ако нещо се обърка?

Но аз съм твърдоглав. Когато реша нещо, правя го. Понякога ме обхващат съмнения — щях да съм свръхчовек, ако не беше така, — но никога не позволявам това да осуети плановете ми. Не знам дали това е добра черта, или не, но е факт. Както казах и на Томбой, такъв съм, и това е. Именно поради тази причина сега нямаше как да избира лесния начин. Не и преди да пипна Поуп, както и онзи тип в сянка, на когото служеше. Просто щях да съм много по-внимателен, това е.

Мобилният ми иззвъня. Взех го от нощното шкафче: предполагах, че Томбой се обажда да види как съм. Но на дисплея отново нямаше изписан номер.

Което означаваше, че е господин Поуп.

— Здравейте, господин Кейн — каза той, когато вдигнах. — Съжалявам за случилото се днес, но исках да съм сигурен, че сте разбрали посланието. Лондон е много опасно място. По-добре си вървете.

В тона му нямаше заплашителна нотка. Говореше по-скоро като загрижен приятел, който ти дава съвет.

— И без това планирах да си тръгвам — казах и усетих как главата ме заболя още по-силно.

И стомахът ми се бъркаше. А бе изобщо бях доста зле.

— Исках да знаете колко важно е за нас да се качите на самолета.

— Това определено го разбрах, но защо имам чувството, че по план май не е трябвало да стигна до никакъв самолет?

Не споменах, че съм взел револвера.

— Беше само предупреждение, Кейн. Ако искахме да те убием, щяхме да го направим още щом влезе в кафето. Но следващия път ще използвам услугите на някой по-добър от онези идиоти сутринта. Подцених те. А тях ги надцених. Повече няма да допусна нито една от тези грешки.

— Радвам се да го чуя. И аз няма да правя повече грешки.

— Надявам се това да означава, че утре сутринта ще си в самолета. Този път обещавам, че нищо няма да ти се случи по пътя.

— Много успокояващо, но вече започнах да се съмнявам, че спазваш обещанията си. Така че, господин Поуп, сам ще направя плановете си, а ти ще разбереш за тях, когато те потупам по рамото някоя тъмна нощ. Тогава ще поговорим.

Смехът, който чух от другата страна на линията, беше плашещо искрен.

— Поуп ли? — каза той все още през смях. — Кой, по дяволите, е Поуп?

И затвори. А аз останах с вперен в стената поглед и с мисълта, че май изобщо не съм в час със ситуацията.

Спах три часа и когато се събудих, се чувствах ужасно. Къркоренето в стомаха ми също беше взело заплашителни размери. Станах, с ужасно главоболие, но все пак жив, налях си чаша вода от чешмата, облякох се и излязох да потърся нещо за ядене. Навън беше мрачно и студено.

На петдесет метра по улицата имаше „Бъргър Кинг“ и понеже отдавна не бях ял в такова заведение, влязох и си поръчах голямо меню с диетична кола. Момчето зад щанда много приличаше на филипинец, но аз не си направих труда да го попитам дали наистина е такъв.

Отнесох храната си на горния етаж, където нямаше други хора освен мен, и я изядох точно за две минути. И не защото беше особено вкусна, а защото бях страшно гладен. После, докато седях на масата и отпихах от колата, извадих от джоба си смачкана вестникарска статия.

Тя беше написана от някоя си Ема Нилсън, представена като разследващ криминален репортер на вестник „Норт Лъндън Екоу“. Статията беше отпреди месец, с дата трети ноември, и в общи линии се занимаваше с факта, че седмица след двойното убийство на бившия полицай от Айслингтън главен инспектор Азиф Малик, на тридесет и една години, и живеещия в Айслингтън, осъждан за улични грабежи Джейсън Кан, на двадесет и две, в едно кафе в Кларкънуел, полицията все още е много далеч от разрешаване на случая. В статията се казваше също, че главен инспектор Малик, последното и най-талантливо попълнение на НСБОП и представител на етническите малцинства, изградил бърза и успешна кариера в професията и много скоро можел да стане шеф на лондонската полиция, което според мен беше малко изхвърляне от страна на журналистката. Малик беше изключително добър полицай, безспорно, но все още беше много далеч от върха на пирамидата.

Но както всички знаем, журналистите не си падат много по представяне на голите факти. Интересуват ги повече сензациите, а доколкото се бях ровил из интернет през последните няколко седмици, изглежда, госпожица Нилсън живо се интересуваше от тази. Беше

написала още три статии във вестника относно тези убийства. В едната просто се разказваше за живота и кариерата на Малик, но в другите две фокусът беше върху евентуалните мотиви за неговото убийство. В общи линии те се свеждаха до работата му в НСБОП, която го беше сблъскала с нелегална мрежа за внос на хероин и организирана педофилска група. Разбира се, имал врагове и в подземния свят в северен Лондон, бил си ги създал през двете години работа в Скотланд Ярд. Затова съвсем естествено не липсваха заподозрени, но в последната си статия по въпроса, излязла преди седмица, госпожица Нилсън насочваше вниманието си към точно определена криминална групировка, която, по нейните думи, трябвало да отговаря на доста въпроси. Описваше лидера на групировката като подземен главорез, отговорен за множество убийства, но не го назоваваше по име. Вместо това само намекваше, при това недвусмислено, че въпросният тип най-вероятно има свой човек в екипа, разследващ убийствата. „Защо са се срещнали Малик и Кан?“, питаше тя в последния абзац на своята статия. „И защо над сто детективи, работещи по случая, все още задават този въпрос? Може би сред тях има такива, които не искат да открият отговора“.

Отново намек за грозната реалност на корупция в полицията. С подобни статии дръзката госпожица Нилсън едва ли беше сред любимците на разследващите полицаи, но пък нямаше и защо да им прави мили очи, особено като се има предвид, че в днешно време, когато се случва полицаи да бъдат разкрити като наемни убийци, обвиненията й не бяха съвсем безпочвени. Аз също бях убеден, че организаторите на това убийство имат вътрешен човек в разследващия екип. Именно той беше разпространил информацията, че Били Лисицата е заподозрян.

В националните вестници излязоха доста статии относно случилото се с Малик и Кан (макар никоя от тях да не съдържаха острата полемика на госпожица Нилсън), но с течение на времето други новини започнаха да заемат първите страници и постепенно интересът към двойното убийство намаля, особено при липсата на съществен напредък в разследването. Статиите станаха по-кратки; редакторските коментари, възхваляващи саможертвата на полицаия пред лицето на беззаконието, изчезнаха; животът продължаваше.

Полицията не беше престанала да разследва, разбира се, но пет седмици без никакъв арест са много време. А сега, когато главният им заподозрян бе изчезнал яко дим, без да успеят дори да го разпитат (никъде в медиите не се споменаваше името на Били Уест), разследващите полицаи бързо щяха да загубят мотивация и желание за работа и лека-полека по случая щяха останат да работят все по-малко хора, тъй като ежедневно изникват нови и по-разрешими загадки.

Но Ема Нилсън все още живо се интересуваше от случая и това беше добре дошло за мен. В моя полза беше и фактът, че не работи за някой от по-големите вестници. Това я правеше по-лесно откриваема и надявах се, по-малко подозрителна по отношение на мотивите ми. Макар да имах предимството, че знам кой е организиран убийствата и дори кой е натиснал спусъка, трябваше да попълня празнотите си относно предисторията на случая и тя беше идеалният човек, от когото да започна.

В доброто старо време просто щях да се обадя в „Норт Лъндън Екоу“ и да поговоря с моя човек там, Рой Шели, но сега тази врата беше затворена завинаги. За него аз вече не съществувах и не мисля, че би искал да подновим познанството си. Жалко наистина, защото навремето бяхме добри приятели. Но това е цената, която плащаш, когато в един момент се озовеш от другата страна на закона. Всичките ти връзки мигновено секват. Родителите ми не са живи, но имам брат в Уилтшър — не бях разговарял с него, откакто бях заминал в изгнание, и вероятно никога повече нямаше да разговарям. С брат ми бездруго не бяхме много близки, но все пак си беше загуба.

Обадих се във вестника и помолих да ме свържат с госпожица Нилсън. Представих се като детектив Мик Кейн от НСБОП. Служителят, изглежда, се впечатли, но ми каза, че я няма и че ще се появи в редакцията най-рано в понеделник.

— Късметлийка — казах аз. — Как така на вас се падна дежурството в събота следобед?

— Любимка е на шефовете — каза той с едва доловима нотка в гласа, подсказваща, че не споделя тяхното възхищение. — А и е по-красива от мен.

— О, за това не се притеснявайте. От мен всички са по-красиви.

И двамата се разсмяхме, след което разменихме още няколко реплики светски разговор, докато доверието помежду ни не укрепна, и

аз го попитах дали няма някакъв мобилен телефон, на който да открия Ема.

— Много е важно да се свържем с нея — казах. — Във връзка с убийствата, за които тя пише в статиите си. Аз съм от разследващия екип.

— Да, да, разбира се. Един момент.

Изчаках няколко секунди, докато той открие телефона ѝ, след което ме попита дали е загазила. По тона му разбрах, че ще е доста доволен, ако е така, и се запитах какво толкова има против нея и дали пък наистина не е заради външния ѝ вид. Ако това беше причината, значи си заслужаваше да се срещна с дамата. Но по-вероятно я мразеше, защото тя е по-добра от него в професията си.

Казах му, че не е загазила, благодарих му за помощта и затворих. После набрах номера, който ми даде.

След три позвънявания един звънък женски глас каза:

— Ема на телефона.

Чуваше се някакъв уличен шум. Произношението ѝ беше на образована жена над средната класа, със съвсем лек нюанс на североизточен диалект. Реших, че най-вероятно произхожда от заможно семейство от Йоркшир или Хъмбърсайд.

— Здравейте, Ема. Не се познаваме, казвам се Мик Кейн. Частен детектив съм.

— Извинете, не ви чувам. Бихте ли говорили по-високо?

Повторих думите си на висок глас. В същото време уличният шум леко намаля.

— А, така е по-добре. Извинете, на Рийджънт стрийт съм, пазарувам. Е, какво мога да направя за вас?

— Нает съм от чичото на инспектор Азиф Малик да разследвам обстоятелствата около неговото убийство, както и това на Джейсън Кан. Знам, че полицията още не е приключила разследването, но моят клиент е обезпокоен от липсата на резултати. Разбрах, че вие също проявявате интерес към случая, затова реших, че можем да се срещнем, на неутрална територия, и да обсъдим вашите находки.

— Откъде взехте номера ми, господин Кейн? — попита тя твърдо, но не враждебно.

— Аз съм частен детектив, работата ми е да откривам каквото ми трябва.

— Защо не говорите с полицията?

— Няма смисъл, знаете как е. Съществува голяма доза професионално съперничество, нищо няма да ми кажат. Ще ви платя за времето.

Тя се поколеба малко и бях сигурен, че обмисля предложението ми.

— Имам уговорка с едни приятели довечера, но чак в девет. Можем да се срещнем към осем, ако ви е удобно.

— Разбира се. Стига вас да ви устройва.

— Има една кръчма на Уелс стрийт, казва се „Бен Крауч Тавърн“. Точно до Оксфорд стрийт, в края на Тотнъм Корт Роуд. Ще ви чакам там.

— Добре.

— Как ще ви позная?

— На четиридесет години съм, загорял, и изглеждам сякаш наскоро са ме били.

— А така ли е?

— Така е. Ще ви разкажа, като се видим.

— Сега вече ме заинтригувахте. Аз съм с дълга къдрава коса. Светлочервеникава. На тридесет и една.

— Сигурен съм, че ще се намерим. Благодаря ви, че приехте поканата. До скоро.

Казахме си дочуване и затворихме. Погледнах часовника си. Беше пет без десет. Имах доста време на разположение.

Тръгнах по Оксфорд стрийт и влязох в първия приличен магазин за мъжко облекло, който видях. Купих си кожено яке, няколко дебели пуловера и черни ботуши. Продавачът беше младо момче, което сякаш изобщо не забелязваше белезите от побой по лицето ми и ентузиазизирано ме уверяваше, че избраните от мен артикули ми стоят чудесно. Поведението му не ме подразни. Винаги е приятно да получаваш комплименти, дори направени по задължение, а и прекарах там не повече от двадесет минути. В магазина продаваха също швейцарски ножчета и си взех едно — реших, че може да ми свърши работа в даден бъдещ момент.

След като похарчих почти петстотин лири за неща, които нямаше да ми трябват, когато се върна на топлия остров, тръгнах обратно към хотела. По улиците гъмжеше от пазаруващи хора, в мразовития въздух се усещаше някаква празничност. Това повдигна настроението ми и почти закопнях отново да заживея в големия град. Дори побоят, който ми нанесоха онези кретени, сега ми изглеждаше като носталгичен спомен от далечното минало, когато все още носех униформата на пазител на закона и прекарвах работното си време в отблъскване ударите на обществото, което ми плащаха да защитавам. В крайна сметка обаче знаех, че всичко това е само привидно. В действителност Лондон е мрачен, претъпкан и изключително опасен град, поне за онези, които не живеят в разкошни пентхауси и не ходят по светски събирания. Тук е пълно с улични обирджии, наркотици и бедняшки гета. Лондон е град, където полицаите нямат нито средствата, нито мотивацията да си вършат работата, а политиците развяват байрака на статистиката, без да обръщат внимание на факта, че проблемите се множат като бактерии. Това е град, в който малцината, изправили се срещу нередностите — хора като Малик, — получават куршум в главата.

Но тази вечер човек можеше да забрави всичко това. Тази вечер по улиците гъмжеше от натоварени с покупки семейства, а от витрините на магазините се лееха коледни песни. Усмихнати бащи

носеха бебетата си в кенгурута, а натоварени с торби майки пазеха превъзбудените си деца да не излязат на улицата, където върволицата червени двуетажни автобуси сякаш нямаше край. Това е то Коледа: лудешко пазаруване и щастливо време, прекарано със семейството. Малко им завидях на всички тези хора, като си спомних моята последна Коледа миналата година, точно след като купихме хотела. Готвачът, Тео, не беше на работа, защото се възстановяваше след сериозно натравяне с храна, което си беше доста обезпокоително предвид професията му. Наложих се аз да го заместя в кухнята и да се потя над тенджерите и тиганите, за да приготвя храната на нашите гости, докато те се напиваха на верандата, а Томбой ги забавляваше със своята ненадмината духовитост. Или поне ги забавлява, докато не се наложи да го приберем у тях, че вече не му се разбираше какво ломоти. С две думи, не беше от коледите, които оставят незабравим спомен.

Завих зад ъгъла и видях три момчета на около шестнадесет години, наобиколили по-малко дете. Бяха го приклезили в един вход между някакъв ресторант и малък магазин и го караха да си изпразни джобовете. Видях как хлапето бавно извади мобилен телефон и малко пари, като през цялото време се опитваше да привлече вниманието на някой от многобройните минавачи. На лицето му беше изписано върховно унижение. Хората обаче подминаваха забързани: или не виждаха какво се случва на крачка от тях, или предпочитаха да не го забелязват. Явно смятаха, че като си затворят очите за ставащото, то някак си ще спре да съществува. Но не е така. Остави престъпника да извърши безнаказано нещо дребно и на следващия ден той отново ще опита, но този път ще е нещо по-голямо и ще е много по-дързък. Тези минавачи ми напомняха за миролюбивите хора от романа на Хърбърт Уелс „Машината на времето“ (май се казваха елои, ако не се лъжа), които приемаха факта, че някои от тях неминуемо ще бъдат убити и изядени от по-силните и по-агресивни морлоки, и просто се оставяха на съдбата си. Подобно на елоите, един ден тези минавачи щяха да разберат, че избягването на опасността не е защита, когато ти си мишената.

Спрях и понечих да пресека, но уличните обирджии обикновено са доста ловки и докато намеря пролука в трафика, вече бяха изчезнали в тъмната уличка. Хлапето се оглеждаше потресено и навярно се

чудеше защо възрастните, които са го учили на обноси, са такива лицемери. Хукна по улицата, преди да успее да стигна до него. Горкото дете.

Гледах го как се отдалечава и се питах какво ли щях да направя, ако бях стигнал до него навреме. Да го утеша? Или да му дам четиридесет лири за нов телефон? Или да му кажа да си купи нож? Най-вероятно и трите. Но то щеше да си вземе поука от случката, сигурен бях. Щеше да разбере, че когато си на улицата, можеш да разчиташ единствено на себе си и трябва да си готов да се защитаваши. Сутринта аз бях направил подобна грешка и това за малко да ми струва доста повече от доза унижение и срыв на ценностната система. Нямах да повторя тази своя грешка. Надявах се и хлапето да е поумняло.

Свих по Лондон стрийт и бях само на стотина метра от хотела, когато мобилният ми извънтя. Оставих торбите на земята и погледнах дисплея. Този път беше Томбой.

— Извинявай, че не ти се обадох по-рано — каза той със същата привидна забързаност, която използвам и аз, когато съм закъснял с някое обаждане. — Бях страшно зает. При теб всичко наред ли е?

По мазния му тон разбрах, че знае отговора. Питах се дали е говорил с някого тук, откакто имах неприятности сутринта.

— Откога се познаваме с теб, Томбой?

— Значи си се свързал с Поуп?

— Не съм много сигурен. Запознах се с един тип, който по твоето описание приличаше на Лес Поуп, но започвам да си мисля, че не е бил той. Я пак ми го опиши.

— По дяволите, човече, беше отдавна.

— Поуп хубавец ли е?

— А този?

— Не е в това въпросът — казах и влязох в една пресечка подалеч от шума на колите. Питах се защо, по дяволите, не се бях сетил да проверя тази информация по-рано. Щеше да ми спести доста неприятности.

— Не мисля, че хубавец е точната дума. Но се обличаше елегантно. Шиеше си костюмите по поръчка и така нататък, нали се сещаш.

— Със слабо лице ли беше, или с пълно?

— Ами, по-скоро пълно.

Лицето на Поуп, с когото се запознах, изобщо не беше пълно.

— Не беше очебийно дебел, но не беше и много слаб.

— Е, в такъв случай не съм го виждал — казах аз, вече убеден, че не говорим за един и същ човек. — Но се запознах с едни негови авери и те не си падаха много по приказките. Защо си издал, че идвам? Не се ли сети, че ще ми навлечеш маса неприятности?

Чух го как въздъхна. Връзката беше изключително чиста. Сякаш не беше чак на Филипините. Или пък ме обземаше параноя...

— Съжалявам, човече, наистина съжалявам — каза той. — Е, какво стана, разказвай.

— Ще ти кажа само, че твоите приятелчета не ме искат тук и ми го показаха по недвусмислен начин. Ако бяха успели, сега нямаше да разговарям с теб. Всъщност изобщо нямаше да мога да говоря.

— Слушай, нямам нищо общо с това. Моля те, повярвай ми.

— Е, какво направи?

Той се изкашля и чух как дръпна от цигарата си. Толкова чиста беше линията.

— Обадох се на Поуп. Само това. Обадох му се, защото исках да поговори с теб, да ти каже каквото знае и... нали се сещаш, да изясни нещата. А после да те убеди да се върнеш и всичко да си тръгне постарому. Както си беше. Това искам.

— Вече е късно. Това, че си се разплямпа, за малко да ми коства живота. Не ми казвай, че не си знаел.

— Не знаех, кълна се. Мислех, че само ще поговори с теб.

— Къде мога да открия Поуп?

— Не знам. Навремето живееше някъде в Мил Хил, но това беше преди години. Вече сигурно се е преместил.

Издишах шумно и приех, че казва истината.

— Защо го направи, Томбой? Смяташ ли, че съм ти благодарен, задето ме изпя? Мислех, че вече не си в тази игра, но явно съм сбъркал.

— Майната ти, Мик, просто се опитвах да предпазя и двамата ни. Поуп е гъст с разни тежкари. Казах ти го още преди да решиш да заминеш на това шибано пътешествие. Ако те бях оставил да го погнеш, тогава със сигурност щяха да те убият, а след това да се захванат и с мен.

— Аха, това било значи. Пазиш собствения си гръб, без значение какво ще стане с моя.

— Слушай ме сега. Създадох свой почтен бизнес тук и когато ти се появи, преследван от кого ли не, аз издадох ли те? А, кажи, издадох ли те? Прецаках ли те? А можех, при това щях и пари да изкарам, но не го направих. Не го направих, защото беше мой човек и навремето се отнасяше добре с мен. Така че не ми ги пробутвай тия, че съм бил канарче. Само се опитвах да ти помогна, отново.

— Не се получи.

— Съжалявам, но го направих за твое добро. Ясно ли ти е? И за твое добро ще ти кажа още нещо: махай се оттам. Качвай се на първия самолет и се връщай тук. Докато все още можеш. Защото иначе ще се забъркаш в неща, за които едва ли искаш да чуеш.

— Като например?

— Просто го направи, Мик. Върни се. Не заради мен. Заради себе си.

И затвори, преди да успее да кажа нещо.

Потреперих. Студът вече щипеше. По неясни причини изпитах вина, че се държах така с него. Той изигра картата на обидения невинен, както се справяше с повечето ситуации в своя живот — с точната доза актьорско майсторство, та всичко да изглежда истинско. Освен това беше прав. Забърквах се в опасна игра. Но не можех да се откажа.

Не и преди да съм започнал.

„Бен Крауч Тавърн“ беше голяма кръчма с черна дървена фасада на петдесетина метра източно от Оксфорд стрийт. До вратата висеше табела, на която с тебешир беше написано, че сервират чудовищни бургери, а на стената над нея имаше плочка с надпис: „Елате и се потопете в демоничния свят на Бен Крауч“^[1], който и да беше той. Тръпки да те побият.

Вътре беше полутъмно и всички мебели, включително дървеният под, гредите на тавана и стъпалата към отворения балкон, бяха боядисани в същото черно като фасадата. Срещуположната стена беше изцяло заета от барплот, а между бутилките с напитки се виждаха няколко каменни готически чудовища. Но с това в общи линии демонизмът се изчерпваше. Беше претъпкано, най-вече с огромни групи шумни студенти, но тук-там имаше и по някой самотен клиент. Местата на бара бяха заети до едно, а шумът от разговорите и дрънкането на чаши почти заглушаваше музиката, която в случая беше някаква песен от осемдесетте.

Спрях и се зачудих как по дяволите ще открия в тази навалица непозната червенокоса дама на тридесет и една. Някой ме потупа по рамото.

Обърнах се и видях усмихнатото лице на много красива млада жена, с меки самодивски черти и прекрасна червеникаворуса коса, която падаше свободно по раменете ѝ. Беше много по-ниска от мен, сигурно нямаше метър и шейсет, и беше облечена в елегантен велурен костюм, с кокетна червена чантичка през рамо. В едната си ръка държеше цигара, но не видях питие, и не бих ѝ дал повече от двадесет и две, ако не бяха очите ѝ, които имаха удивителен лешниковозелен цвят и определено издаваха зрялост. Това момиче беше от онези, които нарочно създават впечатлението на повърхностни, но винаги е грешка, ако не ги приемеш на сериозно. Типично поведение при доста журналисти всъщност, а и немалко полицаи.

— Господин Кейн?

Подадох ръка и тя я стисна.

— Как ме познахте? Толкова ли се отличавам от тълпата?

Тя се усмихна широко и на бузите ѝ цъфнаха дълбоки трапчинки:

— Наистина ли искате да ви отговоря?

— Може би не — отвърнах с тъжната усмивка, която навремето безотказно стопяваше женските сърца.

— Не. Просто наистина изглеждате, сякаш са ви били. Но не ми казахте, че ще сте с очила.

И аз не знаех допреди час, но реших да си ги сложа за още по-добро прикритие. Не е лошо да си предпазлив, когато си в компанията на журналисти.

— Отскоро ги нося — отвърнах — и често ги забравям. Е, радвам се да се запознаем. Статиите ви са много интересни.

— Искате ли да отидем другаде? — попита тя и се приближи до мен. Усетих деликатния ѝ парфюм. — Тук не чувам дори собствения си глас.

Кое то не беше съвсем вярно. Гласът ѝ беше плътен и силен, но не крещящ. Определено личеше, че е получила образованието си в много по-елитно училище от онова, в което прекарах младостта си аз.

На една маса вляво от нас група пияни студенти пееха някаква мръсна песен и блъскаха с длани по масата в опит да налучкат някакъв ритъм. Меко казано, не успяваха.

Кимнах.

— Добре. Водете.

Излязохме от шумотевицата, пресякохме улицата и влязохме в една по-малка и не толкова претъпкана кръчма на ъгъла. Ема намери пролука на бара и аз я попитах какво ще желае.

— Бутилка „Бекс“, благодаря.

Привлякох вниманието на бармана и поръчах нейната „Бекс“ и халба „Прайд“ за мен, без да знам какво точно да очаквам. Бяха минали три години, откакто пих за последно английска бира, и не бях сигурен дали ще ми се стори като еликсир, или като топла пикня.

— А защо се срещнахме в другата кръчма? — попитах, след като се настанихме на една празна маса в ъгъла, на достатъчно разстояние от другите клиенти. — Искате да видите дали си заслужава да говорите с мен ли?

— Не ви познавам и не знам нищо за вас — отвърна тя с усмивка. — Какво очаквахте?

Отпих от бирата. На първо четене клонеше към топла пикня.

— Все още не знаете нищо за мен.

— Така е, но ви наблюдавах, когато влязохте, и ми се сторихте надежден. Обикновено познавам, когато хората се представят за каквито не са. Срецам много такива. Ако изглеждахте твърде нервен или неспокоен, щях просто да се изнижа, без изобщо да разберете.

— Имате право — казах и си помислих колко е хубаво, че не знае истината.

— Как така се оставихте да ви пребият? — смени тя темата и извади от чантата си тейфтер и химикалка. — Какво открихте?

— Първо нека ви кажа нещо. Искам да ми помогнете, както и аз ще ви помогна, но трябва да ми обещаете, че няма да пишете за разкритията ни, докато не получим конкретни резултати.

— Защо?

— Имам чувството, че сте права в последната си статия. Този случай е по-дълбок, отколкото изглежда. Просто искам да сме внимателни, това е.

— Добре, но ако се натъкнем на нещо наистина голямо, може да променя решението си. Не мисля цял живот да съм в „Норт Лъндън Екоу“.

— Разбирам. Но ако това се случи, моля ви първо ми кажете, става ли? Поне да знам.

— Разбира се — каза тя и извади от чантата си пакет „Марлборо Лайте“ и евина запалка. — Пушите ли?

И обърна почти пълния пакет към мен.

Една от цигарите беше обърната на обратно.

Казах ѝ, че съм ги отказал, но нямам нищо против тя да запали. После я попитах дали е обърнала цигарата нарочно.

— Казват, че носело късмет — отвърна тя, докато си палеше цигарата. — Винаги го правя.

Кимнах.

— Първата ми приятелка също го правеше винаги. Дори не си взимаше цигара от чужд пакет, ако в него няма обърната. Беше много популярно навремето.

— И донесе ли ѝ късмет? На приятелката ви?

— След като се разделихме, един ден на прага ѝ цъфнал представител на адвентистите от седмия ден. Тя се влюбила в него и заминала за Америка. Брат ми каза, че имала пет деца. Не знам дали това минава за късмет.

— Не и с петте деца. Поне не за мен. Но може би е въпрос на гледна точка, нали?

— И аз така мисля.

Тя пушеше спокойно и се стараеше да издишва пушека встрани от мен, което ми даде възможността да я огледам по-обстойно. Не носеше грим, а и нямаше нужда. Кожата ѝ беше гладка и мека, а в областта на носа имаше облаче лунички с цвета на косата ѝ. Но това, което привлече вниманието ми, бяха очите. Не само поради идеално кръглата си форма и необичаен цвят, но и защото бяха пълни с живот. Ема Нилсън беше от онези жени, които привличат погледите. Не беше с класическа красота — някои от чертите ѝ, например носът и скулите, не бяха съразмерни с останалата част от лицето — но у нея имаше някаква искра. Бих се обзаложил, че са единици онези мъже, които не би могла да върти на малкия си пръст.

— Все още не сте ми казали как ви пребиха — рече тя и отпи от бирата си.

— Знам. Ще ви кажа, но преди да се впусна в подробности за това какво ми се случи и какво успях да открия, бих искал да ми дадете малко предистория на случая.

— От колко време точно се занимавате с него?

— Не много. От вчера.

— И вече сте успели да настъпите някого по мазола. Впечатляващо.

Очевидно не вярваше много на версията ми. И аз не бих повярвал на нейно място. Чудех се дали не бе трябвало да обмисля нещата по-внимателно, преди да се срещна с нея.

— Ще бъда искрен с вас, госпожице Нилсън.

— Наричайте ме Ема. Никой не ми казва „госпожице Нилсън“.

— Добре, Ема. Имаме за какво да се хванем. Ще трябва и вие да помогнете малко, но следата е обещаваща, в това съм сигурен.

— За каква следа става въпрос?

— За име.

Тя повдигна учудено вежди, но не каза нищо.

— Името на един човек, който е замесен. Може и да не го познавате. Но първо искам да чуя вие с какво разполагате. Искам да знам дали не съм пропуснал нещо.

— Откъде да започна?

— Интересува ме предисторията. Доколкото разбирам, полицията смята, че смъртта на Малик е свързана с работата му или към НСБОП, или към Скотланд Ярд. Ако съдя по статиите ви, вие май сте на същото мнение. Дори имате предвид конкретно лице, човек с мотив, който обаче има и влиятелни приятели зад гърба си. Прав ли съм?

Известно време тя ме гледа мълчаливо с удивителните си кафяво-зелени очи, после, изглежда, взе решение.

— В миналото Азиф Малик си е създал врагове в средите на организираната престъпност — почна тя, като внимателно подбираше думите си, — но общото мнение е, че тези хора вече нямат влияние. Има обаче един човек в северен Лондон, когото, според източниците ми, Малик е разследвал, преди да го убият.

— Онзи, когото споменавате в последната си статия, но не назовавате по име ли?

— Същият. Но не мисля да го назова и сега пред човек, с когото току-що съм се запознала. Надявам се да ме разберете.

— Естествено. Но кое ви кара да го подозирате така силно?

— Джейсън Кан, убитият заедно с Малик, е бил член на организацията на този човек.

Повдигнах учудено вежди. Ставаше все по-интересно. Никъде в интернет не се споменаваше такава връзка.

— Чух, че Кан е осъждан за улични грабежи, но не бил едра риба. Едва ли е можел да срине цяла престъпна мрежа.

— Не мога да твърдя със сигурност, но явно е знаел нещо важно.

Тя спря за миг. Личеше, че разполага с още информация в подкрепа на думите си, но не е сигурна дали е разумно да я сподели. Не я прищпорвах. Седях мълчаливо и гледах как изгаси цигарата си и отпи от питието си.

После хвърли един бърз поглед наоколо и се наведе над масата. Отново усетих парфюма ѝ.

— Смятам, че Кан е знаел нещо важно, защото четири дни след като двамата с Малик бяха убити, приятелката на Кан също умря при

странни обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

— На пръв поглед свръхдоза хероин.

— Вземала ли е наркотици?

— Тя беше избягало от къщи момиче, прекарало по-голямата част от тийнейджърските си години по социални домове, и да, употребявала е наркотици, но... — Отново спря за миг. — Знам какво си мислите, господин Кейн.

— Наричайте ме Мик.

— Знам, че не е изключено да е взела свръхдоза, когато е научила за Джейсън, но просто не се връзва. Аз не я познавах, но по думите на всички била много волево и борбено момиче. Животът ѝ не бил лесен, но неотдавна минала курс на лечение при психотерапевт и доколкото успях да разбера, вече се оправяла. По думите на приятелите им двамата с Джейсън вече не употребявали наркотици, а и без това той никога не бил стигал до хероин.

— Защо не изложихте съмненията си в статията?

— Ще излязат. В утрешния брой.

Отново повдигнах учудено вежди.

— Това ще разбуни духовете.

— Ще съм доволна дори само ако накара полицията да се поразмърда. В момента не правят почти нищо по случая.

— Трябва да сте много внимателна. Сигурен съм, че умеете да се грижите за себе си, но тук са намесени опасни хора.

Извадих бележника си и попитах:

— Как се казва приятелката на Джейсън?

— Ан Тейлър.

Положих доста усилия, за да остана с безизразно лице. Ан Тейлър. Младо момиче със слабовато детско телце и дързък език. Навремето, докато проституираше в района на гара „Кингс Крос“, я бях спасил от отвличане. Беше през последните ми дни в Лондон, когато разследвах убийството на една нейна приятелка, също избягала от къщи — Мириъм Фокс. Надявах се, че Ан е влязла в правия път след тази случка. Винаги съм я смятал за умно и оправно момиче, но нито интелигентността, нито находчивостта могат да заместят късмета, а в крайна сметка именно той не ѝ беше достигнал.

За краткото време на познанството ни обаче не ми направи впечатление на човек, който сам ще посегне на живота си. Както намекна Ема, Ан беше кораво хлапе, свикнало да живее отритнато от всички и да се справя с превратностите на съдбата. Според статистиката вероятността такива хора да посегнат на живота си е много по-малка, отколкото при хора с по-заможен произход. Но от друга страна, може да беше станало и случайно. Лесно е да предозираш хероина, без да искаш.

Реших засега да оставя тази тема и попитах Ема какво е правил Малик в нощта на убийството.

— Двамата със съпругата му, Каз, гледали телевизия цяла вечер. Малко след десет звънна телефонът. Малик вдигнал, говорил няколко минути, после казал, че трябва да излезе. Потвърдено е, че обаждането е било от мобилния телефон на Кан. Малик се облякъл, излязъл от къщи и според направените изчисления е отишъл направо в кафето, където е бил убит. Това е. Каз си легнала, а после полицията я събудила, за да ѝ съобщи лошата новина.

— Тя какво казва? Малик споменал ли е за какво е тази среща? Клиентът ми, чичото, не беше сигурен.

Тя поклати глава.

— Нищо не ѝ е казал, но изглежда, това е било обичайно за него. Работата му е... била е доста секретна. Доколкото си спомням, тя го попитала дали чак толкова се налага да излиза посред нощ и той ѝ отговорил, че се налага. Изглеждал много развълнуван. Обикновено бил много спокоен човек, но тя подчертала, че след телефонния разговор не бил на себе си. Каквато и да е била причината да отиде на тази среща, явно е било нещо важно.

И двамата замълчахме. Аз се питах дали Джейсън Кан не е бил използван да примами Малик на среща, за да може Били Уест да го очисти. В такъв случай човекът зад всичко това е искал да умре и Кан, за да не се разприказва по-късно. Може би Кан е споменал на приятелката си за срещата и те са разбрали, което е подписало смъртната ѝ присъда.

За момента обаче всичко това бяха само предположения.

— Е, аз ви казах каквото знам — наруши мълчанието Ема. — Сега е ваш ред. Кой ви създава неприятности?

— Искам първо да ми обещаете, че няма да пишете за това, преди да сте се консултирали с мен. И без това още нямам доказателства срещу него.

— Вече ви казах, че ще направя всичко възможно да уважа желанията ви.

— Не е достатъчно. Искам да ми дадете думата си.

— Хубаво е да срещнеш човек, който все още вярва в тези неща. Добре, давам ви дума.

Поколебах се за миг и казах:

— Мъжът, за когото говоря, се казва Лес Поуп.

Очите ѝ се разшириха и тя се облегна назад в стола.

— Не може да бъде!

Не очаквах такава реакция.

— Какво имате предвид?

— Не знаете ли?

— Очевидно не.

Тя поклати глава, явно разочарована от детективските ми умения.

— Лес Поуп е, или по-скоро беше, адвокатът на Джейсън Кан.

[1] „Бен Крауч Тавърн“ е известна кръчма в Лондон, издържана в демоничен стил, а самият Бен Крауч, син на болничен пазач, е бил известен лондонски разчленител на тела. — Б.пр. ↑

— Разкажете ми за Поуп — настоя Ема и пак отпи от бирата си. — Как въобще стигнахте до него, щом не сте знаели, че е адвокат на Кан?

Май бях надценил козовете си. Винаги е рисковано да се опитваш да заблудиш човек, чиято работа е да надушва измамите. А още по-рисковано е да го правиш в държавата, където те издирват, като при това си с издайнически тен. Вече виждах как ме гледа над ръба на чашата си с явно и напълно оправдано недоверие, но поне все още нямаше признаци да ме е разпознала. Очите ѝ ми напомняха очите на котка — имаше нещо хипнотично в тях — и ми мина мисълта, че от нея сигурно трудно се опазват тайни.

— Да кажем, че през годините съм си създал контакти с много хора, които не биха говорили доброволно с полицията, но биха си отворили устата срещу известна сума. Научих за господин Поуп от един такъв човек.

— Колко надеждна е тази информация?

— Достатъчно, за да ме пребият — отвърнах, след което ѝ разказах версията, която бях съчинил по-рано в стаята си.

Казах ѝ, че докато съм разпитвал за Поуп, двама от неговите биячи са ме причакали до офиса ми в северен Лондон и са ме пребили като предупреждение да не се бъркам в бизнеса на шефа им. Малко стандартна история, но пък не беше много далеч от истината.

Освен това Ема, изглежда, ѝ повярва.

— А казвате на мен да внимавам — рече сухо.

— Говоря от личния си горчив опит — отвърнах. — Затова ме слушайте с двойно внимание.

Тя се усмихна, приятните трапчинки пак цъфнаха на бузите ѝ, и извади друга цигара. Същевременно погледна и часовника си, при което ме жегна тръпка на разочарование. Май бях надценил чара си.

Тя ме попита какво ще правим оттук нататък и аз ѝ казах, че ми трябва адресът на Поуп. И добавих:

— А щом го получа, ще го посетя.

По тона ми ясно личеше, че когато това стане, няма да задавам въпросите си мило и любезно. Исках да затвърдя у нея впечатлението, че съм човек, който принципно е на страната на добрите, но не се страхува и да си изцапа ръцете, ако се наложи. Реших, че този образ ще ѝ хареса, защото такъв тип е по-вероятно да стигне до някакви отговори, което щеше да е от полза за статиите ѝ.

— Освен това — продължих, след като отпих от бирата си, — искам да поразровите миналото на господин Поуп. Да откриете каквото е възможно за него. Бивши клиенти, настоящи съдружници, проблематични случаи, всичко каквото можете. Също и за Кан.

Тя ме погледна така, както навремето ме гледаше една приятелка, когато смяташе, че я бъзикам. Подразнена, но не чак ядосана.

— Не искате много, а?

— Ще е от полза и за вашето разследване — вметнах аз.

После извадих от джоба на якето си един лист и го сложих на масата пред нея. На него имаше пет телефонни номера, взети от указателя в мобилния на Били Лисицата. Не знаех дали от тях ще излезе някаква полезна информация, но си струваше да опитаме.

— Познавате ли човек, който би могъл да проследи тези номера и да види на чии имена са регистрирани?

Тя ме попита от чий телефон съм ги взел и аз ѝ казах, че телефонът е на Лес Поуп.

— А това са обаждания, които е направил или приел неотдавна — допълних.

— Как успяхте да стигнете до телефона му? — Все пак взе листа.

— Един от телефоните — поправих я делово. — Мисля, че той има няколко. Да кажем... чрез кражба.

— Той знае ли, че липсва?

— Вече му е върнат.

— Ще видя какво мога да направя. Но не обещавам нищо.

— Ако използвате някой от полицейските си контакти, бъдете много внимателна. В никакъв случай не споменавайте Поуп и не използвайте един и същ човек за всички номера.

Тя ме погледна първо озадачено, а после подозрително.

— Имате много нестандартен начин на работа.

— В страна, в която властва конформизмът, винаги е за предпочитане да си малко по-различен. Отразява се добре на бизнеса.

— Сигурно — каза тя и си погледна часовника. — Извинете, но трябва да тръгвам. Ще видя какво мога да направя с това. Дайте ми номер за връзка.

Записа номера ми в мобилния си телефон, после прибра всичко в чантичката си и стана. Протегна ръка, но вече не се усмихваше. Сега се държеше по-резервирано.

— Радвам се, че се запознахме — каза, когато си стиснахме ръцете. — И благодаря за питието. Дръжте ме в течение относно Поуп.

Казах ѝ да разчита на това и че също ми е било приятно да се запознаем. После я проследих с поглед, докато излизаше от заведението. Колко е несправедлив животът, помислих си. Макар да остарява, мъжът продължава да изпитва онова влечение към красивите млади жени, което е изпитвал винаги, докато в същото време възрастта го прави все по-непривлекателен за тях. Аз не изглеждам зле, но все пак съм човек на възраст и след десет години, ако все още съм жив, ще си изглеждам на петдесет. И един ден ще стигна възрастта, когато никой няма да ме иска. Вече бях твърде стар за госпожица Ема Нилсън. Разбрах го, като я видях как си поглежда часовника. Тя понасяше компанията ми само защото можех да ѝ бъда от полза за статиите. Само заради това. И след като ме изслуша, нямаше търпение да се отърве от мен и да отиде при приятелите си. А може би при гаджето си.

Замислих се дали да не си поръчам още една бира, но реших, че това място не е за мен. Вечерта напредваше и заведението лека-полека се пълнеше, предимно с младежи на около двадесет години, но тук-там имаше и по някой трийсетгодишен. Влизаха със зачервени от студа лица и смехът им отекуваше в бара. Щом ще пия сам, реших аз, поне да е на място, където се чувствам удобно.

Допих си бирата и излязох.

Оксфорд стрийт беше цялата украсена с гирлянди от разноцветни крушки.

Магазините още бяха отворени, а по тротоарите продължаваха да се разминават тълпи пазаруващи и шумни младежки компании, в които момчетата бяха твърде развеселени, а момичетата твърде леко облечени за това време на годината. Никой от тях дори не ме погледна, сякаш не съществувах. Предвид положението ми това би трябвало да ме радва, но тази вечер не беше така. Почувствах се още повече не на място, като човек, отдавна престанал да бъде част от този град.

Бях далеко от хотела, затова тръгнах към Оксфорд Съркъл и пътьом успях да взема такси. Шофьорът, слава богу, не беше много приказлив и ме закара до Падингтън, без да каже нито дума.

Казах му да ме остави на Прејд стрийт и се разходих малко по нея, наслаждавах се на относителната тишина. Накрая намерих една кръчма, която изглеждаше подходяща. През отвор във витражните й прозорци долиташе песен на „Оейзис“ (не помня точно коя), придружена от шума на разговори и подрънкването на чаши. Именно тази смесица от звукове олицетворяваше за мен типичната лондонска кръчма и досега дори не бях забелязал колко много ми липсва.

Спрях за миг пред вратата, после влязох. Веднага ме лъхна вълна топъл задимен въздух.

Заведението беше приятно, наскоро обновено, с преобладаващ дървен интериор. Самата зала беше тясна и дълга, с бар, заемащ три четвърти от дългата стена. Имаше няколко неправилни редици кръгли маси, на които тази вечер седяха само бели и предимно мъже, на възраст между двадесет и седемдесет. Повечето гледаха към един подиум в дъното на залата, който вероятно изпълняваше ролята на сцена. В момента беше празен. Половината столове покрай бара бяха заети, но в отдалечения от сцената край имаше три празни и аз седнах на средния. Няколко от посетителите извърнаха глави, докато минавах покрай масите им, но никой не прояви по-специален интерес. Поръчах втората си за тази вечер халба „Прайд“. Барманът беше едър, със

сплескана глава и издадена долна челюст, много приличаше на добре сложена горила. С една дума, човек, когото не е разумно да ядосваш.

Тъй като вече няхах красива събеседничка, която да впечатлявам, надигнах халбата и почти я преполових на един дъх. Сега вече имаше вкус на еликсир, но докато отпивах повторно, усетих, че все още ѝ липсва нещо. И много добре знаех какво.

На два стола от мен седеше един тип със сив шлифер и таке. Беше поне на осемдесет и пушеше замислено, докато зяпаше отражението си в огледалото зад бара. Наблюдавах го известно време как слага цигарата в устата си, дръпва силно, после я тръсва с костеливата си ръка в пепелника и отново я лапа.

Не бях пушил от три години и досега цигарите не ми липсваха, но пък и три години не бях седял в лондонска кръчма с халба бира пред себе си. Трябва да призная, че едното без другото просто не върви.

Отпих от бирата и за да отклоня мислите си от тютюнопушенето, се зачудих какво ли прави Ема Нилсън в момента и дали усилията ѝ ще дадат някакъв резултат. Но не се получи. Желанието беше породено. Може и да бяха минали три години, но сега това нямаше значение. Имах нужда от цигара и което беше по-лошото, подсъзнателно вече бях решил, че ще изпуша една. Забелязах, че за разлика от повечето кръчми, тук ги продават на бара. Бяха подредени в четири колони зад бутилките с алкохол — „Марлборо“, „Марлборо Лайте“, „Бенсън & Хеджес“ и „Силк Кат“ — като уличници, примамващи щастливо женен мъж. Не можех да откъсна очи от тях.

Допих си бирата, привлякох вниманието на Урко^[1] и си поръчах още една заедно с пакет „Бенсън & Хеджес“ и кибрит. Почувствах се, сякаш съм на прага на повратен момент в живота си, и не бързах да развия целофана. Хората, които отново пропушват, обикновено оправдават решението си с аргумента, че ще изпушат само тази цигара или че ще пушат само в компания, или други подобни, но при мен беше различно. Аз много добре знаех, че запаля ли тази цигара, край, отново ще се върна към стария си навик да пуша по тридесет на ден. Едва ли можех да избира по-лош момент за връщане към пороците, като се имаше предвид, че тук цигарите бяха двадесет и пет пъти по-скъпи, отколкото на Филипините.

Но нямаше връщане назад, годините на заклет пушач си казваха думата и щом отпих от новата халба, бързо скъсах целофана и извадих една цигара. Запалих я без повече колебания и бавно си дръпнах. Отровата навлезе в гърлото и кръвта ми, но нито ми се зави свят, нито ми прилоша. Единственото, което усетих, беше блаженството, че отново съм у дома. Дръпнах си още веднъж и най-сетне се почувствах човек.

Откакто се бях върнал в Лондон, за пръв път се отпусках подобаващо.

Откъм масите зад гърба ми се надигна вълна от не особено ентузиазирани аплодисменти и аз се обърнах да видя какво става. От една странична врата в залата беше влязла висока млада дама с извънредно дълги крака. Вървеше към сцената. Носеше тежък грим и почти нищо друго — единствено блестящ в златисто сутиен, прашки и високи обувки в същия цвят. Начинът, по който вървеше, и цялото ѝ поведение подсказваха, че се има за доста секси. Не че беше грозна, макар че с целия този грим човек трудно би могъл да определи, но подозирах, че при всяко положение ще изглежда по-добре нощем в кръчма, отколкото в леглото на другата сутрин.

На път за сцената тя спря за момент, за да прати съблазнителна въздушна целувка на полупияните младежи, насядали на най-близката маса, и те задюдюкаха доволно. Когато се качи на подиума, пуснаха силна музика. Не познавах нито песента, нито изпълнителката. Трябва да призная за девойката обаче, че си разбираше от работата: държеше се, сякаш наистина ѝ е приятно, което едва ли е лесно на подобно място. Това ми напомни за красивите млади момичета на Филипините, които човек често може да види в скута на значително по-стари от тях и зле облечени западняци. Те все се усмихваха, независимо колко грозен е мъжът с тях, а тези типове най-често биваха наистина доста отвратителни. Женски трикове, предполагам, колко му е да заблудиш един мъж.

Момичето започна своето шоу, което вероятно трябваше да е еротичен танц. Имаше доста поклащане и въртене, но нито намек за опит да е в такт с музиката. Не че за публиката имаше някакво значение. Когато настъпи моментът със свалянето на сутиена, под който се показаха две малки, но вирнати гърди, публиката реагира с бурни овации, а един от почерпените на най-близката маса извика да

свали и останалото. Като чу това, Урко сбърчи недоволно лице, сякаш предусещаше, че тази маса ще му създаде неприятности. Общо взето атмосферата в заведението беше приятно весела, но аз бях прекарал достатъчно време в този град, за да знам, че нещата могат да се променят за секунди, особено когато има алкохол.

Така и стана.

Случи се в мига, когато стриптийзьорката, вече съвсем гола, се поклащаше съблазнително с гръб към публиката. Много бавно тя се наведе напред, за да докосне пръстите на краката си, при което голият ѝ задник се издигна нагоре, нагоре, нагоре, и разкри пред цялата зала интимните ѝ части, които бяха така гладко избръснати, че можеше да участва в реклама на „Жилет“. Когато докосна пода с длани, демонстрирайки впечатляваща гъвкавост на тялото, а задникът ѝ стигна своя зенит, един от младоците на първата маса издаде шумен и много реалистичен звук с език, имитиращ лизане.

И тогава сякаш адът слезе на земята.

Няколко от по-старите мъже сред публиката скочиха и започнаха гневно да се карат на младоците, които пък рипнаха от столовете си. Последва обичайното бутане и блъскане, придружено от заплахи на висок глас, а един от младоците така силно удари противника си, че той залитна. Мигом избухнаха няколко схватки, една маса се преобърна и се чу дрънчене на изпотрошени халби.

Но младоците допуснаха грешка. Бяха се обърнали с гръб към стриптийзьорката, която естествено не беше много доволна, че са ѝ съсипали програмата. С ловко движение на ръката тя събу едната си обувка и я хвана с токчето навън. После изръмжа някаква ругатня (вече нямаше и следа от доскорошната престорена съблазнителност) и се хвърли яростно напред. Атаката беше така изненадваща, че дори аз изтръпнах.

Токчето се стовари върху главата на най-близкия младок с такава сила, че вероятно му проби черепа. Костваше ѝ доста усилия да го извади, но накрая все пак успя и докато той пищеше от болка, тя отново го заби в главата му. Този път успя да го извади почти веднага. Жертвата се срина на колене и стисна главата си с ръце, което даде възможност на един от по-старите клиенти да го срита яко в ребрата.

— Шибани копелдаци! — изкрещя стриптийзьорката с такъв писклив глас, че ако беше една октава по-нагоре, щяха да я чуват само

кучетата.

Останалите младоци се обърнаха като един и тя цапардоса с токчето най-близкия и му разпра бузата. Въпреки болката той се хвърли напред, за да я хване за краката. Тя ловко отскочи назад на босия си крак, а с обувия го срита в лицето, подобно на карате боец. Токчето попадна право между очите му и това трайно го извади от строя.

— Господи, много е добра — обърнах се към стареца, който, също като мен, се беше извърнал на стола си, за да наблюдава развоя на събитията. — Трябва да се снима във филм с бойни изкуства.

— Тренира джудо — каза той, по лицето му ясно личеше, че се забавлява. — По-добре стой далеч от Джули Джудистката. Много е зла.

— Дали ще се справи сама? — попитах и отпих от халбата; в същия момент една бирена бутилка летеше към Джули Джудистката.

Мина на косъм от главата ѝ и се пръсна в стената. Цялата група младежи, или поне тези, които все още бяха на крака, тръгна вкупом към Джули.

— Няма страшно — изкикоти се старецът. — Ърни ще се погрижи.

— Той ли? — попитах и кимнах към Урко, който в този момент излизаше иззад бара със спуснати до коленете юмруци и не особено щастливо изражение.

Старецът кимна.

— Да. Бива си го Ърни.

Младоците го забелязаха едва когато издаде някакъв нечленоразделен звук, нещо средно между рев на бик и магаре, при което желанието им за бой се изпари изумително бързо. Но за техен лош късмет, малко късно. За едрото си тяло Ърни се движеше удивително бързо и с няколко крачки вече беше сред тях, мина през тълпата останали участници в боя като Мойсей през Червено море.

— Стига, човече, недей! — изкрещя отчаяно един от младоците, но не успя да довърши, тъй като левият юмрук на Ърни се заби в брадичката му и от силата на удара тялото му буквално подскочи от земята.

Чу се как падна някъде на пода. Другите останаха сами на огневата линия. Един дори изпищя от ужас.

Ърни тръгна като булдозер към тях, размахваше страховитите си юмруци. Останалите на крака младежи хукнаха към вратата, без дори да се опитат да помогнат на ранените си другари. Тогава Ърни се остави да го спрат няколко от местните, а Джули Джудистката тръгна гола из заведението, с обувките в ръце, кълнеше и ругаеше и от време на време раздаваше наказания на ранените младоци, които все още не бяха успели да последват другарите си и да напуснат кръчмата.

Като всички хубави кръчмарски свади и тази приключи бързо. От първоначалния обиден звук до финала на мелето не беше минала и една минута и непознатата за мен певица още въздишаше от уредбата. Любимият ѝ нещо май изневерявал. Това ме наведе на мисълта, че аз не бих се осмелил да изневеря на Джули Джудистката.

Но вече дори нейният гняв се беше поуталожил и тя отново се качи на сцената, за да завърши танца, чийто финал не беше за изпускане, особено ако човек има нужда от ограмотяване по анатомия. Докато правеше това, мястото около сцената беше разчистено, а някои от ранените клиенти си взеха от бара нови питиета, за да облекчат болката. Никой не изглеждаше кой знае колко притеснен от случилото се, дори Ърни, на когото се падаше честта да почисти и разтреби след инцидента. Вероятно за повечето от присъстващите избухналата свада беше просто разнообразие във вечерта, нещо, за което да побъбрят след време, когато разговорът с приятели се изчерпи откъм теми.

Добре дошли в Лондон, където наред с Биг Бен и Парламента една от градските забележителности е традиционното кръчмарско сбиване.

Допих си бирата и си погледнах часовника. Сцената беше празна и в заведението цареше обичайната глъчка от многобройни разговори. Извадих две цигари от пакета и запалих едната, обмислях дали да не си поръчам още една бира.

— Още една? — попита Ърни, като дойде да ми вземе чашата.

За пръв път тази вечер лицето му не беше свъсено, дори се забелязваше лека усмивка. Очевидно раздаването на юмруци повдигаше настроението му. Срещал съм такива хора.

— Разбира се — отвърнах, обърнах втората цигара и я поставих с филтъра надолу, убеден, че в този град ще ми трябва целият късмет на света. — Защо не?

[1] Герой маймуна от филма „Планетата на маймуните“. — Б.пр.

↑

На следващата сутрин се събудих с ужасно главоболие. Не можех да кажа дали го дължа на ударите, получени предния ден, или на шестте бири, които бях изпил на почти празен стомах вечерта. Каквато и да беше причината, едно знаех със сигурност — трябваше да хапна нещо. Полежах известно време в леглото, като се чудех дали да дремна още няколко минути, или е по-добре да стана, но тичащите в коридора деца и шумът от тряскащи се врати наклониха везните към второто. Наведох се и взех часовника си от земята. Девет без пет. Отдавна трябваше да съм станал.

Измъкнах се от завивките, взех си душ и се облякох. Сега вече можех да започна деня. Времето беше характерно за сезона — студено, мрачно и влажно — но аз и без това не мислех да оставам дълго на открито, особено сега, когато тялото ми се беше изнежило от топлината на тропиците. Открих един павилион за вестници, купих си „Сънди Таймс“, „Индипендънт“ и „Нюз ъф дъ Уърлд“, след което влязох в едно италианско кафене и си поръчах сандвич с пиле, портокалов сок и кафе.

Настаних се в едно сепаре до прозореца и подхванах храната и вестниците. Нямаше кой знае какво интересно: отново прояви на насилие в Близкия изток; поредните предупреждения за продължаващата заплаха от бомбени атентати на Ал Кайда в Лондон; обширна статия в „Сънди Таймс“ за пенсиите, същността на която беше, че след двадесет години просто няма да има пенсии. И така да е, кой би искал да чете подобни неща, докато закусва в почивния си ден?

Единствено в „Нюз ъф дъ Уърлд“ споменавах за моето отвличане предния ден и последвалото избавление, но съвсем бегло. Под заглавието „Куче убито, докато защитава стопанина си“ на пета страница имаше кратка колона, описваща как „смелата немска овчарка“ Текс и нейният стопанин Ралф Хачър, на петдесет и четири години, се натъкнали на вероятна наркосделка, докато се разхождали в горите на графство Хартфорд. Двамата били грубо нападнати от наркотрафикантите и Текс загинал, защитавайки своя стопанин.

Господин Хачър имал наранявания по лицето, но след лекарска намеса късно следобед бил изписан от болницата. И това беше. Имаше снимка на някакво куче с изплезен език, което спокойно можеше и да не е Текс, тъй като качеството на снимката не позволяваше разпознаване със сигурност. Нямаше снимка на господин Хачър. Очевидно той не беше толкова интересен.

Изядох си сандвича и запалих първата за деня цигара. Изпуших я до филтъра. Дали ми се услади? И още как. Или поне достатъчно, за да не изпитвам угризения, че съм я запалил. Замислих се дали да не се обадя на Ема, но все още беше доста рано и знаех, че едва ли е открила нещо толкова скоро. Най-вероятно още се излежаваше в леглото, да ѝ завиди човек. Ако не можеш да си починеш в неделя, кога?

Затова, вместо да ѝ се обаждам, поръчах още едно кафе, запалих втората си цигара и се замислих за настоящата ситуация. Ема Нилсън имаше свой човек сред полицаите, разследващи убийството на Малик, и нейната информация за неназования престъпник вероятно беше вярна. Този тип явно разполагаше с доста ресурси, включително поне един полицай в разследващия екип, както и с възможността и необходимата жестокост да отстранява всеки, изпречил се на пътя му. Очевидно първата стъпка беше да го открия, но после какво? Той беше голяма риба, което означаваше, че има стабилна охрана. Спомням си един случай, когато ходих в дома на мастит бос от подземния свят, за да го разпитам във връзка с убийството на негов бизнес конкурент. Наложих се да мина през два портала от ковано желязо с бодлива тел отгоре, на входната врата беше монтиран детектор за метал, през цялото време ме съпровождаха поне десетина навъсени момчета в костюми, заедно с които минах през няколко охранителни камери, преди да застана лице в лице с въпросния престъпник в неговия кабинет в задната част на къщата. И дори тогава той седна на три метра разстояние от нас, а четирима от охраната останаха в стаята. Тези хора имат врагове и добре го знаят. Затова се пазят. Човекът, когото търсех, а дори не познавах, беше именно такъв. Докато аз разполагах само с един 45-калибров револвер и шест патрона. Не бях в равностойно положение.

Но от друга страна, какво по-добро предизвикателство от това?

Телефонът най-сетне звънна. Беше два и половина и обядвах рибена супа с чеснова майонеза в едно малко френско ресторантче. Сутринта, след закуската, понеже не ми се прибираще в хотела, а и дъждът временно беше спрял, се поразходих към Темза: използвах възможността отново да видя и чуя града, който бях напуснал.

Сложих виното на масата и извадих телефона от джоба си. Чудех се дали отново ми се обажда блондинът, който се беше представил за Лес Поуп. Не бях го чувал почти двадесет и четири часа и очаквах това да е поредната заплаха от негова страна, особено сега, когато очевидно не се бях качил на самолета.

Но този път на екрана имаше изписан номер и предвид манията на блондина за тайнственост реших, че не е той. Оказах се прав. Беше Ема и нещо в мен трепна, когато чух гласа ѝ. Май наистина остарявам.

— Как мина снощи? — попитах.

— Нормално — отвърна тя небрежно. — Нищо особено. Изхарчих доста пари и сега ме гони махмурлук. Често ми се случва в неделя сутрин всъщност.

— Е, отмаряйте днес. Нали за това са неделите.

— Да не мислите, че досега съм лежала в леглото?

— Разбира се, че не.

— Защото не съм. Бях заета. С онова, което ми възложихте. Нали искахте адреса на Лес Поуп.

Без да реагирам на упрека, я попитах дали го е намерила.

Тя ми издиктува адрес и телефон някъде в Хампстед и аз си ги записах.

— Живее там сам от две години — добави тя. — Но не успях да открия мобилния му телефон. Не мисля, че има регистриран на негово име. Но вие сигурно го имате, щом апаратът е бил у вас.

— Да, имам го записан някъде, не се безпокойте. Статията ви излезе ли днес?

— На първа страница.

Долових гордостта в гласа ѝ и едва се сдържах да не ѝ кажа за пореден път да внимава.

— Браво на вас. И благодаря за помощта.

— Нямах възможност да проверя миналото на Поуп, но ще го направя. Между другото, как мислите да го накарате да говори?

— Имам си начини — отвърнах уклончиво. Всъщност и аз това се чудех.

— Не правете нищо, от което ще пострадате.

— Много мило, че сте загрижена.

Тя се разсмя:

— Просто не искам нещо да провали статията ми.

— Ще се направя, че не съм го чул — казах и си дадох сметка, че за първи път я чувам да се смее. Може би беше добър знак.

Казахме си дочуване и затворих. После се върнах към рибената супа, която беше доста вкусна, но странно лишена от риба. Изядох я и си поръчах кафе и ябълков сладкиш.

Нямаше смисъл да посещавам мистериозния господин Поуп на празен стомах.

Грантли Корт беше приятна задънена улица с масивни къщи близнаци, построени върху полегат склон западно от Норт Енд Роуд. Това беше нов квартал, построен най-много преди пет години, с отворени пространства по проект, така че нямаше живи плетове или зидани огради, които да закриват гледката към сградите или идентично затревените предни дворове. Нямаше и дървета по тротоарите, поради което улицата изглеждаше някак гола и не беше много подходяща за продължително наблюдение на имота на Поуп.

Тъй като исках да пристигна по тъмно, което по това време на годината в Англия означава към четири следобед, не бързах и предприех едно дълго пътуване първо с автобус, а после пеша. Пристигнах малко след четири. Къщата на Поуп, номер двадесет и две, се намираше точно в средата на задънената улица. На алеята пред нея имаше паркиран нов сребрист „Лексус“, а на първия етаж светеше лампа, но не можех да кажа със сигурност дали Поуп си е вкъщи. На втория етаж се виждаше синята сигнална лампичка на охранителна система.

Навремето Томбой живееше някъде тук, но в доста по-скромна обител. Не бях много в час с цените на имотите в Лондон напоследък, но тези къщи едва ли струваха по-малко от милион, предвид централното им, но същевременно закътано местоположение. А това означаваше, че Поуп си докарва отнякъде стабилен доход, многократно надвишаващ парите, които би получил като защитник на дребни мошеници от рода на Джейсън Кан.

Минах по алеята на една тъмна къща отсреща и застанах зад паркираната там кола. Оттук добре виждах номер двадесет и две, като същевременно оставах скрит откъм улицата. Извадих мобилния си телефон и набрах домашния номер на Лес Поуп.

Звъня повече от минута, но никой не вдигна.

Значи не си беше вкъщи.

Нищо, имах и план Б. Изглеждаше ми логично последният човек, с когото Били Уест Лисицата е говорил преди смъртта си, да е бил Лес

Поуп, тъй като според Били единствено Поуп бил наясно със ситуацията. Не можеше да не му се е обадил, ако не за друго, поне за да му каже, че е пристигнал благополучно. Затова набрах последния номер, на който се беше обаждал Лисицата от мобилния си.

Отново последва продължително звънене, но накрая някой вдигна. Мъж. Не долових напрежение в гласа му. Освен това определено не беше гласът на блондина, с когото се бях запознал предния ден.

— О, тайнственият господин Поуп — казах с надеждата да е той.
— Гласът ви е доста по-различен.

Чух как мъжът от другия край на линията си пое дъх и знаех, че този път съм уцелил. Продължих, преди да може да каже нещо:

— Трябва да се срещнем пак, но този път държа да сте наистина вие. Вече видях ваша снимка, така че знам кого да очаквам. Не си правете труда да се обаждате на приятелите си. Предния път не успяха да се отърват от мен, няма да успеят и сега. Ако искате да се измъкнете жив от тази каша, трябва да ми дадете информацията, която искам, и то бързо. Ще се срещнем след един час. В пет и петнайсет. В кръчмата „Кеймбридж Армс“ на Чаринг Крос Роуд. До театъра. Елате сам.

— Не съм в Лондон — каза припряно той. — Много съм далеч.

— Тогава се погрижете да се върнете бързо. Имате един час и това не подлежи на обсъждане.

Той понечи да възрази, но аз го прекъснах:

— И не се опитвайте да ми въртите номера. Ако не сте на посоченото място, ще тръгна да ви търся, и тъй като знам, че живеете на номер двадесет и две в Грантли Корт, много хубаво място между другото, едва ли ще е толкова трудно да ви намеря. Това е последният ви шанс. На ваше място бих се възползвал от него. Разбрахме ли се?

Последва дълга пауза.

— Как да съм сигурен, че няма да се опитате да ме убиете? — попита накрая той.

— „Кеймбридж Армс“ е на много централно място, там гъмжи от хора. Нито аз ще мога да ви направя нещо лошо, нито на мен някой ще може да ми навреди. А точно това е идеята. Бъдете там. В противен случай ще подпаля къщата ви и това ще е само началото.

След това представление на „коравия мъжага“, което се постарях да изиграя възможно най-добре, затворих, докато той все още

говореше, и продължих да наблюдавам къщата, в случай че е там, но се спотайва.

Останах още петнадесет минути, вперил поглед във входната врата на Поуп, защото знаех, че ако е вътре, ще трябва да се размърда, за да не закъснее за срещата. Но нищо не се случи. Нямаше движение. През всичките петнадесет минути по улицата мина само една кола, която постепенно намали и спря няколко къщи по-надолу. От нея слезе семейство с две малки деца и бебе. Иначе улицата беше пуста. Вятърът се беше усилил и по нощното небе се носеха високи парцаливи облаци. Температурата беше спаднала и усетих, че треперя. После заваля.

Излязох иззад колата и бързо пресякох улицата. Двуметрова дървена ограда отделяше къщата на Поуп от съседната и блокираше достъпа до задната част и на двата имота. Вероятно предназначението ѝ беше да разколебава случайните крадци, защото в никакъв случай нямаше да спре някой по-упорит натрапник, както не спря и мен. Подскочих, хванах се за нея и се прехвърлих възможно най-безшумно.

Задният двор на Поуп беше малък и четвъртит, едната половина беше асфалтирана. Огромни гъсти кипариси се редяха покрай задната му страна и скриваха каквото имаше отвъд.

Промъкнах се до задната част на къщата и стигнах до един прозорец с полуспуснати щори, през който се виждаше просторна и изключително подредена трапезария с множество лъскави тенджери и тигани, закачени над гладък кухненски плот. Приличаше на студио за кулинарни предавания. Явно въпреки напрежението, под което живееше, Поуп не изпускаше нещата от контрол. Една лампа на тавана светеше, но помещението беше празно и вратата в дъното беше затворена.

Сега предстоеше трудното: да вляза. Навремето хората бяха по-небрежни относно сигурността на жилищата си и влизането в нечий чужд имот беше сравнително лесно, но през последните две десетилетия домашните кражби в Англия се превърнаха в епидемия и хората станаха много по-внимателни. Залостват вратите и прозорците. Повсеместно се слагат аларми и всичко е с ключалки. Животът на обикновения крадец стана много по-труден, поради което всяко правителство гордо тръби как под неговото мъдро ръководство равнището на общата престъпност спада, но забравя да спомене факта,

че равнището на въоръжените нападения постоянно се вдига, тъй като обезсърчените крадци започнаха да нападат хората вместо имотите им. Но винаги се намира по някой идиот, който не се вслушва в съветите на полицаите, и по всичко личеше, че май съм го намерил.

Задната врата на къщата на Поуп беше заключена, но ключът стърчеше от вътрешната страна на ключалката. Извадих бележника от джоба си, откъснах един лист, клекнах до вратата и го пъхнах под нея така, че отвън остана да се подава само около сантиметър. После се изправих, извадих швейцарското ножче, което бях купил предния ден, и намерих най-малката отвертка. Оставаше само да почовъркам малко в ключалката, докато ключът падне от нея — процедура, която отне не повече от десет секунди и то само защото бях позагубил форма. Щом ключът падна върху листа, отново клекнах и го издърпах. После си отключих и влязох.

Внимателно затворих вратата и влязох в трапезарията. В къщата беше тихо и по всичко личеше, че Лес Поуп не е тук (освен ако не се криеше под леглото си с надеждата, че проблемите му ще изчезнат от само себе си).

Спрях до вратата на трапезарията и отново се ослушах, но в къщата продължаваше да е тихо. Или поне докато не отворих вратата. Тогава един от сензорите на алармата се задейства и тишината беше раздрана от пронизителен металически писък. Без да обръщам внимание на звука, излязох в коридора, запалих лампата и тръгнах по етажа, като отварях вратите една след друга, защото знаех какво търся.

Телефонът извъня. Сигурно беше охранителната фирма, длъжна да провери сигнала, щом алармата се е задействала. Следващото им обаждане щеше да е до полицията, но това не ме тревожеше. Сигналите за включени аларми не бяха приоритет в участъка, тъй като най-често се оказваше, че са задействани по невнимание. Освен ако не извадех лош късмет, щяха да минат поне двадесет минути, преди да се появи някой. Повече ме притесняваха съседите. Погледнах си часовника и реших, че ще си позволя да остана в къщата две минути.

Открих кабинета, влязох вътре, дръпнах завесите и светнах лампите. До една от стените стоеше огромно, изрядно подредено старо писалище, над него имаше отрупани с книги лавици. Една от другите стени също беше цялата в лавици с книги, а на третата бяха окачени множество снимки в рамки.

Опитах да отворя чекмеджетата на писалището, но всичките бяха заключени. Бързо прерових двата купа документи; единият беше маркиран „входящи“, а другият — „изходящи“. За няколко секунди, с които разполагах, нищо не грабна интереса ми. Обърнах се и хвърлих бърз поглед на снимките по стената. Един мъж присъстваше на повечето от тях, явно въпросният Лес Поуп. Но това ме наведе на мисълта, че или Томбой не го е виждал много отдавна, или, което беше по-вероятно, се опитваше да скрие нещо от мен. Защото човекът на снимките беше изключително грозно същество. Централно място в експозицията заемаше цветна снимка с размери 30×20 см, на която Поуп беше застанал до един известен бивш футболист, чието име сега не можех да се сетя. Поуп се беше ухилил до ушите, а спортистът се усмихваше смутено и погледът му беше насочен към дебелия ръка на Поуп, обгърнала рамото му. Можех да разбера как се е чувствал горкият футболист. По това време Поуп е бил навярно към четиридесетте, но изглеждаше на петдесет. Темето му вече беше оплешивяло, макар кичур мазна прошарена коса да се опитваше да скрие голотата, а чертите му бяха някак безформени и несъразмерни. Имаше хлътно лице, подпухнали устни и най-големия къс и крив нос, който съм виждал. Единствено големите му сини усмихнати очи имаха някаква притегателна сила.

Във всеки случай щеше да е изключително лесно да го позная.

Понечих да тръгна, тъй като времето ми изтичаше, но спрях. Нещо ме накара отново да погледна снимките.

Насочих вниманието си към една черно-бяла в тъмна дървена рамка, закачена малко по-високо на стената. И досега не знам как я забелязах, защото всъщност не изпъкваше с нищо. На нея няколко мъже стояха пред сградата на клуба на голф игрище. Бяха седем или осем, в редица един до друг, с усмивки на лицата и погледи в обектива. Взрях се още веднъж, по-отблизо, но нямаше грешка. Човек не забравя лицата на хората, които е убил, а още по-малко лицето на човек, поискал младо момиче, за да го убие. Когато преди година Лес Поуп организира убийството на Ричард Блаклип в Манила, той излезе с версията, че работи от името на клиент, когото Блаклип е насилвал като дете. Или поне така ми каза Томбой.

Но на тази снимка Блаклип и Поуп бяха заедно, само един човек стоеше помежду им.

Свалих я от стената, магнах рамката, сгнах я на две и я пгнах в задния джоб на джнките си.

Забелязах някакво движение отвън до прозореца.

Светлина от фенер. Блъскане по външната врата. Беше време да си вървя.

Минах бързо по обратния път през къщата, излязох през задната врата, като дори не я затворих, и тргнах право към кипарисите в дъното на двора. Не чувах шум зад себе си, затова не се и обръщах.

След три минути се озовах на някаква улица, след като бях минал през кипарисите на Поуп и нечий друг заден двор.

Никой не ме преследваше.

— Променям часа — казах на Лес Поуп, когато вдигна телефона.
— Ще се срещнем в шест и половина. На същото място.

— Вижте, имам по-добра идея — каза той бързо.

— Не се и съмнявам. Проблемът е, че не искам да я чуя. Ще се срещнем в шест и половина в „Кеймбридж Армс“. И още нещо. Ако ви се обалят от охранителната фирма, не се безпокойте. Нищо не е откраднато и къщата ви е така подредена, както я заварих. Имате много подредено писалище, между другото.

— Какво си позволявате, по дяволите? — възнегодува той съвсем справедливо.

— Много добре знаете какво мога да си позволя.

— Няма да се поддам на изнудване — изрева той грубо.

— Давайте ми информацията, от която се нуждая, и ще ви оставя на мира. Разбрахме ли се? Шест и половина. И без номера, защото следващия път, когато ви дойда на гости, ще гледам да сте вкъщи и тогава ще стане наистина грозно.

Той понечи да каже нещо, но аз нямах желание да продължавам разговора, затова затворих. Бях доволен, че му се обадох. Сега знаех, че е в града. Иначе щеше отново да се опита да отложи срещата.

Беше пет без петнадесет. Върнах се на Норт Енд Роуд и тргнах на юг. Имах достатъчно време.

След час и половина седях до входа на един испански ресторант, облян от ярката оранжева светлина на Чаринг Крос Роуд и нахлупил ниско над очите си черна бейзболна шапка с надпис „Обичам Лондон“. Валеше проливен дъжд и улиците бяха почти безлюдни. Срещу мен „Кеймбридж Армс“ гъмжеше от хора, които се подслоняваха там от лошото време на път за някой театър или шоу. Поуп още го нямаше.

Заставах под тентата на ресторанта и запалих цигара, за да убия времето. Беше седмата ми за деня, броях ги. Една двойка във вечерно облекло, сгушена под твърде малък за двамата чадър, претича през улицата и тръгна към Сохо. После се появи някакъв автобус, който намали точно пред мен, и вече не ги виждах. Когато отново потегли, двойката вече я нямаше.

През целия път насам мислех само за едно. Какво общо имаше Ричард Блаклип, един незначителен педофил, със смъртта на Малик? Сигурно нищо, но в цялата тази ситуация имаше нещо гнило. Блаклип бил арестуван за блудство с дъщеря си — видях го в изрезката от вестник, която Поуп беше пратил на Томбой, а също и в интернет. Но той е познавал и Поуп и явно му е имал достатъчно доверие, за да сподели с него, че заминава за Манила. Докато Поуп, по някаква причина, е искал той да умре.

Дръпнах бавно от цигарата и усетих как една струйка дъждовна вода се стече по тентата и се плъзна по врата ми. Преместих се и отново погледнах към улицата. На по-малко от два метра разстояние Лес Поуп вървеше бързо по тротоара с още някакъв мъж. Минаха покрай мен, без да ми обърнат никакво внимание. После пресякоха улицата и като стигнаха до вратата на кръчмата, спътникът на Поуп се обърна да му каже нещо, при което видях дългия прорез на лицето му. Беше шотландецът от дребното ми прекежие миналата сутрин. Още имах сметки за уреждане с него, както и с Поуп, задето не бе спазил инструкциите ми да дойде сам.

Отстъпих леко назад, за да съм в сянка, и ги наблюдавах как влизат в заведението десет минути преди уречения час.

Нямаше нужда да бързам, затова допуших цигарата, пресякох спокойно улицата и заех позиция на няколко метра от входа на кръчмата. Вече знаех наизуст номера на Поуп. Извадих мобилния телефон от джоба си и го набрах.

— Да? — каза той на фона на кръчмарски шум.

— Сменям мястото, господин Поуп.

— Какво ви става? Аз съм...

— Има една кръчма нагоре по улицата, казва се „Трите хрътки“. На Мур Стрийт. Там е по-сигурно.

— Как така „по-сигурно“? Какво имате предвид?

— „Кеймбридж Армс“ е под полицейско наблюдение. Предполагам, че сте там. Излезте от заведението, свийте надясно, после пак надясно. Вървете около тридесетина метра и ще я видите. Ще ви чакам там след пет минути.

Затворих, преброих до двайсет и застанах до входа на „Кеймбридж Армс“. Откъм долната страна на улицата приближаваше група шумни младежи, но все още бяха далеч, а и поведението им подсказваше, че не биха искали да се замесят в нещо неприятно.

Вратата се отвори и се появи шотландецът. Огледа улицата и мястото, където стоях допреди две минути. Вероятно търсеше да види въображаемите наблюдаващи полицаи. Пристъпих към него и го фраснах в лицето с дръжката на револвера. Беше точно премерен удар, при който чух как носът му се счупи с неприятно хрущане. След секунда от двете му ноздри шурна кръв. Ударих го още веднъж по главата и го изтеглих встрани.

Той се свлече на тротоара. Стенеше от болка и стискаше с ръце останките от носа си.

На входа се появи Поуп.

— О, боже! — каза той с достойно за уважение самообладание и понечи отново да влезе.

Но беше малко мудар и още преди да успее да се извърти напълно, го хванах за яката и го дръпнах назад. После забих дулото в дебелия му корем.

— Само да гъкнеш и ще ти надупча червата още тук. Ясно ли е?

Той изломоти нещо неразбираемо, но разбрах, че е схванал посланието. С такова лице определено не беше любовник, но както се

оказа, не беше и побойник. Всъщност типичен адвокат. Биваше го да прави пари. И не ставаше за нищо друго.

Извлякох го встрани от вратата и го дръпнах към мен. После хвърлих един поглед на шотландеца. Беше седнал, но лицето и ръцете му бяха целите в кръв и не можеше да фокусира погледа си благодарение на удара по главата. Сега вече имаше представа какво е да те фраснат неочаквано.

— Хей, какво става тук?

Гласът беше с американски акцент.

Млада двойка, около двадесетгодишни, приближаваше по тротоара. Момичето изглеждаше доста по-уверено от приятеля си. Имаше вид на храбра девойка, която не би се поколебала да се намеси в чужда разпра, и това би било прекрасно качество, но не и днес.

Погледнах я с израз на пълно отчаяние и покруса.

— О, боже, пак ли? Не е за вярване. Извинете, но бихте ли се отдръпнали? Снимаме филм и сте в кадър.

После посочих неопределено към другата страна на улицата и тя инстинктивно се дръпна, за да не е на пътя на въображаемата камера. В същото време натиснах дулото още по-силно в шкембето на Поуп, за да не му хрумнат разни идеи за бягство.

— Господи, колко реално изглежда — възкликна тя и се огледа, за да види къде е камерата.

— И този е добър — вметна приятелят ѝ и посочи с очи шотландеца.

— Страхотен е — потвърдих аз, смушках Поуп и тръгнах с него по улицата.

Сведох ниско глава, докато минавахме покрай групата младежи, които се бяха спрели и до един гледаха окървавения шотландец, седнал наред тротоара.

Чух как американката попита приятеля си дали вижда къде е снимачният екип, а шотландецът гневно им изкрещя, че „ня’а никакви ши’ани камери!“. После свих зад ъгъла и вече бяхме сами с Поуп.

— Къде отиваме? — поиска да узнае той: положи доста усилия гласът му да прозвучи възможно най-властно.

— На едно тихо и приятно място, където можем да поговорим. Просто върви. Аз ще ти кажа кога да спреш. Сега ще те пусна, но ако

решиш да бягаш, ще ми кажеш това, което искам да знам, със сетния си дъх.

Пуснах ръката му и прибрах оръжието в джоба си, след което продължихме да вървим един до друг по тесните улички на Сохо, лъскавото сърце на Уест Енд. Тук беше по-оживено, поради изобилието от барове и ресторанти, но ние отивахме по-нататък, към еротичните магазини и пийп клубовете. По-далеч от ярките светлини.

— Не знам какво преследваш — каза той.

Наложи се да направя път на група мокри, но весели японски туристи, затова не му отговорих веднага.

Дори за миг помислих, че ще хукне да бяга, защото няколко секунди бяхме разделени от групата чужденци, но изглежда, заплахите ми го бяха стреснали достатъчно и той не предприе нищо, дори забави крачка, за да мога да се изравня с него.

— Правиш грешка — продължи той. — Нямам нищо общо с всичко това.

Усмихнах му се.

— Не мисля, че греша. Сега ми кажи от чие име организира убийството на Били Уест?

— Нямам нищо общо с това, кълна се. Само се обадох няколко пъти на Томас Дарк от името на един мой клиент.

— Кой?

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Добре, щом така предпочиташ — казах аз, хванах го отново за ръката и го преведох през улицата.

Той продължи да ме убеждава, че е невинен, а аз му казах да не си хаби думите.

Пред нас имаше тясна пешеходна алея, която излизаше на Рупърт стрийт. Тръгнахме по нея и усетих как тялото на Поуп се напрегна. Тук беше по-тъмно и нямаше толкова хора. Подминахме входа на един от прословутите клубове, където нищо неподозиращите мераклии биват примамвани с обещания за страстни преживявания с красиво полуголо момиче, но щом влязат, бързо разбират, че въпросните преживявания са всъщност доста платонически, а задължителното питие ще им струва почти едноседмичната заплата. Момичето на входа на този клуб имаше тяло на немска гюлетласкачка и подобаващо лице и трудно би

примамило дори пращящ от хормони тийнейджър, прекалил с виаграта, но това не я спря да се пробва, дори намигна на Поуп.

Почти до клуба имаше порнокино, където прожектираха филми за възрастни от категорията „XXX“ — едно от малкото останали такива заведения след масовата поява на дивидита и интернет.

— Влизай — казах на Поуп и отворих вратата.

Той неохотно влезе в тясното фоайе с мирис на влага. Аз се промуших след него и запълних останалото празно пространство. На крачка от нас зад олющено дървено бюро седеше дребен тип с хитро лице и протрита жилетка — навярно работеше тук, откакто заведението е отворило врати през шейсетте. Погледна ни озадачено през огромните си очила.

— Хайде, Лесли, плати на човека — казах аз.

Поуп въздъхна и го попита колко иска.

Двадесет и четири лири за двама, беше отговорът, и Поуп отново въздъхна, този път по-явно, и възропта:

— Това е адски скъпо.

— На мен ми се струва доста разумна цена — казах. — Дай му парите.

Поуп неохотно извади от джоба на елегантния си костюм издут портфейл и изтегли две чисти нови дваисетачки от дебелината поне сантиметър пачка. Насили се да ги подаде на касиера и остана с протегнатата ръка, докато той отброи рестото и му го подаде със същата липса на ентузиазъм. Сякаш гледах лош комедиен скеч за двама застаряващи скръндзи.

Поуп вече наистина злоупотребяваше с търпението ми и още преди да е успял да прибере парите в портфейла си, аз го побутнах и го вкарах през вратата в залата.

На екрана една гола красавица обслужваше трима мъже едновременно и се чуваха множество пъшкания, охкания и стенания. Залата беше малка, с не повече от двеста места. Освен нас имаше още само трима души, мъже на средна възраст, ако се съдеше по тиловете им. Бяха насядали на значително разстояние един от друг. Никой не се обърна, когато влязохме.

Без да обръщам внимание на задушния въздух и недвусмислените движения на ръцете на зрителите, насочих Поуп към един от последните редове и го бутнах да седне на последното място в

ъгъла. Настаних се до него, отново опрях дулото на пистолета в корема му, а с другата ръка извадих швейцарското ножче. Щракнах най-дългото острие и го опрях леко в слабините му.

Той сведе поглед нагам и шумно си пое дъх. Отново го боднах, този път по-силно.

— Господи — простена той с дрезгав глас. — Внимавайте, моля ви.

Наведох се към него, докато устата ми стигна на сантиметри от ухото му. Усетих тежката нечистоплътна миризма на тялото му, която скъпият одеколон не успяваше да прикрие напълно. Заговорих шепнешком:

— Сега вече няма какво да те разсейва и искам да ме слушаш много внимателно. Ще ти задам няколко въпроса, а ти ще ми отговаряш честно и веднага, без колебание. Ако ме излъжеш или се забавиш с отговора повече от секунда, ще започна да те кълцам с ножа.

— Моля ви, това е...

— Разбрахме ли се?

Той отново понечи да възрази, но аз натиснах силно острието в топките му, е, не чак да го пореже, но на косъм. Той тихо изписка, което не му помогна много, защото екстазът от екрана заглушаваше всякакви други шумове, след което неистово закима.

— Да, да, разбрахме се.

— Кой е клиентът? Онзи, заради когото нае Били Уест и който после поиска да го премахнеш?

— Николас Тиндъл. За бога, само не му казвайте, че аз съм го издал. Жив ще ме одере.

— Кой е този Николас Тиндъл?

— Престъпник, истински главорез. Работил съм за него. Аз...

— Защо използва теб за удара срещу Малик и Кан?

— Нищо не знам за това...

Бързо преместих ножа към лицето му и леко го боднах по бузата. Той трепна и този път изпищя подобаващо, но шумът от екрана отново заглуши вопъла му. От раната потече тънка струйка кръв, постепенно ставаше все по-силна. Не ми беше приятно да постъпвам така, но нямах намерение да слушам глупости. А и не исках да отправям празни заплахи. Трябваше да е ясно, че не бих се поколебал да ги изпълня. Отново насочих ножа към слабините му, а той избърса с ръка

кръвта от бузата си и се вторачи в окървавените си пръсти. Беше пребледнял.

— Защо използва теб за удара срещу Малик и Кан? — повторих отново в ухото му.

— Защото не искаше да замесва своите хора и искаше всичко да мине възможно най-тихо.

— Какво общо има Николас Тиндъл с Ричард Блаклип?

— Кой? — попита той привидно озадачено, но не беше чак такъв добър актьор. Все още се държеше за бузата.

— Не ме разигравай — изръмжах, отново насочих ножа към бузата му и го прекарах през три от пръстите му.

Той изпищя от болка и ги лапна. Свалих ножа, тъй като един от зрителите се обърна към нас и ни изгледа злобно.

Аз също го изгледах така и сигурно моят поглед е бил по-яден, защото той веднага се обърна напред.

— Този — казах, след като оставих ножа в скута си и извадих снимката на мъжете пред голф клуба.

Заврях му я в очите и му показах Блаклип някъде по средата.

Лицето му стана мъртвешки бледо.

— Без колебание, Поуп.

— Неговият случай е различен — каза той навъсено. — Дължеше ми пари.

— Тогава откъде знаеше как да го откриеш в Манила?

Той отново се поколеба, преди да отговори, и тъкмо се канех пак да му напомня, че не се шегувам, когато стана нещо странно.

Изведнъж по лицето му се разля широка доволна усмивка, изглеждаше още по-странна поради кръвта, стичаща се по бузата му.

— Не мисля, че ще ви удостоя с отговор — каза той все така ухилен.

В този момент се чу пукване като от тапа от шампанско и главата на Поуп се удари в стената зад нас, а на челото му се появи черна дупка.

Тъмна течност опръска стената. Последваха още две бързи пукания и той се свлече, от лицето му шурна кръв. Тялото му се разтресе конвулсивно, краката му заудряха седалката пред него.

За секунда бях твърде смаян, за да реагирам, просто го гледах как умира пред очите ми, но после инстинктите ми се задействаха, свлякох

се от седалката и клекнах с гръб към трупа.

Веднага видях убийците. Бяха двама, облечени целите в черно, с черни шапки и кърпи през лицата. Стояха на пътеката, на не повече от пет метра, и държаха пистолети със заглушители. Насочени към мен.

Сниших се максимално и заотстъпвах в тясното пространство между редовете, като се стараех да съм възможно най-трудна мишена, но краката на Поуп пречеха на бягството ми. В същото време отчаяно се опитвах да извадя револвера и да го приготвя за стрелба. Единият от мъжете в черно стреля, но куршумът рикошира в една от седалките и се заби в тавана. Втори куршум изсвистя покрай главата ми, но чух как се заби в тялото на Поуп. След това двамата убийци тръгнаха към вратата.

Бързо се надигнах и преди да осъзная, че държа револвера само с една ръка, натиснах спусъка. Последва оглушителен гръм и револверът даде такъв откат, че болката ме прониза чак в рамото, сякаш ръката ми гореше. На стената, доста над главите на бягащите убийци, се появи огромна дупка, разхвърча се мазилка. Един от зрителите изпищя ужасен.

Без да обръщам внимание на болката в ръката, се изправих... и забелязах кичур руса коса, подаващ се изпод шапката на единия убиец, тъкмо преди да изчезне през вратата.

Същият, който се беше представил за Поуп. Блондинът. Като досадна муха този човек все се появяваше на пътя ми.

Но как бе разбрал, че сме тук?

Нямах време да мисля за това. Прицелих се и натиснах спусъка — този път държах револвера с две ръце — тъкмо когато вторият убиец стигна вратата.

Отново последва оглушителен гръм и откатът беше силен, но този път бях готов и задържах здраво оръжието. Вторият убиец изрева от болка, залитна и се хвана за лявото рамо. Бях го уцелил, но явно не фатално, защото той продължи напред и преди да успея да стрелям повторно, вече беше изчезнал от погледа ми. Но дори одраскване от 45-и калибър не е шега работа.

На екрана действието вървеше към своята задъхана кулминация, но за жалост публиката не участваше, тъй като всички без изключение бяха взели разумното решение да залегнат.

Нахлупих шапката си ниско над очите, пробягах през редовете към пътеката и хукнах след убийците.

В подобни ситуации се налага бързо да вземаш решения. Няма време да обмисляш нещата. Убийците можеха да ме причакват във фоайето, но ако пристъпвах бавно и се заслушах, рискувах да им дам време, а не можех да си го позволя, особено сега, когато човекът, на когото разчитах най-много, лежеше в залата с пръснат мозък. Затова блъснах вратата и се втурнах напред. Вдясно от мен дребосъкът с протритата жилетка и огромните очила лежеше проснат на стола си, с провесени встрани ръце и дупка от куршум в челото. Иначе фоайето беше пусто.

Излязох тичешком на улицата, като за малко не се подхлъзнах на мократа настилка, и веднага ги видях в края на алеята, тичаха към Рупърт стрийт. Завиха зад ъгъла и се скриха от погледа ми, преди да успея да стрелям. Хукнах след тях. Знаех, че ако сега ми се изплъзнат, край, връщах се в първоначална позиция.

Стигнах края на алеята и видях, че онзи, когото бях ранил, още се държи за рамото, макар да не беше пуснал оръжието си. Сигурно ме беше чул, че ги преследвам, защото се обърна и ме видя как излизам на улицата с готов за стрелба револвер.

Той пръв натисна спусъка и някаква жена зад мен изпищя, но той бягаше, а и беше ранен, което го поставяше в доста неизгодно положение. Не ме улучи. Отново стреля и отново не улучи, макар този път куршумът да не беше толкова далеч от целта.

Знам, че звучи странно, но нямах време да изпитам страх, когато спрях, прицелих се и натиснах спусъка за трети път в рамките на по-малко от минута. При тези кратки стълкновения, когато всичко става ужасно бързо, нямаш време за нищо друго, освен да извършваш действията, необходими за физическото ти оцеляване. И в този случай се оказа, че моите са по-ефективни от неговите.

Той вече беше на два-три метра от кръстовището с Бруър стрийт. Куршумът го удари в гърдите и буквално го отлепи от земята.

Блондинът, който вече беше на ъгъла, се обърна и бързо изстреля четири куршума с плавно премерено движение на ръката.

Някъде зад мен се строши прозорец; отново някой изпищя, а аз се проснах на земята, като същевременно успях и да стрелям. Очевидно отчайващо далеч от целта, защото видях как куршумът

попадна в една неонтова реклама поне три метра над главата на блондина. Тя се пръсна в заря от искри и светлините угаснаха. Блондинът реши, че това е неговият шанс, и изчезна по Бруър стрийт, където всички пешеходци се бяха изпокрили по входовете, за да не станат неволна жертва на разразилата се война.

Някъде в далечината се чуха задължителните полицейски сирени. Знаех, че не разполагам с много време, така че станах и изтичах до първия убиец. Той лежеше неподвижно. С едната ръка претършувах джобовете на коженото му яке, а с другата стисках здраво револвера и се опитвах да не обръщам внимание на лудо туптящото си сърце.

Не открих нищо. Абсолютно нищо. Огледах се и видях, че момичето от клуба е излязло от витрината, стои в края на алеята и ме гледа с широко отворени очи. До нея имаше огромен мъжага с костюм, който май се канеше да предприеме нещо. Затова скрих лицето си максимално под шапката и насочих револвера право към него. Двата отскочиха да се скрият в различни входове.

Кърпата на убиеца се беше смъкнала на врата му. От отворената му уста се стичаше тънка струйка кръв. Беше млад, едва ли имаше трийсет години, и носеше обикновен черен пуловер и панталон в същия цвят. Бързо потупах джобовете на панталона. В левия издрънчаха ключове, а в десния напипах нещо меко. Извадих го. Беше портфейл.

Пъхнах го в джоба си, изправих се и хукнах с все сили по Рупърт стрийт, като поех в противоположна на блондина посока — бягах към Шафтсбъри Авеню и многолюдния Пикадили Съркъс.

Оказа се обаче, че това не е краят на тазвечерната драма.

След двадесет и пет минути се обадох на Ема Нилсън от една задна уличка до Кингс Роуд. Бях изтощен. През цялото време ту тичах, ту вървах, и по моя преценка сега се намирах на повече от два километра от мястото на престрелката. Не исках да рискувам. Притесняваше ме не толкова мрежата от полицаи, която вече неминуемо беше обхванала целия район, колкото охранителните камери, пръснати из цял Лондон. Имаше опасност да съм попаднал в обхвата на някоя от тях, а знаех, че полицията няма да пожали хора и време, за да прегледа всички налични записи. Щяха да разширяват периметъра, докато не открият къде съм отишъл и дали съм използвал кола при бягството си.

Едва когато бях сигурен, че съм изминал достатъчно разстояние, за да направя проверяването на всяка камера практически невъзможно за моите бивши колеги, спрях да си поема дъх. Валеше като из ведро и бях сигурен, че улицата, на която се намирах — някаква занемарена пресечка в жилищен квартал зад стара общинска сграда — не е под наблюдението на Големия брат. Първо, нямаше кой знае какво за наблюдаване и второ, беше така слабо осветена, че едва ли щяха да видят нещо.

Ема вдигна на петото позвъняване. Чуваше се някакво телевизионно предаване.

— Да?

— Здравейте, Ема. Мик е. Мик Кейн, частният детектив от снощи.

— Добре ли сте? Май сте нещо притеснен.

— Добре съм, но имах малко неприятности.

— Какви неприятности?

— Свързани с нашия приятел господин Поуп. Трябва да ви видя спешно. Вижте, обикновено не постъпвам така, но дали ще е удобно да дойда у вас? Научих нещо. Мисля, че ще искате да го чуете.

Тя замълча за миг, който на мен ми се стори цяла вечност, но когато стоиш под дъжда на мрачна студена улица и половината

лондонска полиция е по петите ти, всичко ти се струва цяла вечност.

— Изобщо не ви познавам — каза накрая тя с несигурен глас. — Може да сте всякакъв. Това може да е клопка. Сам казахте, че много хора няма да са доволни от статиите ми. Ами ако сте един от тях? Или работите за тях?

Имаше право. На нейно място аз бих хранил същите подозрения. За жалост, това сега не ми помагаше много.

— Не съм от тях, кълна се.

— Не мога да съм сигурна.

— Права сте, не можете. Затова ще ви кажа само следното: Поуп е мъртъв, а току-що се опитаха да убият и мен.

— О, господи!

— Мисля, че убийците му работят за човека, когото подозирате, че е замесен в убийството на Малик и Кан. Тиндъл ли се казва?

— Съжالياвам, но всичко това ми идва прекалено много. Вярно, че съм журналистка, но не искам да се замесвам в убийства. Мисля, че е най-добре да се обадите в полицията.

— Не мога.

— Защо?

— Просто ми повярвайте, не мога. Съжالياвам, че ви обезпокоих. Трябва да затварям.

— Един момент. Къде сте?

Казах й името на улицата и долу-горе къде се намира.

— Това е само на пет минути оттук.

— Пеша или с кола? — попитах. Надявах се, че не живее около Сохо.

— С кола. Живея в Саут Кенсингтън, до спирката на метрото.

Тя въздъхна и разбрах, че се опитва да вземе решение как да постъпи. Не се колеба дълго.

— Останете там и след няколко минути ще дойда да ви взема. Карам тъмносин фолксваген „Голф“.

— Благодаря — казах аз, но тя вече беше затворила.

Подслоних се в порутения вход на някакъв офис и извадих от джоба си портфейла, който бях взел от убития. Не възлагах големи надежди, че ще открия нещо в него, тъй като двамата убийци бяха професионалисти и едва ли носеха у себе си някаква идентификация. Подозирах, че отново ще остана с празни ръце. А за капак на всичко

сега щяха да ме издирват и за още едно убийство. Но човек винаги трябва да се опитва да гледа на нещата положително, затова отпратих една мълчалива молитва и отворих портфейла.

Който и да беше работодателят му, явно плащаше добре. Вътре имаше над петстотин лири в брой, но както очаквах, нямаше почти нищо друго. От един прорез за документи се подаваше поомачкана евтина визитка. Извадих я. Изпод нея изпадна друга визитка. В този полумрак не можех да ги прочета, затова ги пъгнах в задния джоб на дънките си и продължих да ровя. Открих единствено стара квитанция за химическо чистене, която също прибрах, а после взех и парите, тъй като на него вече нямаше да са му нужни, а на мен можеше и да ми потрябват.

По улицата се зададе някаква кола — „Тойота“, доколкото можех да видя — и аз потънах още по-дълбоко в сенките, докато отmine. После излязох от скривалището си и изминах двадесетина метра по улицата, докато не стигнах до един почти пълен контейнер за строителни отпадъци, поставен пред къща в ремонт. В него имаше всякакви боклуци, като се почне от парчета вътрешна стена и се стигне до ръждясала детска количка. Свалих черната си шапка и заедно с празния портфейл я закопах под парчетата изкъртена мазилка. В наши дни, ако си престъпник, трябва да си наистина много предпазлив. Бях купил шапката от един продавач източноевропейец, като платих в брой, а той дори не ме погледна. Така че полицаите, преглеждащи записите от стрелбата, едва ли щяха да имат за какво да се хванат, но все пак предпочитам да не е у мен, в случай че разпространят някакви подробности в публичното пространство, особено ако ще съм в близост до Ема.

След три минути един тъмносин „Голф“ влезе в улицата и намали.

Когато стигна на десетина метра от мен, излязох на платното и помахам. Колата спря и се качих. На сидито вървеше някаква песен на „Колдплей“.

— Благодаря — казах с вяла усмивка и веднага се свлякох на седалката, така че главата ми да е на нивото на таблото.

— Господи — възкликна отново Ема Нилсън и ме погледна с широко отворени очи. — Не мога да повярвам, че го правя. В какво сте се забъркали? Или не, по-добре не ми казвайте.

Дори в тази неудобна стойка и след всички премеждия от деня не можех да не забележа колко прекрасно изглежда. Беше със същото велурено сако от предната вечер, но под него носеше някаква розова или светлолилава блуза, която много деликатно стигаше малко над пъпа. Косата ѝ беше вързана на опашка, от което още повече приличаше на момиче, а притеснението, изписано на лицето ѝ, будеше у мен желание да я прегърна през раменете и да ѝ кажа, че всичко ще се оправи. Не че в момента ситуацията изглеждаше много обещаващо.

— Ще ви обясня всичко, когато стигнем у вас — казах.

— Не съм сигурна дали искам да го чуя. Предпочитам да не знам.

— Не е толкова зле, колкото изглежда — продължих една от най-големите лъжи в съзнателния си живот.

Тя ме изгледа подозрително, след което насочи вниманието си към пътя, а аз се свлякох още по-надолу и започнах да броя секундите, докато пристигнем.

След пет минути Ема спря колата на един паркинг и каза:

— Живея ей там, зад ъгъла, но там не може да се спира.

Изхлузих се от седалката и си сложих очилата. С тях и без шапката изглеждах доста по-различно, отколкото по време на стрелбата. Да не повярва човек какво може да направи малко реквизит.

Намирахме се на типична за Кенсингтън улица. Широка и изключително добре осветена, с поредица боядисани в бяло спретнати пететажни къщи от двете страни. Това беше Лондон за милионерите и туристите.

— Не живеете в някоя от тези, нали? — попитах, докато я следвах под дъжда.

— Не съвсем — отвърна тя, без да се обръща.

Извадих визитките, които бях взел от портфейла, и ги разгледах на светлината на уличните лампи. Повдигнах учудено вежди. Следа. Не беше много, но пък можеше и да излезе нещо.

Прибрах ги отново в джоба си.

След минута Ема сви по тясна павирана задънена улица, покрай която се редяха красиви шарени къщи. Тръгна към втората вляво (беше в тъмночервено) и отключи входната врата. Последвах я. Чувствах се доста неудобно и малко като натрапник.

От входната врата се влизаше направо в дневната. Гледката беше поразителна, като от някой музикален клип. Стените бяха боядисани в приятно бледооранжево; мебелите (диван, два фотьойла и табуретка) бяха в по-ярко оранжево; а килимът, масата в дъното на стаята и столовете около нея бяха в матовочерно. Звучи ужасно, особено предвид факта, че стаята не беше подредена (имаше разхвърляни книги, сидита и два почти пълни пепелника, никой от които не беше в черно или оранжево), но някак си се получаваше хармония. Хареса ми, макар да знаех, че не бива. Може би защото приковаваше вниманието. В дъното на стаята се виждаха лакирани до блясък дървени стълби, водещи към горния етаж.

— Хубава къща — коментирах, но тя не обърна внимание на комплимента.

Мълчаливо си свали сакото и взе преполовената чаша червено вино, оставена на земята до единия фотьойл.

— Искате ли нещо за пиене? — попита, без да ме поглежда.

— Няма да ви откажа — отвърнах. Изведнъж осъзнах колко съм жаден.

— В хладилника има бира — каза тя и кимна към една врата в дясната част на дневната. — А ако предпочитате вино, на плота е. Чашите са в шкафа над мивката.

Тръгнах към кухнята, без да си свалям якето и ръкавиците. Имах усещането, че няма да ѝ е много приятно, ако започна да се разполагам като у дома си. Телефонът в дневната извъня.

Кухнята беше малка и модерно обзаведена, уредите изглеждаха чисто нови. Очевидно откакто се бях махнал, бяха вдигнали заплатите на репортерите. Налях си чаша вода и я изпих на един дъх, после още една, която пак изпих на един дъх, и накрая си налях червено от бутилката на плота. Австралийски шираз от долината Вароса. Отпих една глътка и усетих как се отпускам. После се върнах в дневната.

Ема си беше там, само че този път с насочен срещу мен револвер — второто пушкало за по-малко от два часа. Не, третото. Изглежда, Лондон ставаше по-опасен и от Манила.

Револверът беше малокалибрен, 22-ри или 32-ри калибър, и тя го държеше доста уверено. Не беше най-смъртоносното оръжие на света, но ставаше да повали зрял мъж от близко разстояние, особено ако въпросният мъж е минал през всички премеждия, които бях изтърпял през последните дни.

— Кой си ти, по дяволите? — настоя да узнае тя. Видът и държането ѝ нямаха нищо общо с момичешката уязвимост, която излъчваше допреди минути.

Меките ѝ самодивски черти сега бяха изопнати, а големите кръгли очи присвити до прорези.

Казах ѝ, че съм точно този, за когото съм се представил. Мик Кейн. При това с изражение на справедливо възмущение, но бях сигурен, че не ми вярва.

— Как се казва чичото на Азиф Малик? — продължи тя все така здраво стиснала револвера. — Онзи, който уж те е наел да откриеш

убиеца му?

— Мохамед — отвърнах веднага. — Но той не му е истински чичо. Роднини са по сребрена линия или нещо такова. Просто го наричат „чичо“.

Тя поклати глава.

— Лъжеш. Току-що ми се обади един от моите източници. Няма частен детектив на име Мик Кейн. Затова опитай пак, слушам те.

Изведнъж ме обзе адски силното желание да ѝ разкрия душата си, да ѝ кажа точно кой съм и защо съм дошъл. И за малко да го направя. На косъм бях.

Но не го направих.

— Казвам се Мик Кейн и твоят източник греша.

Кимнах към револвера.

— Това оръжие не е ли незаконно?

— Незаконно е. Както е незаконно и да стреляш по хора, но ако понечиш да ми направиш нещо, ще наруша и двата закона. Не блъфирам.

— Виждам.

— И ако се чудиш, истински е. Това е „Колт Дайъмъндбак“, 22-ри калибър. Ограничена серия. Подарък от баща ми за осемнадесетия ми рожден ден.

— Виж ти, а аз получих само едни дънки и пуловер.

— Не се прави на духовит. Знам как да го използвам. Израснах във ферма и се научих да боравя с оръжие, преди да мога да броя до двайсет. Участвах и в състезания по стрелба, докато не ги забраниха. Сега ходя до Франция от време на време, за да стрелям по мишени и да си поддържам формата. С други думи, стрелям точно. Ясна ли съм?

— Мисля, че запознанството ни не върви в правилната посока. Обърнах се към теб, защото ми е нужна помощта ти. Нямам намерение да ти сторя нищо лошо.

— За кого работиш?

— За никого.

— Не ти вярвам — каза тя и щеше да добави още нещо, но в този момент лампите изгаснаха. Всичките.

Настъпи тишина. Завесите бяха спуснати и в стаята едва проникваше слаба улична светлина. Бяхме само на три метра един от друг, но почти не я виждах в този сумрак.

— Не мърдай — каза тя. — Все още те държа на мушка.

— Знам. Виждам.

Револверът не беше помръднал, но тя леко се беше извърнала, така че лицето ѝ гледаше към вратата.

— Тук често ли ви спират тока? — попитах.

— Не — отвърна тя и за пръв път, откакто беше извадила револвера, в гласа ѝ се прокрадна неувереност. — Не си спомням някога да са го спирали. А живея тук от две години.

— Тогава остава да е просто лошо съвпадение. Ако вярваш в тези неща.

Тя внимателно пристъпи към вратата, без да ме изпуска от поглед, и каза:

— Само се моли да нямаш нищо общо с това.

— Как мога да имам? Нали съм тук с теб?

— Защо шепнеш?

— Ослушвам се.

— Да не мислиш, че...

В този момент стъклото на единия прозорец се пръсна, дрънченето на стъклата наруши неестествената тишина.

И двамата инстинктивно залегнахме. Извадих моя револвер и го насочих към прозореца.

Завесата не помръдваше. Очаквах втория изстрел и се чудех защо не се опитаха да ни отстранят по-рано, още докато идвахме насам.

Изминаха пет секунди, а все още нямаше втори изстрел. Чувах учестеното дишане на Ема, но ме възхити фактът, че въпреки ситуацията успява да запази самообладание. Не говореше, но успях да забележа в сумрака, че и нейният револвер е насочен към прозореца. Това момиче заслужаваше шестица за смелост. Повечето хора биха се свили в ъгъла, разтреперани от страх.

Изчаках да минат още пет секунди и я попитах шепнешком дали е добре.

— Бивала съм и по-добре — отвърна тя малко неуверено.

Приведен тръгнах към входната врата и се изправих едва когато стигнах до нея.

— Къде отиваш? — прошепна тя.

— Не мисля, че беше куршум — отвърнах. — Не прозвуча така. Ще отида да проверя.

— Може да са още отвън.

— Едва ли. Не и след всичкото това дрънчене. Освен това, ако искаха да ни убият, щяха да го направят още докато идвахме насам.

Но всъщност не бях толкова сигурен. Застанах до вратата и се ослушах, но не чух нищо. Казах на Ема да се премести встрани, за да не я излагам на опасност, когато отворя вратата, и тя ме послуша.

Долепих се до стената, натиснах дръжката и оставих вратата бавно да се отвори. Чуваше се единствено шумът от движението по главния път.

Малко по малко надникнах навън, държах револвера плътно до крака си.

Тясната павирана уличка беше пуста, нямаше и следа от нападателя, не че се виждаха и хора, обезпокоени от шумотевещата. Направиха ми впечатление обаче светнатите прозорци на отсрещната къща. Излязох и видях, че в къщите и от двете ни страни също има електричество. Помъчих се да преценя какво точно означава това, после забелязах тухлата на земята — сред куп счупени стъкла. Беше пръснала стъклото и беше отскочила.

Върху тухлата имаше някаква бележка, прикрепена с два ластика. Наведох се и я взех, върнах се в къщата и затворих вратата.

— Какво става? — долетя гласът на Ема някъде от мрака.

— Тухла — отвърнах и пъхнах револвера в колана си. — Който и да я е хвърлил, вече го няма.

— Не е много изискано.

— Определено не е — отвърнах, разгънах бележката и я пъхнах под мишницата си.

После извадих кибрита, който бях купил предната вечер в кръчмата, и драснах една клечка. Взех бележката и я прочетох на слабата светлина.

Имаше само две думи, напечатани с големи черни букви.

ВИЖ ГОРЕ

Дъхът ми секна и усетих как стомахът ми се свива на топка.

— Какво гледаш? — попита Ема, вече стоеше зад мен. — Това е било прикрепено към тухлата, така ли?

Духнах клечката, прибрах бележката в джоба на якето си и се обърнах към нея. Тя стоеше само на една крачка, нежните ѝ черти едва личаха в полумрака. Не можех да видя револвера, но предположих, че е в ръката ѝ, отпусната до бедрото.

— Остани тук — казах. — Трябва да се кача на горния етаж.

Тя понечи да възрази, но аз минах покрай нея и тръгнах към стълбите за горния етаж, като пътьом се блъснах в дивана. Не исках да идва с мен, защото не знаех какво ще заваря горе, но по шума от стъпките ѝ разбрах, че не възнамерява да се вслуша в съвета ми. Когато стигнах до стълбите и се хванах за парапета, тя отново ме попита какво пише в бележката.

Този път ѝ казах.

Тя тихо изруга, но не се отказа да ме следва.

— Аз трябва да се кача първа — прошепна. — Знам кое къде е.

— В никакъв случай — отвърнах и тръгнах нагоре по стълбите, доволен, че не скърцат.

После извадих револвера, като се постарях да го направя възможно най-незабелязано и се надявах Ема да не ме е видяла.

И тогава, когато почти бях изкачил стълбите, токът дойде. Премигнах бързо няколко пъти, за да свикна с ярката светлина, и веднага насочих револвера напред, в случай че това е някаква клопка.

Но не беше. Никой не изскочи изневиделица. Не проехтяха изстрели. Целият горен етаж беше тих и спокоен. Освен това изглеждаше изключително обикновен, доколкото това беше възможно в къщата на Ема. Тук беше доста по-подредено от долния етаж и нямаше видими следи от взлом. Стените бяха в същото бледооранжево като дневната, украсени с няколко абстрактни картини, които представляваха просто симетрични линии в бяло и черно, а между тях висеше скъп сребърен часовник във формата на много тясна елипса. Около малката квадратна площадка имаше три врати, всичките боядисани в бяло.

— Коя е за спалнята ти? — попитах.

— Тази вдясно от теб. Защо?

— Ще проверим първо там — отвърнах и бързо отворих вратата.

Светнах лампата и влязох вътре. Приведен ниско, описах с пистолета полукръг. В полезрението ми първо попадна бюрото с компютъра, после изрядно оправеното широко легло с наредени по

възглавниците плюшени играчки и накрая огромният гардероб, заемащ почти цялата стена.

Отначало не го забелязал. Но после, докато описвах с пистолета втори полукръг, вече на обратно, го видях.

Беше африканска дървена фигурка — тясно продълговато лице с дължина петнадесетина сантиметра. Добре си подходеше със среднощното синьо на покривката, но определено не беше част от интериора. Косата стърчеше като слама и през нея бяха прободени две кокоши пера в противоположни посоки. Върховете им бяха изцапани с нещо като засъхнала кръв, по косата се забелязваха капчици от същото вещество.

Свалих револвера. Ема влезе и видя какво е приковало вниманието ми. Чух как шумно си пое дъх и с крайчеца на окото си видях, че закрива уста с ръка. Макар другата ѝ ръка все още да стискаше оръжието, тя отново изглеждаше слаба и уязвима.

— Господи, били са тук, в дома ми!

Пристъпи към леглото и аз протегнах ръка, за да я спра.

— Не пипай нищо. Може да замърсиш уликите.

И тогава ме осени една мисъл, която би трябвало да ми хрумне още в мига, когато видях, че отсрещните къщи светят.

За да спре захранването само в тази къща, злосторникът или познаваше някой от шефовете на електрическата компания, или го беше направил ръчно.

От къщата.

— Къде са бушоните? — попитах.

— Долу. В килера. До кухнята.

Не се колебах. Изхвърчах от стаята и хукнах надолу по стълбите, като за малко да се пребия от бързане да пресека евентуален опит за бягство. Размахвах револвера, макар че, Бог ми е свидетел, няхах никакво желание да го използвам тук, особено след случилото се в киното.

Но естествено бях закъснял.

Външната врата зееше.

Злосторникът беше избягал. Дори бе имал наглостта отново да пусне тока, докато ние бяхме горе, и спокойно да си излезе.

Знаех, че нямам шанс да го догоня, затова затворих вратата и пуснах резето. После дръпнах пердето и започнах да оглеждам

прозореца по-внимателно. Подмяната му щеше да е скъпа, защото трябваше да се смени заедно с дограмата.

Когато се уверих, че вече всичко е наред, взех една найлонова торбичка и се качих на горния етаж.

Ема седеше на въртящия се стол до бюрото и погледът ѝ блуждаеше в пространството. Вече не държеше револвера, а умората по лицето ѝ не оставяше никакви съмнения относно реалната ѝ възраст. Дори косата ѝ беше загубила блясъка си. Дървената фигурка все така си лежеше на леглото.

Внимателно я взех. Беше грозна, издълбаните очи гледаха злобно изпод сламата, но с нищо не се отличаваше от хилядите подобни африкански дърворезби, които се продаваха на път и под път из цял Лондон. Сложих я в торбичката, завързах я и я оставих на пода до краката си.

— Човекът, когото разследваш — започнах, — Николас Тиндъл ли се казва?

И тогава тя каза нещо, което наистина ме стресна.

— Вече знам кой си.

Не долових страх в гласа ѝ, само умора и примирение. Очите ни се срещнаха и разбрах, че няма смисъл да лъжа. Тя знаеше. Не казах нищо.

— Когато се запознахме, ми се стори, че съм те виждала някъде — продължи тя и премести погледа си някъде над лявото ми рамо, — но не можех да определя точно къде. После, когато ме излъга кой си, започнах да се съмнявам. Но едва когато извади този огромен револвер, се сетих къде съм виждала снимката ти. Във вестниците преди три години. Денис Милн, полицаи и убиец.

Натърти на последната дума и аз неволно трепнах.

— В статиите за убийството на Малик се споменаваше и твоето име. Пишеше, че сте работили заедно преди доста време. Затова ли си тук?

Бавно кимнах.

— Беше ми не само партньор, но и добър приятел. Не искам убийците му да се измъкнат ненаказани.

— Но теб те издирват за убийство. Рискуваш страшно много, като се намесваш.

Свих рамене.

— Понякога правим неща, които не разбираме.

Тя прокара ръка по лицето си и забелязах напрежението в чертите ѝ. Когато ме погледна, видях пред себе си красиво енергично момиче, което изведнъж здравата е загазило. Искаше ми се да се наведе и да я прегърна. Да положи главата ѝ на гърдите си и да ѝ кажа, че всичко ще е наред, че не е толкова зле, колкото изглежда, и отново да ѝ вдъхна поне малко от онзи живец, който гореше у нея миналата вечер.

После, съвсем тихо, тя ми зададе въпрос, който напрано разкъса сърцето ми.

— Потърси ме, за да ти помогна, но откъде да знам, че няма да ме убиеш, когато вече не съм ти нужна?

За миг останах безмълвен, трябваше да поема удара. Все още ме болеше, че светът ме приема именно така, като единак убиец, защото знаех, че не са прави.

— Не съм хладнокръвен убиец — казах. — Вярно, правил съм неща, с които не се гордея и за които искрено съжалявам, но никога съзнателно не съм наранявал хора, които не го заслужават. И на теб няма да ти направя нищо лошо. Имаш думата ми.

Тя не отговори, затова продължих:

— Можеш да се обадиш на полицията, ако искаш, да кажеш, че си ме видяла, но бих те помолил да не го правиш. Тук съм, за да открия кой стои зад убийството на Малик. Нали и ти това искаш?

— Вече не съм толкова сигурна дали го искам — каза тя и потри лице. — Не и след всичко, което стана. Аз съм само обикновена журналистка в един незначителен вестник. Защо ме превръщат в мишена?

— Точно там е въпросът. Ти не си просто обикновена журналистка. Вършиш си работата много добре и изравяш информация, която вгорчава живота на Николас Тиндъл и хората му. Затова постъпват така.

Тя не отрече, че Тиндъл е човекът, когото бе отказала да назове миналата вечер, и това само потвърди заключенията ми. Вместо това се огледа, сякаш стаята изведнъж ѝ се бе сторила непозната.

— Не мога да повярвам. Снощи всичко в живота ми си беше наред, а сега... не знам, сякаш сънувам. Не мога да повярвам, че стоя в собствената си спалня с мъж, когото издирват за убийства.

— Казах ти, Ема, няма защо да се страхуваш от мен.

Но може би трябваше да си задам въпроса дали аз бях в безопасност с нея? Все пак тя беше изключително добър разследващ журналист и рейтингът ѝ щеше да скочи до небесата, ако решише да ме предаде. После никой нямаше да смее да я нарече обикновена журналистка. Проблемът беше, че в момента нямах кой знае какъв избор, освен да споделя съдбата си с нейната.

— Какво стана тази вечер с Поуп? — попита тя.

Разказах ѝ накратко за случилото се в киното и за последвалата престрелка, но умишлено не споменах нищо за Ричард Блаклип. Нямаше нужда да знае, че съм изпълнявал поръчки и докато съм бил в изгнание.

— Убил си човек точно преди да те взема с колата? — попита тя с напълно разбираем потрес.

Отместих поглед.

— Беше самозащита. Нямах избор.

— Но полицията сигурно вече те търси. Все някоя от камерите те е хванала.

— Бях добре дегизиран, а и държах главата си ниско. Освен това носех ръкавици. Не мисля, че има за какво да се хванат.

— Истински професионалист — каза тя с шлифован сарказъм.

— Може би.

Тя въздъхна:

— Много ми дойде. Трябва да запаля една цигара.

— Заповядай — бръкнах в джоба си и извадих кутия „Бенсън & Хеджес“.

— Нали каза, че не пушиш?

— Вчера не пуших. Днес реших да живея опасно.

Тя успя да се насили за лека усмивка, което поразсея малко напрежението. Чувствах се виновен, че ѝ причинявам всички тези неприятности, макар че ако се замисли човек, можеше да се каже, че и тя има някакъв дял в тях.

Пристъпих към нея, протегнах ѝ цигарите и изчаках да си вземе.

— Обърнал си едната — каза тя: забеляза цигарата, която бях обърнал миналата вечер в кръчмата. — Но май не ти е донесла кой знае какъв късмет.

— Не мога да твърдя със сигурност — отвърнах и запалих и нейната, и моята цигара.

Тя ме погледна озадачено, докато вадох от джоба си двете визитки, които бях взел от колегата на блондина. Едната беше на някакъв ресторант в центъра, но интерес представляваше другата. Именно нея подадох на Ема.

Тя я разгледа и попита:

— Какво е това?

— Визитката на някой си Тео Морис от някаква компания, наречена „Гадеуш холдингс“.

— Това и аз го видях. Но какво общо има той с нашия случай?

Когато ѝ казах откъде съм я взел, тя ме погледна така, сякаш съм някакъв обирач на гробове, което не беше чак толкова далеч от истината.

— А снимката? Това не е човекът, когото си...

Поклатих глава.

— Не е. Тази визитка беше зад една друга в портфейла, така че вероятно е останала там по погрешка. Убийците никога не носят идентификационни документи. На гърба има някакъв мобилен номер, написан на ръка. Ще трябва да го проверим.

Тя понечи да каже нещо, но аз продължих:

— Сега вече знам в какво положение си и горещо те съветвам да не пишеш повече статии за убийството на Малик, поне докато не стане безопасно. Но пак можеш да ми помагаш, без да се излагаш на опасност, като ми даваш информация. Николас Тиндъл не иска да ти навреди, сигурен съм. Иска само да го оставиш на мира. И ако престанеш да насочваш прожекторите към него и ме оставиш да свърша черната работа, ще си в безопасност. Полицията няма голям напредък по този случай и колкото повече време минава, толкова по-малко вероятно е въобще някога да го разреши. Докато аз мисля, че ще се справя, и то без да те излагам на опасност. Добър детектив съм, а това качество не се губи с годините. Освен това дойдох отдалеч, за да въздам правосъдие, така че имам и мотивация. И не се плаша лесно. Но ако ме предадеш, ще загубим може би единствената възможност да изправим тези истински злодеи пред съда.

Говорех възможно най-убедително и вярвах, че по същество казвам истината, макар че имаше вероятност и да съм попреувеличил

някои неща.

Тя продължаваше да гледа визитката. После вдигна поглед към мен.

— Какво искаш да знаеш?

— Преди всичко — казах аз и посочих мистериозната визитка — искам да разбера кой по дяволите е Тео Морис и каква е тази компания „Гадеуш холдингс“.

Ема пусна компютъра и влезе в интернет, а аз придърпах един стол и седнах до нея. Точно над бюрото имаше огромна капандура, дъждът ромолеше по нея тихо и монотонно.

Тя отвори една търсачка и написа *Тадеуш холдингс*. Появиха се първите двадесет съвпадения, начело с уебсайта на компанията. Ема кликна върху него и на екрана се появи началната страница на сайта с логото на компанията — големи букви в готически шрифт — в горния десен ъгъл. В средата имаше кремав кръг, свързан посредством сини стрелки с други, по-малки кремави кръгове, които явно представяха всички области на дейност на компанията: *Консултации относно иновационни методи на корпоративна сигурност с мрежа от сътрудници в двадесет и девет страни по цял свят*. С други думи, обичайните търговски глупости. Чак се зачудих дали авторът на тези безсмислени фрази си мисли, че е казал нещо полезно и информативно, или — по-вероятно — много добре знае какви глупости е написал.

По-малките кръгове представляваха различните дъщерни компании на холдинга. Сред тях имаше фирма за обработка на данни; софтуерна къща, специализирана в създаването на антивирусни файъруоли; и цели четири компании с думата „секюрити“ в името: „Тадеуш секюрити сълшънс“, „Уинърс секюрити“, „Таймлайн секюрити (Юъръп) лимитид“ и „Тадеуш секюрити продъктс лимитид“.

Ема кликна последователно върху дъщерните фирми и всеки път излизаше кратко описание с какво се занимава съответната компания. Дейността на тези в софтуерния бизнес беше що-годе ясна още от името, но охранителните фирми бяха друго нещо. Именно те привлякоха вниманието ми. Освен че осигуряваше охранители и обща защита на компании с дейност в опасни държави, „Тадеуш холдингс“ се занимаваше и с производство и търговия на високотехнологични електронни проследяващи устройства. Компанията имаше широк кръг клиенти в държавния и частния сектор по цял свят, на които

предоставяше и консултации относно правилното използване на устройствата.

— Я виж ти — казах аз, наведох се над рамото на Ема и посочих една снимка на продукт на компанията.

Беше миниатюрно устройство за индивидуално проследяване с дължина около един сантиметър, което позволяваше на трета страна да държи под око носителя му. В рекламния текст се казваше, че това е иновация, специално разработена за родители, които искат винаги да знаят къде са децата им.

— Какво толкова интересно има? — попита Ема.

— Чудех се как ни откриха двамата убийци, които очистиха Поуп в киното. През целия път държах периметъра под око и ако някой ни следеше, щях да забележа. Но не видях никого.

— Но ако Поуп е носел проследяващо устройство, значи ги е очаквал.

Кимнах.

— Така е, очакваше ги.

— Откъде знаеш?

— Тъкмо го бях попитал нещо, застанал с гръб към вратата, когато по лицето му се разля широка самодоволна усмивка. Сигурно ги е видял, че влизат, защото дотогава беше адски нервен и притеснен.

— И е мислел, че ще убият теб?

Кимнах и забележах, че вместо досегашната тревога в очите на Ема вече проблясва въодушевление. Това ми напомни как се чувствах аз навремето, когато работех по някой изключително интересен случай. Тръпката на преследването. Не се случва често, но когато се появи, не можеш да я сбъркаш.

— Но какво общо имат тези хора с Малик или Кан? — продължи тя. — Или пък Тиндъл, като се замислиш?

— Един господ знае — отвърнах и отново заразглеждах визитката. — Я провери името Тео Морис. Тук не пише длъжността му, а бих искал да знам какво работи.

Тя въведе името в търсачката и излезе съвпадение. Кликна върху него и на екрана се появи снимката на мъж на средна възраст с грива от черна къдрава коса и гъст мустак. Беше същият човек от визитката. До снимката стояха изписани името и длъжността му. Оказа се, че е „Завеждащ операции“ към „Тадеуш холдингс“. В кратката

биографична справка се казваше, че работи в компанията от 1983 година, женен, с две деца, и отговаря за всички офиси на холдинга на територията на Великобритания.

Спогледахме се. Какво ни казваше всичко това? Не беше много. Замислих се дали да не звънна на номера от гърба на визитката, но се отказах. Почти сигурно беше, че това е мобилният на Морис, а още не исках да разговарям с него.

— Нека видим какво пише за самата компания — предложих. — Може оттам да излезе нещо.

Ема се върна на началната страница и кликна върху иконата за „История на компанията“. След няколко секунди на екрана се появи снимката на едър петдесетинагодишен бизнесмен с гуша под брадичката, широка усмивка и оредяваща сламеноруса коса. Според текста под снимката това беше Ерик Тадеуш — основател, управител и изпълнителен директор на „Тадеуш холдингс“. Следваше кратка история на компанията.

Основана през 1978 година от електронния инженер Ерик Тадеуш, отначало компанията произвеждала уреди за откриване на подслушвателни устройства, но бързо се разраснала благодарение на все по-високото качество на продуктите си и находчивостта на своя управител. Днес вече беше лидер на пазара и предлагаше целия пакет стоки и услуги в сферата на охранителния бизнес.

Ема продължи да преглежда и останалата информация в сайта. Стоях прав до нея, пуших десетата си цигара за деня и гледах екрана. Но нямаше друго интересно. Според текста „Тадеуш холдингс“ беше престижна и динамична компания, която се отнасяше с грижа и уважение към своите служители, а също и към околната среда и използваше в офисите си само рециклирана хартия. Колко отговорно и достойно. Само дето визитката на шефа им беше в портфейла на един тип, който преди по-малко от два часа се бе опитал да ме убие.

Ема затвори сайта на „Тадеуш холдингс“ и кликна върху няколко от другите съвпадения, появили се при първоначалното търсене, но и там не излезе нищо интересно. След още двадесет минути безплодни усилия се отказа и се изключи от Мрежата.

— Ако Морис е замесен в тази история, няма да открием доказателствата тук — заключи с въздишка.

По всичко личеше, че няма да е лесно да открием желаните отговори, и очите ѝ вече не горяха от вълнение. Но това е честа житейска ситуация.

Знаех как се чувства. И аз започвах да изпитвам същото. И при нас следите една след друга се оказваха безплодни, точно както при всички останали, работили по случая.

— Научи ли за Поуп или Кан нещо, което може да ни свърши работа? — попитах с надежда.

Тя поклати глава, докато си палеше цигара.

— Нищо, което вече да не знаех. Не успях да получа обратна информация за номерата от телефона на Поуп, които ми даде, но се надявам скоро да узная нещо. Но не мисля да ги проследявам лично. Не и след всичко станало. Говорих с някои мои хора за Кан, но нямаха нищо ново. По всичко личи, че е бил в ниските етажи на организацията на Тиндъл.

— Да, но е успял с едно телефонно обаждане да измъкне опитен полицай от дома му, посред нощ, и да го отведе на място, където е бил сам, незащитен и уязвим — отвърнах и седнах на стола с лице към нея. — Пропускаме нещо. Няма друго обяснение.

— Познавал е Малик отпреди — каза тя и леко се отдръпна на стола, сякаш искаше да увеличи разстоянието помежду ни. — Малик го е арестувал няколко пъти, докато е работил в участъка в Айслингтън.

— Така ли? На мен името Джейсън Кан нищо не ми говори.

— Може би защото това не е истинското му име. Сменил фамилията си, когато приел исляма. Според източника ми така се отървал от затвора по обвинение за обир на възрастна жена. Изглежда, съдията решил, че обръщането към религията показва желание за промяна. Не че е свършило кой знае каква работа.

— Обикновено е така. Как се е казвал преди?

— Джейсън Дели.

Възкликнах от изненада. Звукът, който издадох, беше нещо средно между смях и пръхтене.

— Значи си го спомняш?

— И още как. Цялото му семейство са престъпници. Веднъж в един магазин майка му ме цапардоса със замразена овнешка плешка,

когато се опитах да я арестувам за кражба. Насмалко да ми счупи ръката.

— Сериозно ли? — Ема се усмихна.

— Съвсем сериозно. — Кимнах тъжно. — И Джейсън Дели си го биваше, вероятно беше най-пропадналият от всички. Закопчах го, когато беше на петнайсет, за нападение над една от учителките му. Беше бременна в шестия месец. Счупил ѝ челюстта и два пръста и продължил да я рита, когато паднала. Кучият му син се хилеше през цялото време на разпита. Продължи да се хили и когато му казахме, че има опасност жената да загуби бебето. Не мога да си представя как някой почтен човек ще иска да е дори в една стая с такъв боклук. Каквото и да е казал на Малик по телефона онази нощ, явно е било като динамит, та той да изхвърчи така от къщи.

— Господи, какъв негодник. Жената пометна ли?

— Не, но напусна завинаги учителската професия.

— Знаеш ли, колкото повече научавам за този случай, толкова по съжалявам, че въобще се забърках в него — каза тя, стана и се протегна, после тръгна да се разтъпче, с гръб към мен. — Той ми показва една страна на живота, която бих предпочела да не познавам, и ме среща с хора, от които бих искала да стоя настрана.

Тъгата в гласа ѝ издаваше факта, че не е родена бедна и онеправдана. Очевидно досега не се беше сблъсквала с реалностите на живота, с които всички останали трябва да се справяме ежедневно, и сега ѝ беше трудно да ги приеме. Питам се защо въобще е започнала работа като репортер в един нищо и никакъв провинциален вестник. И защо за бога едно образовано момиче като нея, с добро възпитание и потекло, ще държи револвер в дома си.

— Какво ще правиш сега? — попита тя, като забеляза, че я гледам.

Добър въпрос.

— Смятам да посетя Джейми Дели, най-малкия брат на Джейсън. Може да ме осветли по въпроса с какво се е занимавал брат му през последните няколко седмици от живота си.

— Не е ли опасно?

— Джейми няма да ме познае. Когато го видях за последен път, беше още дете. Знам, че може прекалявам, но дали ще е възможно да ми намериш адреса му? Ще ти кажа всичко, което открия.

Тя ме погледна странно, сякаш съм някакъв нов вид насекомо, което изследва под микроскоп.

— Не разбирам как може да си толкова самоуверен. Застрелял си човек, двама души са умрели пред очите ти, за малко и теб да прострелят, а вече мислиш за следващата си стъпка. А по-необяснимото е, че все още искам да ти помогна, макар вътрешният ми глас да ми казва да си плюя на петите и да не се обръщам назад.

— Това е защото и двамата искаме едно и също: да разнищим двойно убийство, което, както личи по всичко, някой се опитва да покрие. И да си върнем на хората, които ни преследват и се опитват да ни сплашат. Аз не съм ти направил нищо лошо. За разлика от тях.

Тя отметна кичур коса от лицето си.

— Ще видя какво мога да направя и ще запазя тайната ти. Но помни едно: няма да рискувам кариерата или живота си, за да ти помагам. Ако започнат да ме разпитват, няма да излъжа. Наясно си, нали?

Кимнах.

Тя не каза нищо повече, нито помръдна, и аз приех това като намек, че е време да си вървя.

Станах. Дъждът се беше усилил и шибаше по капандурата.

— Благодаря ти за всичко — казах.

За моя изненада тя ми предложи да ме откара до мястото, където съм отседнал.

— Няма нужда — отвърнах. — Днес вече направи достатъчно за мен.

— Не можеш да ходиш пеш в това време. Далеч ли е оттук?

— Не много. До гара „Паддингтън“.

— Далечко е пеша. Хайде, ще те закарам.

По тона ѝ личеше, че не е много въодушевена от идеята, но се чувства длъжна да се погрижи за своя гост. Друго си е доброто възпитание.

— Не се ли притесняваш, че може да се върнат? — попитах.

Тя поклати глава.

— Както сам каза, искаха само да ме сплашат. И успяха, така че засега съм в безопасност. Хайде, да тръгваме.

На харизан кон зъбите не се гледат, както би казала майка ми, затова последвах Ема. Съжалявах, че не ме покани да остана, разбира

се.

През краткото пътуване до хотела поговорихме още малко за случая. Ема вече изглеждаше много по-спокойна и дори се опитваше да забрави случилото се тази вечер. Може и да беше живяла защитена от най-суровите страни на живота, но иначе си беше мъжко момиче. Не знам защо, но искрено ѝ вярвах, че ще спази обещанието си и няма да ме издаде. Аз съм циник — по необходимост, не по рождение — и през целия си съзнателен живот винаги съм виждал у хората най-лошото. Сигурно затова не успях да се ожения и да имам деца. И вероятно затова в един момент започнах да заобикалям закона, който се очакваше да поддържам, а в крайна сметка стигнах дори дотам да застрелвам злодеи срещу парично възнаграждение. Въпреки целия този житейски опит обаче не се притеснявах, че Ема знае кой съм. Дори започвах да усещам някаква странна привързаност към нея. Поради което трябваше да мисля първо за нея, а не за себе си, и да не я излагам на пряка опасност. Но нещата винаги изглеждат по-прости в ретроспекция, нали?

Помолих я да ме остави на Бейсуотър Роуд срещу Хайд Парк. Тя предложи да ме закара до самия хотел, но независимо от чувствата ми към нея аз не исках да се разкривам твърде много.

— Тук е идеално, благодаря ти — казах аз, слязох от колата и обещах да се чуем на другия ден.

Проследих с поглед колата ѝ, докато се отдалечаваше към Марбъл Арч, после се обърнах и тръгнах пеш към хотела. Докато вървах под дъжда, една мисъл не ми даваше мира. Мисълта, че пропускам нещо. През целия път си блъсках главата да разбере какво, но безуспешно. Дори не забелязвах, че съм мокър до кости.

Едва когато се качвах по стълбите към стаята си, ме осени прозрението.

Докато разпитвах Поуп в киното, застанал с гръб към вратата, и двамата убийци имаха множество възможности да ме застрелят. Определено не бяха объркали мишената. Всичките им куршуми попаднаха в тялото на Поуп. Спокойно можеха да ме очистят, ако бяха искали. Но не го направиха. Оставиха ме жив и започнаха да стрелят по мен едва когато ги подгоних, защото нямаха друг избор.

Покрай всичко останало този факт някак си ми беше убягнал. Сега обаче ми се наби здраво в съзнанието.

Но какво означаваше?

И какво трябваше да разбера аз от цялата тази ситуация?

Прозях се, влязох в стаята и заключих вратата. Каквото и да беше, щеше да почака до сутринта.

Братът на Джейсън Кан, Джейми Дели, не познаваше баща си. Предполагам, че и майка му не знаеше кой е. За първи път го арестували на осем години след смел опит да подпали училището. Но тъй като границата за криминална отговорност във Великобритания е десет години, Джейми се отървал само с предупреждение, което за дете като него си е било направо поощрение. През следващите шест години го арестували многократно за редица провинения, като се почне от по-леките, например кражби в магазини и притежание на дрога, и се стигне до така наречените по-тежки престъпления, например въоръжени нападения и кражби с взлом. Когато напуснах полицията, той беше на четиринадесет, но дори тогава не го бях виждал близо година. Сега трябваше да е на седемнадесет и със сигурност затънал в блатото до гуша. Подобно на тримата си братя, той беше малко гадно копеленце, но смятах, че най-лесно ще се разприказва. Той беше най-малкият и по възраст, и по габарити, а и не блестеше с кой знае какъв ум, за разлика, да речем, от Джейсън. Или пък Брайън или Кайл, другите двама. И тримата бяха хитри като лисици. Ако знаеше нещо, щях да го измъкна. Освен това при него имаше най-малка вероятност да ме познае. Но за всеки случай си сложих очилата.

Беше понеделник сутринта, дъждът бе спрял и грееше слънце. Главата все още ме болеше, но доста по-слабо от предния ден, а цицината от съботния инцидент бе спаднала чувствително. Станах в осем, облякох си чисти дрехи и закусих в италианското кафе на ъгъла. Купих си и вестник и много се учудих, че престрелката в Сохо не е новина номер едно. Всъщност на първа страница имаше само кратък анонс, като топ новините бяха поредният палестинец камикадзе, взривил се в Йерусалим, и някаква статия за генно модифицираните култури. Трябваше да обърна чак на трета страница, за да прочета цялата статия за престрелката. Имаше снимка на улицата, където бях застрелял убиеца. Беше отцепена с жълта полицейска лента и в дъното се виждаше полицаи. Под снимката в няколко реда се казваше, че

трима мъже са загинали в улична престрелка, започнала в едно порнокино. До момента полицията не била идентифицирала нито един от тримата.

Това изчерпваше събитието. Преди двацет години подобен инцидент щеше да е най-шокиращата новина и щеше да е на цялата първа страница. А сега беше просто поредната престрелка. За държава с едни от най-строгите закони относно притежаването на оръжие Великобритания имаше забележително високо ниво на въоръжени престъпления. А по-странното беше, че в същото време полицията оставаше относително невъоръжена.

Тъкмо бях приключил със закуската и отивах към канцеларския магазин, за да си взема новите визитки, когато ми се обади Ема. Говорихме кратко и по същество, но поне не се чувствахме неловко. Ясно беше, че все още не се е отказала да ми сътрудничи. Даде ми последния известен адрес на Джейми в Айслингтън, в някакъв квартал източно от Есекс Роуд по посока към Хокстън. Познавах това място, защото бях ходил там навремето по работа, и казах на Ема, че ще я държа в течение как е минало посещението ми.

— Много внимавай, Денис — каза тя и аз се почувствах едва ли не трогнат от това, че ми говори на малко име, и то истинското ми.

Отдавна никой не ме беше наричал така.

— Не се тревожи за мен — отвърнах. — Умея да оцелявам. А при теб как е? Някакви други нежелани пратки?

— Не, всичко е наред. Днес следобед ще идват майстори да сменят прозореца.

— Добре, и ти се пази. Ще се чуем по-късно.

Затворих и си погледнах часовника. Девет и тридесет и пет. Не вярвах ленив боклук като Джейми вече да е станал, което означаваше, че сега е идеалното време за посещение.

Кварталът, където живееше, се състоеше от множество пететажни сгради със сиви фасади, свързани с покрити тунели на нивото на третия етаж, поради което цялата застроена площ приличаше на гигантски лабиринт. Както при повечето подобни сгради в Лондон, на входа имаше карта за улеснение на външните посетители.

Джейми живееше в блок D, който според картата се намираше в лявата част на комплекса.

Влизаше се по двадесетметров покрит тунел и докато вървях по него, се чудех що за архитектура е това и чий гениален мозък я е измислил. Та тук си беше рай за престъпниците. Построени като крепости, тези жилищни сгради представляваха идеални укрития, където местните младежи можеха успешно да се защитават срещу цяла армия сили на реда, а многобройните проходи и тунели предоставяха идеални възможности за засада или бягство дори на най-тромавите или шумни престъпници.

Една октомврийска вечер през 1985 година, когато все още бях униформен стажант, ме изпратиха в подобен квартал в Тотнъм заедно със стотици други полицаи, за да потушим някакви местни размирици. Целият проблем беше създаден от банда хулигани, които стреляха по нас, замеряха ни с павеа и коктейли „Молотов“ и пазеха територията си изключително успешно благодарение на нейната архитектура. Кварталът се казваше Бродуотър Фарм, нарицателно в полицията за „престъпност“, и онази вечер над двеста мои колеги бяха ранени, а един полицай, Кийт Блейклок^[1], загуби живота си. Бяха го наръгали и насекли с мачете. Мога да се закълна, че ако оперирахме в по-отворено пространство, щяхме да овладеем положението много по-бързо и с много по-малко жертви.

В този утринен час в комплекса беше тихо и спокойно. Тук-там се виждаше по някоя млада майка с количка, на една от терасите, опасващи всеки блок, стоеше немощен старец по халат, но общо взето нямаше много движение.

Открих блок D и се качих по страничните стълби до четвъртия етаж. Джейми живееше в номер 42. На терасата, която минаваше по цялата дължина на сградата, нямаше никого. Стигнах до входната врата, чух, че вътре свири радио, и почуках силно. Не последва отговор. Завесите бяха дръпнати и освен радиото не се чуваше нищо друго. Отново почуках, този път по-силно.

Не бях изминал цялото това разстояние, за да се върна в хотела, без да съм говорил с Джейми. Наоколо не се виждаше жива душа и реших да прибягна до по-радикални мерки от обикновено. Отстъпих крачка назад и ритнах с все сила вратата, точно под дръжката. Тя

поддаде малко, но се задържа, затова я ритнах още веднъж и този път излетя навътре с трясък.

Влязох и я затворих. Миришеше ужасно. На пържено, на пот, на застоял боклук и на цигари. Бих могъл да преспя тук единствено с противогаз.

— Ти пък кой си, по дяволите?

Въпросът беше зададен от добре сложен бял мъж на около тридесет години, с квадратна челюст и черно кожено яке. Държеше в дясната си ръка трийсетсантиметрова палка. Беше застанал на една врата в дъното на стаята и без да чака отговор, вдигна заплашително оръжието си и тръгна през разхвърляната стая.

— Аз съм човекът с ютията — отвърнах, извадих от колана на дънките револвера и го насочих в гърдите му. — Пусни палката. Веднага.

Той спря, поколеба се няколко секунди, докато прецени ситуацията, после неохотно пусна палката на земята. Отидох до него, дръпнах ударника и опрях дулото в гърдите му.

— Не знаеш с кого си имаш работа, приятел — озъби се той.

— Ами осветли ме тогава. Защото ти със сигурност не си Джейми Дели, а аз търся него.

Той погледна първо револвера, после мен и разбра, че не се шегувам. Заговори със същото заплашително ръмжене:

— Съветвам те да се обърнеш кръгом и да се махнеш оттук. Защото шефът ми е голяма риба и не обича разни натрапници да му се бъркат в бизнеса. Схващаш ли?

Отстъпих крачка назад и вдигнах: револвера така, че дулото беше на милиметри от челото му.

— Къде е Дели?

През вратата се чу друг глас:

— Какво става, Джер? С кого говориш?

— Не отговаряй — казах аз, без да отмествам револвера. — Влизай вътре.

Той отново започна да ме убеждава, че правя огромна грешка, затова му казах, че ще броя до три и ако дотогава не е тръгнал, няма да може да отиде никъде. Той ме гледа кръвнишки с присвити очи, докато стигнах до две, след което бавно се подчини на инструкциите ми.

Побутнах го да мърда по-живо и влязох след него в малкия вътрешен коридор на жилището. Гласът отново се обади. Идваше откъм първата стая вдясно от нас. Вратата беше открената и аз бутнах Джер вътре. В същото време я отворих с крак възможно най-широко и се озовах пред гледка, която бих предпочел да си спестя по това време на деня.

За тръбата на душа над ваната, завързан за едната си ръка, висеше кльоцав мърляв тийнейджър — Джейми Дели. Беше само по оръфани посивели боксерки и ме гледаше втренчено с разширени от болка и страх очи. От двете му ноздри течеше кръв, но не това привлече погледа ми. Вниманието ми беше приковано от факта, че една трета от лявото му ухо липсва. Вратът му беше целият в кръв. Малко встрани пред Джейми стоеше още един бял мъж, с лъскава гола глава, тъмна козя брадичка и куха усмивка. Държеше окървавена лозарска ножица, която в момента беше около кутрето на свободната ръка на Джейми в готовност за действие.

Щом плешивият ме забеляза, усмивката му изчезна и на нейно място се появи израз на досада, досущ като онзи, с който Джер ме беше удостоил преди малко.

— Здравсти — казах и насочих револвера към него. — Прекъсвам ли нещо?

— Ти пък кой си, по дяволите? — настоя да узнае той.

— Какво ви става на вас двамата? Никой ли не ви е учил на обноски? Аз съм ангелът пазител на това момче и съм тук, за да ви кажа да се омитате, докато все още можете.

— Мисля, че не се шегува, Том — каза Джер, беше забил поглед в револвера.

— Да бе — озъби се Том. После се обърна към мен. — Няма да смееш да го използваш. Не и тук.

Разсмях се.

— Може да се изненадаш, но не се тревожи, не мисля да те убивам. Само ще ти надробя коляното.

И насочих револвера подходящо, за да не съм голословен.

— Ще броя до три. Ако след това още си тук, ще те наричат Еднокракия до края на живота ти.

— Не знаеш с кого си имаш работа.

— И Джер това ми каза. Не ме интересуваше тогава, не ме интересува и сега. Едно...

Двамата се спогледаха, после Том бавно изхлузи ножицата от пръста на Джейми, като го поряза уж случайно. Джейми изохка, но не каза нищо.

Направих им път, за да излязат от банята.

— Ще съжаляваш — каза ми Том, когато ги последвах в дневната.

— Животът е твърде кратък, за да го пропиляваме в съжаления.

— Твоят със сигурност ще бъде. Мъртъв си, човече.

— Зарежи заплахите и мърдай, плешивецо — отвърнах. Ставаше ми забавно.

Професията на детектива е безмерно по-удовлетворителна, когато не се налага да играеш по правилата.

Той ме изгледа кръвнишки, но отвори вратата и се подчини на инструкциите. Джер също се опита да ме погледне лошо, но не беше много убедителен. Наблюдавах ги как се отдалечават по терасата към стълбите. Том вече говореше по мобилния си телефон, без съмнение призоваваше подкрепление с пистолети.

Нямах много време.

[1] Случаят е истински, става въпрос за размириците в Бродуотър Фарм от 5 октомври 1985 г. — Б.пр. ↑

Затворих вратата, сложих веригата, прибрах револвера в колана си и се върнах в банята. Джейми напразно се опитваше да освободи ръката си от въжето, с което беше завързан за тръбата на душа. Кръвта от отрязаното му ухо се стичаше по лявото му рамо. Отвратителна гледка.

Чу, че влизам, и се извъртя и ме погледна. Нямахше признаци да ме е познал.

— Ще ме свалиш ли оттук? — попита с онзи писклив глас, който помнех, откакто беше на тринадесет години. — Моля те.

— Трябва да ти задам няколко въпроса. Ако ми отговориш бързо и честно, ще срежа въжето.

— Стига бе, човече, не можеш да...

— Какво искаха тези двамата?

Той ме погледна умолително, но номерът не мина. Аз продължих да го гледам с нетрепващи очи и повторих въпроса.

— Не знам — отвърна той.

Каза го завалено, с онова просташко произношение, типично за гетата, което е хит сред хлапетата в днешно време.

— Някой почука на вратата — продължи той. — Отворих и единият ме фрасна в лицето. Ей така, направо. После ме довякоха тук и ме вързаха за душа. Питам ги какво искат, но не ми казаха. Нито дума. А после онзи с козята брадичка извади ножиците и ми кльцна ухото. Да си го виждал някъде? Отрязаното парче? — каза той и започна да оглежда мръсния балатум на пода за липсващата част.

— След малко ще го намерим — прекъснах го грубо, защото нямах време за губене. — А после какво направиха? Питаша ли те нещо, или те кълцаха за кеф?

— Питаша ме разни неща за брат ми.

Най-сетне имаше светлина в тунела.

— За Джейсън ли? Дето го убиха?

Той бързо закима.

— Да, за него. Искаха да знаят защо се е срещал с онова ченге в нощта на убийството.

— А ти какво им каза?

— Не знам за какво са се срещали — извика той, явно започваше да губи търпение. — Не бях виждал брат си от седмици, преди да го пречукат. Това им казах, но тия копелета не ми повярваха. Тъкмо щяха да започнат да ми режат пръстите. И тогава се появи ти.

Бях объркан.

— И не знаеш кои са? Когато влязох, ми казаха, че работят за някаква голяма риба, някакъв наистина опасен тип. Имаш ли представа кой може да е? За кого според теб работят тия двамата?

Той опипа с ръка ухото си, като същевременно ме наблюдаваше. Така приличаше на плъх. Всъщност винаги е приличал на плъх. Хитър и злобен. Абсолютно заслужаваше да загуби няколко пръста.

— Хайде де, човече, свали ме оттук.

— Не. Отговори на въпроса.

— И защо да го правя? — изрепчи се той без ни най-малка благодарност за това, че моята намеса го беше спасила от по-нататъшни телесни повреди.

Насочих револвера към слабините му.

— Защото ако не ми отговориш, ще ти пръсна топките. Затова.

Той издиша драматично. Май разбираше, че нямам никакво желание да го застрелвам. Забелязах, че една струйка кръв от ухото му вече е стигнала до гръдния кош.

— Чувал ли си за Николас Тиндъл? — попита той, като леко се извъртя на въжето.

Казах му, че непрекъснато чувам това име.

— Брат ми работеше за него, като дилър. Преди време. Виждал съм го с един от тези типове, затова смятам, че ги е пратил Тиндъл.

Което означаваше, че Тиндъл не знае за какво са се срещали Малик и Кан. Значи не той беше поръчал убийството им. За пореден път през последните няколко дни усещах как попадам в задънена улица.

Погледнах си часовника. Бях тук от около три минути и не исках да се бавя повече. Този разпит не водеше доникъде. Джейми отново се мъчеше да се освободи, сега беше с гръб към мен.

— Според теб кой е искал брат ти да умре?

— Нямам представа. Казах ти, не го виждах често. Той живееше с приятелката си някъде до Каледониън Роуд.

— А сега и тя е мъртва.

— Свали ме оттук, човече. Моля те. Ще умра от това отрязано ухо.

— Искам име.

— К'во?

— Име. На човек, който е познавал брат ти и приятелката му. И който може да ми даде информация. Тогава ще те освободя.

— Казах ти, човече. Не го виждах често. Не познавам приятелите му.

— Дай ми име.

Той рязко дръпна дясната си ръка в опит да се освободи от въжето или да изкърти душа, което стане първо. Но за негово разочарование не стана нито едно от двете. Той изруга. Наблюдавах го в очакване и мълчаливо броях секундите, защото знаех, че хората на Тиндъл скоро ще се върнат. Знаех също, че ако не изкопча някаква информация от Джейми, язък за идването ми.

— Преди време снабдявах с трева една приятелка на Ани, гаджето на Джейсън. Андреа не знам коя си. Фамилията ѝ започва с В.

— Къде мога да я намеря?

— Откъде да знам, по дяволите? Не съм я виждал от месеци.

Станаха четири минути и търпението ми беше на изчерпване. Рипнах към него, сграбчих го за косата и блъснах главата му в покритата с мухъл стена, след което натиснах дулото на револвера в окървавената му буза.

— На твое място щях да си размърдам мозъка — изсъсках. — И то бързо. Защото в противен случай отрязаното ухо ще е най-малкият ти проблем. Ясен ли съм?

Най-сетне схвана.

— Добре, добре, успокой се, човече — почна той бързо. — В чекмеджето под телевизора в дневната има един стар тефтер. Там трябва да е. Там са всичките ми контакти.

Оставих го да виси и тръгнах към дневната с ясното съзнание, че времето ми изтича. Дръпнах чекмеджето под телевизора и го разрових. Намерих старо оръфано тефтерче под куп дивидита и огромен пакет трева. Запрелиствах страниците, докато стигнах до „Б“, и мислено

благодарих на училищата в Айслингтън, че все пак са успели да научат Дели на буквичките. На страницата фигурираше някоя си Андреа Блум, заедно с адрес в Хакни и мобилен телефон, записани с едва четлив детски почерк. Тъй като това беше единствената Андреа в сектора на „Б“, предположих, че става въпрос за тази. Прибрах тефтера в джоба си и се върнах в банята.

Джейми вече не се мъчеше да се освободи. Просто висеше отпуснат на въжето, с клюмнала глава, целият в кръв. Чак да ти дожалее за него.

Когато влязох, той вдигна поглед към мен и ми се стори, че в хитрите му плъши очички проблясва искра на разпознаване. Беше време да си вървя.

Като се стараех да не съм точно пред погледа му, извадих швейцарското ножче и започнах да режа въжето. От Джейми се носеше натрапчива миризма на вкиснато и аз сбърчих нос. Докато го освобождавах, го попитах доколко брат му е познавал Азиф Малик.

Както и очаквах, той каза, че не знае.

— Но когато Джейсън реши да става мюсюлманин, знам, че говори с Малик за това — допълни момчето. — Поиска му съвет.

Срязях и последната нишка на въжето и Джейми се строполи в мръсната вана. Внимателно докосна отрязаното си ухо, после вдигна поглед към мен.

— Кой си ти бе, човек? — попита и разбрах, че все още няма представа кой съм всъщност.

— Онзи, който се погрижи да останеш с по пет пръста на ръцете и краката — отвърнах. — Не го забравяй.

После пуснах душа и си тръгнах, без да обръщам внимание на виковете му, че водата е студена. Едно къпане нямаше да му навреди.

Излязох на терасата, погледнах си часовника и видях, че са минали шест минути, откакто бях изритал Том и Джер. Чак сега забелязах иронията в имената им. Тия двамата едва ли щяха да се забавят да се върнат с подкрепление и не исках да съм тук, когато това стане.

Бях сигурен, че няма да изтезават Джейми повече. Досега би трябвало да са разбрали, че той не знае много за смъртта на брат си и

следователно няма да им е от полза. Повечето сериозни престъпници причиняват болка само ако се налага и предполагам, че Тиндъл не прави изключение. Смятах обаче, че Джейми ще им каже каквото бе казал и на мен и че те също може да решат да издирят Андреа Блум. Трябваше да стигна до нея пръв. Вярно, че беше доста слаба следа, но за момента нямах нищо по-надеждно.

Тръгнах по терасата и видях, че от покрития тунел излизат мъж и жена, и двамата елегантно облечени. Дори от това разстояние се виждаше, че жената е млада и красива, вероятно нямаше тридесет години, с кестенява коса, подстригана на черта, а мъжът беше на моята възраст и височина, но с няколко излишни кила, най-вече около талията. Веднага разбрах, че са полицаи, и сякаш за да го потвърдят, и двамата погледнаха към блок D. Не беше нужно да си гений, за да разбереш, че идват насам.

Бързо тръгнах към другия край на сградата и като стигнах до стълбата, хукнах, без да се обръщам.

Все така тичешком излязох в задната част на комплекса на осеяна с боклуци уличка, успоредна на някаква особено грозна част от Риджънтс Канал. Изоставени порутени складове с изпотрошени прозорци се редяха от двете страни на въгленовочерната вода, жалки останки от времето, когато тук все пак е имало някаква индустрия. Продължих да тичам, докато не намерих пейка, която да не е обърната с краката нагоре или пък хвърлена в канала, и седнах, за да си отдъхна няколко минути. Когато дишането ми се поуспокои, извадих тефтера и отворих на Андреа Блум. Набрах мобилния ѝ телефон, но се оказа, че няма връзка с този номер.

Прочетох името на улицата, където живееше. Познавах мястото. Намираше се на около два километра. И отново времето не беше на моя страна.

Така че станах от пейката и тръгнах.

Според данните в тефтера Андреа Блум живееше досами Кингсланд Роуд в Хакни. По права линия това място се намираще само на няколкостотин метра от лъскавите бистра и ресторанти на южен Айслингтън, но иначе Кингсланд Роуд беше на светлинни години от тях. Той олицетворяваше мястото, където попадаш, ако сбъркаш отбивката — дълъг прав и пуст път, обграден от двете страни с общински жилища и укрепени магазини за евтини стоки, където се мотаеха банди местни гаменчета с качулки на главите в очакване нещо да се случи или да се появи подходящ за ограбване обект. Мястото не се беше променило много, откакто бях заминал, и беше все така опасно дори в единадесет сутринта, но въпреки това успях да измина безпрепятствено почти цялата улица от юг на север, което означаваше, че или изглеждам твърде як и всявам страх, или — по-вероятно — все още беше твърде рано за активната дейност на местните бандити.

Улицата, на която живееше Андреа, беше по-тиха и от малко по-висока класа. На нея имаше основно масивни триетажни къщи, повечето с излющени фасади, плачещи за ремонт. Къщата на Андреа се намираще на тридесетина метра от началото на улицата, от дясната страна, и беше една от най-разнебитените.

Позвъних няколко пъти и накрая ми отвори някакъв бял младеж на около двадесет, с грива от естествено руса къдрава коса, сплетена на плитчици. Сигурно беше над метър и осемдесет, но слаб като клечка. На носа имаше огромна халка и една по-малка на дясната вежда. На лицето му беше изписано подозрение, но не му стоеше много естествено. Прецених, че е дружелюбен по природа, просто сега беше леко притеснен. Носеше светлозелена тениска с лика на Че Гевара и спортен панталон в същия цвят, но беше бос. Можех да се обзаложа, че е вегетарианец и че е много по-образован и от много по-добро семейство, отколкото би предположил човек по вида или настоящото му местоживеене.

— Какво желаете?

— Искам да се срещна с Андреа Блум.

Той ме огледа от главата до петите, сякаш разглеждаше маркова риза менте на евтин пазар. Дори след толкова време навярно още ми личеше, че съм ченге, а не вярвах събратята ми от силите на реда да са на почит и уважение тук.

— Не познавам никаква Андреа Блум.

Личеше, че лъже. Не беше трудно да се познае.

— Напротив, познавате — казах. — Вкъщи ли е?

— На работа е.

— А къде работи?

— Няма да ви кажа — грубо каза той.

— Хубаво. Тогава ще вляза да я почакам.

Избутах го настрана и влязох в коридора. Килимът беше протрит и овехтял, но като цяло интериорът беше много по-приемлив след апартамента на Дели. Свих наляво и влязох в малка дневна с евтин телевизор в ъгъла и множество шарени хекове^[1] по пода. Видях един фотьойл и се плъснах в него.

Той влезе след мен, видимо ядосан.

— Не знам за какъв се мислите, но не може да нахълтвате така в домовете на хората.

— Кажи ми къде да намеря Андреа и веднага ще си тръгна — отвърнах и се наместих по-удобно.

— За какво ви е? Аз съм приятелят ѝ.

Каза го с нотка на гордост и малко ми дожаля за него.

— Искам да говоря с нея за двама нейни познати, Джейсън Кан и Ан Тейлър.

И тогава нещо стана. Тялото му се напрегна, а по лицето му пробяга осезаема сянка на страх. Той знаеше нещо.

— Андреа почти не ги познаваше — каза той прекалено бързо.

— Не мисля, че има какво да ви каже. Ако ми оставите визитката си, ще...

— Виж какво, не съм дошъл, за да ѝ направя нещо лошо. Аз съм частен детектив. Така че защо не ме улесниш, като ми кажеш къде да я намеря?

— Изчакайте за момент — каза той и излезе от стаята.

Станах, за да го последвам, но без да бързам, за да не го изплаша още повече. Интересно как реагира, когато споменах Джейсън Кан и Ан Тейлър.

Не бях направил и две крачки, когато той изведнъж се върна. Само че сега държеше лъскав кухненски нож. Дълъг. Насочи го към мен и го размаха възможно най-заплашително. По напрегнатите му черти личеше, че тази ситуация съвсем не му е приятна. Да не говорим за мен, дето бях на сантиметри от върха на ножа.

— Остави го — казах и отстъпих крачка назад.

Не ми се искаше да прибягвам до револвера и да съсипя и последния шанс за някакъв смислен разговор с този младеж или приятелката му.

— Ако го използваш, ще отидеш в затвора за много дълго.

Той пристъпи към мен, вече по-уверено.

— Искам да се махнете отгук. Андреа няма какво да ви каже и не желае да ви вижда.

— По-добре я остави тя да реши.

Той направи още една крачка към мен и размаха ножа за по-убедително.

— Вън!

Свих рамене.

— Добре. Щом така искаш.

Тръгнах към него, за да се разминем, той се дръпна встрани и когато бяхме един до друг, бързо хванах китката му и я извих. Той не пусна ножа веднага, затова го ударих с юмрук малко под лакътя. Той изпищя от болка и ножът падна на пода. Ритнах го в коридора, извих ръката на младежа зад гърба му и го натиснах да коленичи.

Той опита да се съпротивлява, затова извих ръката му още по-нагоре зад гърба и долепих уста до ухото му.

— Повтарям ти, аз съм частен детектив. Не съм дошъл да навредя на приятелката ти, но трябва да говоря с нея на всяка цена. Двама души са убити и тя може да ми даде информация, която да помогне на семейството на единия. Моля те. Трябва да я открия.

— Откъде да знам, че няма да ѝ направите нещо лошо? — попита твърдо той.

— И защо да го правя? — отвърнах. Наистина ме интересуваше какво го кара да ми зададе този въпрос.

Но той не ми отговори. Само ме помоли да го пусна.

— Ще ми кажеш ли къде да я намеря?

— Ще дойда с вас. Щом искате да говорите с нея, ще присъствам и аз.

— Добре — съгласих се аз, пуснах ръката му и го оставих да стане.

— Трябва да ѝ се обадя — каза той и тръгна към коридора, но аз го дръпнах за фланелката.

— Използвай моя телефон. — Подадох му мобилния си телефон и вдигнах ножа от земята. — И моля те, не ѝ казвай да се покрие. Ако го направиш, просто ще дойда пак.

Той кимна съкрушено, но не взе моя телефон, а извади своя. Проведоха тих разговор, по време на който той стоеше в ъгъла до телевизора, с гръб към мен. Не успях да доловя всичко, но доколкото схванах, младежът беше приел присърце предупреждението ми и се опитваше да я убеди да се срещне с мен.

Когато приключиха, той пхна телефона в джоба на панталона си и каза, че ще се срещнем с нея в едно кафе след двадесет минути.

— Но си губите времето. Тя не знае нищо.

— Ще видим — отвърнах, без да обръщам внимание на враждебния му поглед.

След двадесет години работа в лондонската полиция тези погледи вече не ми действаха.

Кафето се казваше „Гората“ и се намиреше на десет минути пеша, в посока север. Изминахме разстоянието почти мълчешком. Аз все пак му се представих и му дадох една от новите си лъскави визитки, като успях да науча и неговото име. Казваше се Грант. Но някак си не ми приличаше много на „Грант“. По би му подходило име като Найджъл или Тим. Но не му го казах, разбира се.

Влязохме в заведението в единадесет и тридесет и пет. Вътре имаше десетина души, все младежи с вид на студенти от типа на Грант. Стените бяха изрисувани с цветни горски пейзажи, а от тонколоните в ъглите се носеше музика, наподобяваща горски звуци. Зад дебеланата на бара висеше меню, което предлагаше „Здравословна вегетарианска храна“, но тя май предпочиташе да хапва хамбургери.

— Няма да остана тук — казах на Грант. — Да изчакаме Андреа отвън.

— Защо? Какво му е на заведението? — попита той, но аз вече бях излязъл.

— Ужасно е. И претъпкано. Ще отидем в някоя кръчма.

Той измънка нещо под нос, но не оспори решението ми, така че зачакахме на студа. След няколко минути лицето му светна като при вида на познат човек и аз забелязах, че към нас върви красива чернокожа девойка на около осемнадесет, със сплетена на плитки коса. Беше с избродирани дънки тип „чарлстон“ и дълго до коленете пурпурнолилаво кожено манто. Вървеше предпазливо, сякаш очакваше всеки момент да я арестуват.

Когато стигна до нас, Грант застана помежду ни и ѝ обясни кой съм и защо сме отвън.

— Просто предпочитам да разговаряме на някое по-уютно място — казах и ѝ протегнах ръка. — Мик Кейн, приятно ми е. Благодаря, че дойдохте.

— Не знам дали Грант ви е казал — отвърна тя, като неохотно стисна ръката ми, гледаше ме с огромните си прекрасни кафяви очи, — но наистина не виждам с какво мога да ви помогна.

— Казах му — намеси се Грант.

— Добре, ако ми позволите да ви почерпя по едно питие и да ви задам няколко въпроса, поне ще съм спокоен, че съм си свършил работата.

— Може — съгласи се тя със същата неохота, с която се здрависа с мен. — Но нямам много време.

Уверих я, че няма да ги задържам дълго, и предложих да влезем в кръчмата отсреща.

Не чух възражения, затова пресякох улицата. След няколко секунди те ме последваха.

[1] Малки текстилни топки, пълни с пясък или дребни зърна, използвани при различни игри. — Б.пр. ↑

Седнахме на една маса в ъгъла. Бяхме единствените посетители. Аз седях от едната страна с чаша портокалов сок пред себе си, а те от другата — Грант с халба бира, а Андреа с минерална вода.

— Как ме открихте? — попита Андреа.

— Един приятел на Джейсън ми каза, че сте познавали приятелката му, Ан.

Тя кимна и ме попита какво искам да знам. Гласът ѝ звучеше доста зряло за възрастта ѝ.

— Всичко, което би хвърлило някаква светлина върху това защо е бил убит Джейсън Кан.

— Не мога да ви помогна. Бегло познавах Джейсън. Бях близка с Ан. Но защо са наели вас? Доста полицаи работят по случая, нали?

— Така е, но клиентът ми се притеснява, че няма напредък.

— А клиентът ви е...?

Усмяхнах се. Това момиче не беше глупаво. Казах ѝ, че ме е наел чичото на Азиф Малик, и тя, изглежда, ми повярва. После ми каза, че не се сеца за никаква причина да убият Джейсън.

— Не виждам как може да се е забъркал с някой достатъчно важен или достатъчно зъл, за да си прави труда да го убие — добави. — Той беше крадец и дребен търговец на дрога. Мислеше се за голяма работа, но според мен си беше чист неудачник.

И сви рамене, сякаш да покаже, че няма какво повече да добави по въпроса.

Реших да сменя тактиката и я попитах откъде познава Ан.

Тя видимо се отпусна. Грант също.

— Запознах се с нея преди няколко години — започна тя, въртеше чашата в пръстите си. — Израснах в приемно семейство, но майка ми се разболя от рак и вече не можеше да се грижи за мен и брат ми. Разделиха ни и мен ме пратиха временно в един дом в Камдън, докато ми намерят друго приемно семейство. Ан вече живееше там и ме взе под крилото си. Станахме приятелки. Харесах я, защото беше

твърдо момиче и не оставаше длъжна на грубияните, но инак беше нежна и чувствителна, ако ме разбирате какво искам да кажа.

Напълно я разбирах. И аз бях останал с такова впечатление за Ан, макар че не можех да го кажа на Андреа. Дадох ѝ знак да продължи, защото исках да я оставя да говори, без да я притискам.

— Останах в дома половин година и когато ме пратиха в другото приемно семейство, с Ан продължихме да поддържаме връзка. Те живееха в Барнет, така че не беше трудно да ходя да я виждам. Излизахме заедно, пиехме, пушихме, ходехме по кръчми, забавлявахме се. Но да си призная, в един момент взе да ми писва. Не исках да си пропилявам живота така. Исках нещо различно, сещате се, да си намеря работа, да върша нещо смислено, да довърша обучението си... Срегнах Грант...

При тези думи тя сложи ръка в дланта му и на лицето на младежа се изписа онази смесица от блаженство и копнеж, която често се среща в сладникавите романтични филми. Но някак си ми стана мило. Винаги е приятно да видиш проява на невинна и чиста любов.

— С Ан се поотчуждихме за известно време — продължи Андреа, — но напоследък отново станахме близки. Тя също беше започнала да съзрява и имаше намерение да промени начина си на живот. — Въздъхна: — Но, уви, твърде късно. Винаги е късно за момичета като Ан. Много хора я бяха отписали като безнадежден случай и със сигурност мнозина от тях смятат, че си е получила заслуженото, защото Ан беше с труден характер. И не обичаше да се подчинява. Но едно ще ви кажа: тя беше добър човек, наистина добър. И означаваше много за мен.

Споменаването на дома за деца събуди и моите спомени. Спомени за онези последни дни в Лондон, завършили с кръв и убийство. За това как една кратка връзка, която можеше да прерасне в нещо значимо, приключи още преди да е започнала. Жената се казваше Карла Греъм и за известно време беше директор на дома. Мисля, че дори бях влюбен в нея. Но образът ѝ в съзнанието ми изрови и други спомени, които бих предпочел да забравя, както заради себе си, така и заради останалите.

Извадих бележника си и старателно записах показанията на Андреа. След това я погледнах в очите и я попитах дали смята, че Ан се е самоубила.

— Така твърди полицията — отвърна тя. Определено избягваше погледа ми.

— Така е — допълни Грант. — А те би трябвало най-добре да знаят, нали?

— Може би — казах аз. — Но искам да знам и вашето мнение.

— Аз смятам, че се е самоубила — каза Грант малко по-уверено от необходимото. — Имаше проблеми от няколко месеца. А когато убиха Джейсън, сигурно не е издържала.

Андреа въздъхна:

— Мисля, че Грант е прав. Навярно така е станало.

— И двамата ли дадохте показания пред полицията?

Мълчание. Грант изглеждаше неспокоен. После Андреа каза:

— Не ни потърсиха. И понеже те не проявиха интерес, аз също не се обърнах към тях. Никога не ми е било приятно да имам вземане-даване с полицията. И гледам да ги избягвам.

— По моя информация — продължих аз — Ан Тейлър е била мъжко момиче, което е прекарало доста години от живота си по домове. Според статистиката такива хора се самоубиват най-рядко. Те са по-твърди от останалите, свикнали са с ударите на живота и трудностите не ги повалят така често. Те и без това са на дъното. Съгласна ли си с тази характеристика на Ан, Андреа?

— Вярно е, че беше мъжко момиче, но имаше и нежна страна. Страдаше като всички останали.

И това си го спомням. Преди три години се беше разплакала пред мен, когато мислеше, че нейна приятелка от дома, обявена за издирване, е мъртва.

— Кога за последен път видя Ан жива? — попитах.

Андреа не отговори веднага и забелязах как Грант я поглежда крадешком, опитваше се да ѝ каже нещо с очи.

— Може би около седмица, преди да умре. Така мисля.

— Преди да убият Джейсън?

Тя кимна.

— Не отиде ли да ѝ изкажеш съболезнованията си след смъртта му?

Тя поклати глава.

— Не.

Не ѝ вярвах. Лъжеше. И двамата лъжеха. Въпросът беше защо.

— Нали ти е била приятелка — казах аз. — Закриляла те е в дома. Помагала ти е при нужда.

Грант се намеси гневно:

— Не ми харесва тонът ви — озъби се той. — Дойдохме тук само от добра воля. Не сме длъжни да говорим с вас и не мисля да го правим повече. Хайде, Андреа.

Той тръгна да става и тя се размърда на мястото си, сякаш да го последва.

— Ако си тръгнете, ще отида право в полицията и ще им дам имената ви. Ще им дам също и доказателствата, поради които смятам, че Ан не се е самоубила. И те ще дойдат да ви търсят, само че тогава ще трябва да говорите. И ако криете нещо, те ще го разберат.

И двамата замръзнаха.

— Ако ми кажете каквото знаете, обещавам, че ще запазя анонимността ви. Никой няма да разбере, че съм говорил с вас, и никой няма да ви притеснява повече, нито аз, нито полицията.

Грант отново седна. Андреа се намести на мястото си. Няколко секунди цареше неловка тишина.

Мислех отново да ги попитам дали смятат, че Ан се е самоубила, но изведнъж си спомних една подробност от първата ми среща с Ема.

— Разбрах, че напоследък Ан е ходела на психиатър — казах аз. — Знаете ли нещо по въпроса?

Двамата отново се спогледаха притеснено.

— А вие какво знаете? — попита Грант след известна пауза.

— Много малко — отвърнах, — но лесно мога да науча още. Така че защо не ме улесните и не ми кажете вие?

Този път заговори Андреа:

— Изпратиха я на психиатър преди година, когато я арестуваха за тежки телесни увреждания. Беше част от условията за пускане под гаранция.

— Тежки телесни увреждания ли? Това е доста сериозно. Какво е направила?

— Тогава работеше на улицата. Държеше една стая в Холоуей и водеше клиентите там. Една нощ един ѝ създаде неприятности. Искан от нея неща, които тя нямала желание да прави, и извадила нож и му нарязала лицето. Той побягнал от стаята, а тя го подгонила с ножа и го рязнала още няколко пъти. Направили му осемдесет шева.

В гласа ѝ определено се долавяше гордост. Беше ясно, че според нея мерзавецът си е получил заслуженото. Учуди ме, че с такава готовност оправдава насилието. Беше красиво, добре облечено и определено умно момиче. Човек лесно би могъл да забрави, че и нейният живот не е бил от най-леките.

— И какво каза психиатърът?

— Че страдала от някаква форма на шизофрения. Ан ми каза, че дори искала да я диспансеризира, но не се стигнало до това. Оставиха я да ходи на сеанси.

— И имаше ли полза?

Тя отново не отговори веднага.

— Да — каза след няколко секунди. — Имаше. Съдът я оправда, защото не била способна да отговаря за действията си.

— И това ли е всичко? Просто я освободиха?

— Да, това е — отвърна тя и заби поглед в масата.

— А психиатърката каза ли каква е причината за тази шизофрения на Ан?

Отново пауза, този път по-дълга.

— Мога и сам да разбера, но предпочитам да го чуя от теб.

Изведнъж Грант се наведе напред.

— Според докторката, която ѝ постави диагнозата, причината била в миналото. Изглежда, баща ѝ я насилвал като малка и болестта ѝ имала нещо общо с това.

Отпи голяма глътка от бирата си и извади от джоба си метална табакера. Наблюдавах ръцете му, докато вадеше една свита цигара, запали я с евтина пластмасова запалка. Трепереха. Той дръпна от цигарата и издиша облак дим към празното място до мен. Аз също извадих своите цигари и предложих на Андреа. Тя поклати глава и каза, че ги е отказала.

— Защо толкова ви интересуват психичните проблеми на Ан? — попита ме.

На езика ми беше да ѝ кажа: „Защото ти и Грант така упорито отказвате да говорите за тях“, но се сдържах. Вместо това зададох друг въпрос:

— Относно обвиненията на Ан към баща ѝ. Някой проверил ли ги е? Щом съдията е повярвал на диагнозата „шизофрения“ и

причината за нея, логично е полицията да проведе разследване по обвиненията към баща ѝ.

— Да, имаше разследване — каза Грант. — И го арестуваха. Но така и не се стигна до процес. Пуснаха го под гаранция и той духна.

Усетих как ме полазиха тръпки.

Спомних си една задушна хотелска стая в Манила преди година. И един мъж, който искаше да убие младо момиче.

— И си получи заслуженото — добави Андреа с едва сподавен гняв.

Погледнах я и се удивих колко ясно личи гневът по лицето ѝ. От предишната потайност нямаше и следа.

— Какво имаш предвид? — попитах, макар изведнъж да ми стана съвсем ясно какво точно има предвид.

— След като изчезна, напуснал страната — продължи тя. — И следващото, което чухме за него, беше, че го открили мъртъв в някакъв хотел в Азия. Бил прострелян. Някой ни отърва от този негодник, слава богу.

— И аз четох за това — казах. — Но не си спомням да се споменава жена на име Ан Тейлър.

— Защото Ан си смени името, когато избяга от къщи — каза Андреа. — Истинското ѝ име е Соня Блаклип.

Андреа отново млъкна, сякаш се опасяваше, че е казала твърде много. Преди да си тръгнат, Андреа каза, че не могат да ми помогнат повече, и ме помоли да ги оставя на мира и да не ги безпокоя пак. Обещах да се съобразя с желанието ѝ, макар че като ги гледах как си тръгват с наведени глави и отпуснати рамене, ми стана мъчно за тях, още повече че се опасявах, че нахлуването ми в живота им може да има неприятни последици. Не бях сигурен и дали ще удържа на думата си, защото те знаеха много повече, отколкото ми казаха. Най-вероятно Ан Тейлър бе споделила нещо с Андреа, която пък го беше казала на Грант и сега, когато бе мъртва, двамата бяха решили да го пазят в тайна.

Бащата на Ан, Ричард Блаклип, беше на една снимка с Лес Поуп. Поуп бе поръчал убийството на Малик и Джейсън Кан. Кан беше гаджето на дъщерята на Блаклип. Връзки, връзки, връзки... Но къде и към кого водеха?

След петнадесет минути вървах по Есекс Роуд без определена цел и говорех по телефона с Ема. Тя не беше открила нищо интересно за Тадеуш, нито някаква връзка на компанията с Малик, Поуп или Николас Тиндъл, и все още чакаше информацията за номерата в мобилния телефон на Били Лисицата. Когато ѝ казах, че искам да разбера повече за болестта на Ан Тейлър и при коя психиатърка е ходила, тя изобщо не остана доволна.

— Виж какво, Денис, не си ми само ти на главата. В три имаме редакционен съвет, а в пет и половина трябва да съм вкъщи, че ще идва момчето за прозореца. Вече загубих часове, за да изровя всичко това.

— Моля те. Много е важно.

— Защо? Какво общо има това с нашия случай?

— Не мога да ти кажа, но знам, че съм прав. Довери ми се. Само този път. Не бих те молил, ако не бях сигурен, че тази следа ще ни

доведе донякъде.

Тя въздъхна, но обеща да направи каквото може, а аз ѝ казах, че ще ѝ се обадя пак.

Затворих телефона и видях, че съм се озовал пред една кръчма, „Полумесецът“. Навремето бях идвал тук няколко пъти, тъй като тя се намираше само на километър от полицейското управление, където бях прекарал по-голямата част от трудовия си стаж, и съвсем близо до парка и ярките светлини на главната улица. Спрях и надникнах през витрината. На бара седяха двама възрастни мъже, пушеха и се смееха, а зад тях непознат за мен барман бършеше стъклена чаша. Навремето познавах управителя на заведението. Идвах тук след работа в ранния следобед и двамата изпивахме по няколко халби и си бърбехме в приятния полумрак на салона. Зачудих се дали още работи тук. Дори се замислих дали да не вляза. Сериозно се замислих — вътре изглеждаше топло и уютно.

Но пък беше и твърде близо до старата ми територия. Не биваше да рискувам. Дори не биваше да си го помислям. Не можех да се върна тук. Не и сега. Нито след месец. Изобщо не можех да се върна. Това място принадлежеше на миналото ми, а миналото за мен беше затворена книга.

Но не можеш съвсем да избягаш от миналото си, дори от онези моменти, които предпочиташ да не си спомняш. Бяха минали три дни, откакто се върнах, а се чувствах, сякаш изобщо не съм заминавал. Годишите, прекарани в изгнание, сякаш се бяха стопили. Всяка стъпка по познатите улици, всеки познат шум или мирис ме бяха върнали във времето и сега, когато Андреа спомена дома за деца, демоните от последните ми злощастни дни тук ме връхлитаха отново. Сред тях беше споменът за убитите невинни, за убитите виновни и разбира се, за загадъчната и красива Карла Греъм — жената, която за няколко мига бях почувствал по-близка от всяка друга.

Стоях под бледото зимно слънце по-дълго, отколкото беше разумно, вече започвах да усещам как студът се просмуква в мен. Обърнах се и тръгнах по обратния път, доволен, че се отдалечавам от нещата, напомнящи ми за миналото. Но докато вървах, призраците на мъртвите кръжаха около мен и както винаги не искаха да ме пуснат.

— Соня Блаклип — каза Ема, съобщаваше ми това, което вече знаех.

Седеше с кръстосани крака на оранжевия си диван, облечена в широка бяла тениска и сини дънки. Току-що измитата ѝ коса падаше свободно по раменете. Държеше една от четирите кутии „Фостърс“, които бях донесъл, когато се появих в жилището ѝ преди няколко минути. Изглеждаше невероятно свежа и спокойна предвид събитията от последните двадесет и четири часа. Аз седях на фотьойла срещу нея, отпивах от друга кутия бира, пушех и я слушах. Беше малко след седем вечерта и се чувствах доста добре.

— ... е истинското име на Ан Тейлър — добавих аз.

— Точно така — отвърна тя и ми разказа подробно какво е научила за Ан: потвърди всичко, което ми бяха казали Андреа и Грант.

— Психотерапевтичните сеанси на Ан са започнали през октомври миналата година, а лекарката се е казвала... — тя спря за миг и погледна записките си — Маделин Чини и доколкото успях да разбера, била една от най-добрите в тази област. Години наред изучавала процеса на възвръщане и възобновяване на спомените. И след множество сеанси с Ан успяла да изкара на повърхността събития от миналото ѝ, които Ан не била споделяла с никого. Откритията на доктор Чини са потресаващи. Не успях да се добера до всички подробности, защото по-голямата част от тази информация не е публично достояние, но тя е дала писмени показания за пред съда, в които твърди, че според нейните заключения като дете Ан е била подложена на системен сексуален тормоз от страна на баща си. Това започнало, когато Ан била на четири години, малко след смъртта на майка ѝ, и продължило до единадесетата ѝ година, когато тя избягала от къщи и дошла в Лондон.

Спря за миг и ме погледна.

— Обвиненията са ужасяващи. Според въпросните показания я е изнасилвал не само баща ѝ, но и приятелите му. Имало и други деца, с които се гаврели. При проведеното разследване обаче полицията така и

не успяла да разбере кои са тези други мъже и единственият, подведен под отговорност, бил бащата на Ан, Ричард. Но той изчезнал, след като го пуснали под гаранция, а после го намерили убит в един хотел в Манила, още преди да се стигне до процес.

— Трябва да говоря с тази доктор Чини — казах аз.

— Знаеш ли къде работи?

— Все скромни желания, а? Тук са и телефонът, и адресът ѝ — отвърна тя и размаха тефтера пред мен. — Но първо искам да знам какво общо има всичко това с убийството на Малик и Кан.

Отпих от бирата и за пореден път признах пред себе си, че това момиче наистина ми харесва. Разказах ѝ за срещата ми с Джейми Дели, включително за състоянието, в което го намерих, а след това ѝ предадох и разговора с Андреа и Грант.

Ема сякаш се обезпокои повече от това защо хората на Тиндъл са измъчвали Дели, отколкото от самото мъчение.

— Това означава, че Тиндъл няма нищо общо с убийството на Малик и Кан, нали така? — заключи тя. — Защото ако имаше, щеше да знае причината за срещата им.

— Не знам — казах.

— Но в такъв случай кой ми е сложил на леглото онази изцапана с кръв кукла?

— И това не знам.

— Има нещо, което премълчаваш — рече тя твърдо. — Защото нищо от това, което ми каза досега, не посочва връзката на психичното състояние на Ан с целия този случай. Какво е то?

— Мисля, че Андреа и Грант знаят повече, отколкото казват. Много старателно избягвах темата за Ан Тейлър, особено за психотерапевтичните ѝ сеанси.

Ема поклати глава.

— Не, не е само това. Има и друго. И искам да знам какво е.

Вече нямаше как да избегна темата. Краткото ни познанство беше стигнало до критична точка. Когато общувам с хората, винаги се старая да извлека колкото може повече информация от тях, а да давам възможно най-малко. Нищо не печелиш, ако разкриваш душата си пред някого — само ставаш по-уязвим. Но този път знаех, че ще трябва да се разкрия напълно. Ако отново ѝ дадох повод за съмнение, с партньорството ни беше свършено.

— Открих чии са телефонните номера, които ми даде в събота — продължи тя. — Онези, които уж бяха от мобилния на Поуп. Един от тях е на самия Поуп. Защо ли се е обаждал на себе си, как мислиш? Освен, разбира се, ако не си ме излъгал и те изобщо не са от телефона на Поуп, а от нечий друг. Което лично на мен ми изглежда доста вероятно. Какво ще кажеш?

Когато се запознах с Ема в „Бен Крауч Тавърн“, забелязах, че невинното ѝ момичешко излъчване кара хората да я подценяват. Бях допуснал точно тази грешка и подозирах, че не съм първият.

— Добре, ще ти кажа какво знам и откъде го знам, но имай предвид, че няма да ти хареса.

— Да не си масов убиец? — изсмя се глухо тя. — Не се тревожи, ще го понеса.

Казах ѝ. За Блаклип, за Били Уест Лисицата, всичко. Спестих ѝ единствено мястото на убийствата и моето местопребиваване през последните три години, но и за тях не беше трудно да се досети, като се имаше предвид къде е намерен трупът на Блаклип.

Известно време тя не каза нищо. Седеше и ме гледаше. По нищо не личеше какво изпитва, макар че можех да си представя. Запалих цигара и се замислих дали да не опитам да оправдая постъпките си. Но в крайна сметка реших да не го правя. Тя знаеше, че едната ми жертва е жесток и непоправим изнасилвач на деца, а другата — наемникът, езекутирал Малик и Джейсън Кан. Това би трябвало да е достатъчно оправдание.

— Защо не ми каза всичко това преди? — попита тя накрая.

— Нямахше нужда да знаеш. А и не би ме издигнало в очите ти, нали?

Тя понечи да каже нещо, но аз я спрях с ръка. Долових някакъв шум отвън. Стъпки.

И двамата се заслушахме.

Единственият звук в стаята беше тихото бърбрене на телевизора в ъгъла.

Изведнъж ни стресна силно почукване на вратата. Спогледахме се.

Чукането се повтори.

— Ема, вкъщи ли сте? — попита един естествено силен глас, пътен и властен. — Аз съм детектив Барън. С детектив Бойд съм.

Искаме да поговорим с вас.

Ема ме погледна разтревожено и аз ѝ дадох знак да ги пусне. После станах, взех пепелника и бирата си и възможно най-тихо тръгнах към стълбите.

— Един момент, идвам — извика Ема, докато стъпвах на третото стъпало.

Когато отвори вратата, вече бях на площадката, надвесен през парапета, за да чуя какво имат да кажат двамата детективи. Силно се надявах Ема да не се изкуши изведнъж да стане звезда, като им разкрие беглеца, който се крие в дома ѝ. Вярно, че я смятах за доверен човек, но вече не бях толкова сигурен, особено когато силите на закона стояха на прага ѝ, а аз току-що бях признал, че на съвестта ми лежат още две убийства.

— Какво има? — попита Ема, след като двамата детективи влязоха и тя им предложи да седнат.

— Снощи сте се интересували от едно лице, Джейми Дели — каза Барън. — Обадили сте се на моя колега Джон Гелън и сте поискали адреса на Дели. Вярно ли е?

По всяка вероятност Ема кимна, защото Барън я попита за какво ѝ е бил този адрес.

— Исках да говоря с него за брат му Джейсън — отвърна тя. — Правя свое разследване, както знаете.

Тогаваше намеси другият детектив, Бойд. Беше жена и гласът ѝ беше по-тих, така че не можах да чуя какво казва. Изглежда, беше нещо за статиите на Ема. Тонът ѝ беше малко рязък.

Барън я прекъсна и каза на Ема, че сутринта полицията е била повикана в апартамента на Джейми.

— Държим го под око, откакто започна разследването по случая Малик/Кан, и тази сутрин се обади негов съсед. Чул някакъв шум в апартамента му, нещо като борба. С детектив Бойд отидохме първи на мястото. Видяхме висок слаб мъж с брада да излиза от сградата, но той изчезна, преди да успеем да го заловим. Влязохме в апартамента и заварихме господин Дели полугол във ваната с множество наранявания по тялото, от които заключихме, че е бил измъчван. Сега е в болница.

Детектив Бойд попита Ема дали познава човек, отговарящ на описанието, който може да е замесен в този случай.

Ема отвърна, че не познава такова лице, и аз мислено ѝ благодарих. Но се питах колко ли време ще им трябва, за да свържат това описание с мъжа, замесен в престрелката в Сохо. Поне още няколко дни, надявах се. Имаше много записи за преглеждане, а и тогава бях със съвсем друго облекло. Но си беше притеснение.

— Какво смятахте, че може да ви каже Джейми Дели за Джейсън? — попита Бойд. Сега гласът ѝ беше по-висок и ясен.

Ема отвърна, че не е длъжна да отговаря, но Бойд ѝ каза, че предвид сутрешните събития е по-добре да го направи.

— Все още търся мотив за двете убийства — обясни Ема. — Случаят е приоритетен, но всъщност няма кой знае какъв напредък. Реших, че Джейми може да ме осветли за някои неща. Мислех да го посетя утре.

— Е, на нас нищо не ни каза — намеси се Барън, — така че ако изкопчите някаква информация от него, моля да ни уведомите.

— Разбира се — увери ги Ема.

Разговорът продължи. Барън и Бойд пожелаха да узнаят докъде е стигнала Ема в разследването си. Барън каза, че предвид тона на статиите ѝ трябва да е изключително внимателна да не се превърне самата тя в мишена. Тогава Ема им разказа за взлома миналата нощ и за окървавената кукла, оставена като предупреждение. Барън я укори, че не е съобщила в полицията за този инцидент, поиска да види куклата и още по-настойтелно ѝ каза да внимава за собствената си безопасност. Стори ми се искрен и бях сигурен, че казва всичко това единствено защото е загрижен за Ема. Не можех да кажа същото за Бойд обаче. Тя се държеше доста по-враждебно, което беше напълно естествено. Като жена, тя не се впечатляваше така лесно от хубостта на друга жена, а като полицаи не обичаше разни любопитни журналисти да ѝ се бъркат в работата, особено ако са критично настроени.

— Можем да ви осигурим полицейска защита, ако искате — каза Барън, след като обеща да занесе куклата в полицията за по-щателен оглед, но Ема отказа.

В този момент Бойд попита дали може да използва тоалетната. Чух я как стана от мястото си, докато Ема я упътваше, че банята е първата врата вляво, точно до стълбите.

Докато Бойд се качваше, влязох безшумно в спалнята на Ема и се притаих в мрака, застанал на четири крака в ъгъла до леглото.

Почувствах се, сякаш отново съм дете.

Чух я как се качи по стълбите, но вместо да влезе в банята, тя спря. Миг по късно вратата на спалнята се отвори и вече бяхме двама. Усещах присъствието ѝ. Тя бързо тръгна по килима и изведнъж се зачудих какво ще направя, ако ме открие тук — мъжа, когото бе видяла сутринта при Дели, свит на пода пред нея. Започнах да се потя.

Още няколко крачки и щеше да се спъне в мен. Стиснах зъби и застинах, мъчех се дори да не дишам, борех се с желанието си да посегна към револвера.

Слава богу, спря, когато краката ѝ бяха на метър от главата ми. Усещах, че оглежда бюрото на Ема. После дръпна чекмеджето и бързо прерови съдържанието му. От шумоленето реших, че е с латексови полицейски ръкавици.

Стоях замръзнал като статуя, защото знаех, че е достатъчно само да погледне леко встрани и малко надолу и животът на четиримата души в тази къща ще се промени завинаги. Едно леко мръдване на главата — и такива катастрофални последици...

Но тя не погледна встрани. Затвори чекмеджето, обърна се и излезе. След няколко секунди чух водата в тоалетната, а после как Бойд слиза по стълбите. Едва тогава отново започнах да дишам нормално.

Не останаха още дълго. Вече не можех да чуя какво казват, защото бях в спалнята, но след малко чух входната врата да се отваря и затваря. Изчаках още малко, за по-сигурно, и напуснах скривалището си.

Слязох в дневната. Ема пушеше. Изглеждаше угрижена.

— Трябва направо да те изритам оттук — каза ми горчиво. — Ами ако говорят със съседите и някой те е видял да влизаш?

— Никой не ме е видял и много ще внимавам да не ме видят и за бъдеще — уверих я и смених темата. — Знаеш ли, че когато детектив Бойд се качи горе, претършува чекмеджето на бюрото ти?

Ема се намръщи.

— Така ли? И какво е търсела според теб?

— Не знам. Имена, данни, информация, нещо такова.

— Това не е ли незаконно?

— Незаконно е, и ако беше намерила нещо, съдът нямаше да го признае, но от време на време и това се случва. Полицията е като

всички останали, иска резултати. И понякога е готова да престъпи някоя и друга граница. Но мен ме учуди друго. Защо въобще прибягна до това? Нали повечето ти източници по този случай са полицаи.

Тя кимна все така намръщена.

— Барън сред тях ли е? — По тона му бях заключил, че е.

— Да, той доста ми помогна.

— Името не ми звучи познато. В участъка в Айслингтън ли работи?

Тя поклати глава.

— Не, той е пенсионер, но го повикаха за този случай, защото не им достигат детективи. Напоследък често го правят.

— А кой е другият? Онзи, на когото си се обадила за адреса на Дели?

И неговото име не ми говореше нищо.

— Джон Гелън. Детектив от Айслингтън. Много приятен и отзивчив човек, но това няма да му попречи да ме арестува, ако разбере, че си бил вкъщи.

Едва сега осъзнах на каква огромна опасност я излагам всъщност, като я използвам за неофициален помощник. Реших, че това не бива да продължава.

— Виж, знам, че ти създавам проблеми, като се намесих в този случай, затова мисля да не те излагам повече на опасност. Благодаря ти за всичко, което направи за мен. Оценявам помощта ти. А ако открия защо са убити Малик и Кан, обещавам да ти кажа. Ще те помоля за едно последно нещо: не казвай на никого, че съм се върнал.

— И ти не си в безопасност, Денис. По-добре се върни там, откъдето си дошъл, докато все още можеш.

Преди два дни блондинът ми каза долу-горе същото и както Ема сега, имаше основание. Но вече бях близо до развързката, усещах го, и не исках да се отказвам. През последните три години животът ми беше лесен, но и празен. Истината е, че обичам преследването. Цели двадесет години преди позорното ми бягство от Англия преследвах престъпници всеки ден, понякога за незначителни престъпления, понякога за убийство. И ми харесваше. Наслаждавах се на лова, на събирането на доказателства, на бавното, но неизменно отлюспване на слоевете, докато стигна до голия кокал на загадката, до онази единствена грешка, която ще впримчи плячката ми. Фактът, че

плячката обикновено получаваше по-снизходителна присъда, отколкото заслужаваше, водеше до известно разочарование, но никога толкова голямо, че да ме откаже от лова. А сега, когато над мен не тегнеха ограниченията на закона, плячката нямаше да ми се изплъзне така лесно. Загадката също беше предизвикателство. Това беше истинска мистерия, не една от онези грозни жалки трагедии, които пълнят полицейските хроники и световните криминални статистики. Разполагах с няколко убийства и опити за убийства, а все още не виждах мотив. Знаех само, че ако открия този мотив, всички пластове ще се отлюспят и ще се оголи решението, което търсех. Когато имаш зад себе си двадесетгодишен полицейски опит, независимо дали все още си действащ полицай, или не, няма как да обърнеш гръб на такова предизвикателство. Напротив, отдаваш му се изцяло. Без значение колко висок е залогът.

— Само ще те помоля да ми дадеш адреса и телефона на психотерапевтката, която е лекувала Ан. Ще съм ти много задължен.

Ема въздъхна:

— По-добре седни.

— Мислех, че...

— Знам, че е по-разумно да те оставя да си тръгнеш, но и аз вложих много усилия в този случай. Гледах как полицията тъпче на едно място, сякаш не иска да го разреши, и още повече се амбицирах да разкрия загадката. А сега, както изглежда, тази загадка е дори по-заплетена, отколкото очаквах. Наистина ли мислиш, че бащата на Ан може да има връзка с всичко това?

Седнах и казах:

— Ето какви са фактите. Преди година Лес Поуп поръчва и организира убийството на Ричард Блаклип много скоро след като той е обвинен в сексуален тормоз на дъщеря си Ан, продължил години наред. Ан е гаджето на Джейсън Кан, който е застрелян преди малко повече от месец заедно с Азиф Малик, след като първо се е обадил на Малик и го е поканил на среща в едно кафе. Възможно е Джейсън да е разполагал с важна информация, която е искал да сподели с Малик. Според брата на Джейсън двамата са се познавали. Все още не знаем за каква информация става въпрос. Може да е било нещо за „Гадеуш холдингс“ или за Николас Тиндъл и делата му, или пък за самата Ан. Във всеки случай явно е било много важно, а и Ан го е знаела, защото

тя също е убита няколко дни по-късно. Затова не е изключено въпросната информация да има някаква връзка с разкритията, направени по време на психотерапевтичните сеанси. Но ако е така, защо Ан е живяла толкова дълго след смъртта на баща си, без да ѝ се случи нищо лошо? Защо не са се отървали от нея още когато са го арестували? Щом информацията, с която е разполагала, е толкова опасна?

— Точно затова смятам, че едва ли има връзка — вметна Ема.

— Може и да няма, но тази работа с Блаклип ми изглежда твърде голямо съвпадение, за да го подмина с лека ръка. Затова искам да се срещна с лекарката и да видя каква светлина може да хвърли тя върху нещата.

— Мислиш ли, че е умно?

— Не искам да се замесваш. Барън е прав, рискуваш много, ако разберат, че продължаваш да душиш. Остави на мен. Смятам, че ще е най-добре да се отдръпнеш малко, поне за момента.

За пръв път Ема не се възпротиви. И за мое най-голямо учудване дори ме попита дали съм гладен.

— Ще правя спагети с доматиен сос. Остани за вечеря, ако искаш.

Едно от житейските ми правила е: никога не отказвай на красива жена. После цял живот ще се питаш какво си пропуснал.

Но този път май трябваше да откажа, защото ако си бях тръгнал тогава, нещата навярно щяха да се развият в съвсем друга посока.

Докато Ема приготвяше вечерята, аз си взех още една бира и увеличих звука на телевизора. Вървяха новините на Канал 4: в момента даваха репортаж за нарастващия брой затлъстели деца в ученическа възраст. На екрана тромаво се клатеха дебели тийнейджъри по шорти. След това се появи новоизбраният главен съдия, за да отговаря на въпросите на водещата относно своите коментари, че в затвора трябва да влизат само най-закоравелите престъпници. Явно преди това се бе изказал някъде, че за крадците, обирджиите и дори уличните нападатели затворът е само школа за по-големи престъпления.

Новият главен съдия се казваше Парнъм-Джоунс и вместо традиционните перука и тога носеше черен костюм, небесносиня копринена вратовръзка и кърпичка в тон. Седеше на едно кресло до горящата камина в имението си. Изглеждаше на около шестдесет, с бяла коса и строги орлови черти. Външният му вид и държането му говореха за образован аристократ, несвикнал на възражения. Можех да заложа всичките си спестявания, че този човек никога през живота си не е бил жертва на престъпление. А журналистите и политиците се чудят защо обществото е загубило вяра в британската правосъдие система.

Парнъм-Джоунс излагаше аргументите си спокойно и убедително, но в гласа му се долавяше недвусмислена твърдост, която подсказваше, че този човек не търпи възражения. Освен това винаги се стараше да гледа директно в обектива. Затворът, обясняваше той, е висша школа по престъпност. Изпратете там престъпници новаци и те не само ще повторят или потретят деянията си, но ще се насочат и към по-сериозни престъпления. Много по-доброто решение според съдията било да им се дават присъди за общественополезен труд — така хем щели да се разтоварят и без това претъпканите затвори, хем тези хора щели да вършат нещо смислено и полезно.

Признавам, че умееше да говори и добре излагаше гледната си точка, при това ясно и стегнато, както обичат репортерите, но думите

му провокираха въпроса доколко наистина познава реалното положение на нещата. От личен опит знаех, че присъдите с общественополезния труд са една голяма смешка. Обикновено включват да се боядиса къщата на някоя самотна старица или да се изтрият от графити стените на някоя обществена сграда, но отговорниците за изпълнението им не се стараеха особено, често престъпниците се явяваха когато им скимне и съвсем не приемаха тези свои задължения като наказание. Не твърдя, че затворът е по-добро място да вкараш някого в правия път, но поне докато е вътре престъпникът не може да краде, да напада или каквото там е вършил, преди да го приберат. Защото в крайна сметка, когато един престъпник върши злодеяние, той напълно съзнава, че постъпва нередно, но просто не му пука, затова да се опитваш да го превъзпитаваш, е чиста загуба на време. И в този ред на мисли, каквото и да казват либералите, затворът върши работа.

Ема сервира спагетите плюс панер чеснови хлебчета и ядохме на масата в дневната на изключен телевизор.

Понякога човек има усещането, или поне при мен е така, че нещата лека-полека се нареждат и най-лошото е зад гърба ти. Досегашният ми опит показва, че след това усещане обикновено следва стремглав срыв. Но докато седях у Ема, ядях вкусните спагети и пиех втората си бира, се чувствах толкова добре, че неволно свалих гарда и напълно забравих за тегобите си.

След вечеря разчистихме масата и тя пусна един диск с хитове на Вай Морисън. Попитах я защо е решила да стане журналистка.

Тя се усмихна.

— Винаги съм се интересувала от любопитни събития, а и бях отличничка по литература. Така се започна. После, малко преди да завърша колежа, ни организираха нещо като професионално изложение. Нали се сещаш, представители на различни професии идват и правят щанд, където можем да видим с какво се занимават и да разговаряме с тях. От името на журналистите беше дошъл един репортер от местния вестник. Беше само няколко години по-голям от мен — и доста привлекателен. Заприказвахме се, после отидохме да пийнем по нещо и накрая той ми уреди работа във вестника. По принцип идеята беше да продължа обучението си в университет, но вместо това се омъжих за него. Един господ знае защо. Може би

защото татко беше адски против. Той имаше големи планове за професионалното ми развитие. Искаше да стана адвокат, като него.

— Какво стана със съпруга ти?

— Бяхме млади и не се получи, но поне усетих вкуса на работата. Когато се разделихме, се преместих и започнах работа тук. Парите не са кой знае колко, но се издържам сама и съм независима.

Чудех се защо не работи за някой национален вестник, определено имаше талант за това, но реших да не питам, за да не би да засегна болна тема.

— А тази къща? Твоя ли е?

Тя се усмихна гордо.

— Да. Купих я с малко родителска помощ.

Типично. Досега не съм видял беден адвокат.

— Е, при днешните цени човек трудно се справя без чужда помощ — казах изтърканата плоска фраза.

Тя ме попита защо съм станал полицай и аз ѝ казах истината: защото по онова време смятах, че това е престижна и полезна за обществото професия, и искрено вярвах, че мога да направя света по-добър.

— А как така стана наемник?

При тази дума неволно потръпнах. Някак си не се възприемах като такъв.

— Това интервю ли е?

Тя поклати глава, на лицето ѝ беше изписан неподправен интерес.

— Не, просто ми е любопитно.

Дълго обмислях какво да ѝ отговоря и дори запалих цигара, сякаш това щеше да ме улесни. В същото време мислех и за Малик. Представях си го как ме гледа от рая, или какъвто е там ислямският еквивалент, със смесица от любопитство и укор, и също чака да чуе какво ще отговоря. Знаех, че каквото и да кажа, няма да е достатъчно, за да заслужи прошката му.

— Защото не бях достатъчно силен или разумен, за да откажа — отвърнах накрая. Надявах се, че Малик ще е доволен от отговора ми поне малко.

На Ема не ѝ прозвуча убедително.

— Но защо реши да убиваш хора за пари?

Въздъгнах:

— Смятах, че правя услуга на света. Смятах, че убивам хора, които го заслужават.

— Но, Денис, ти не можеш да бъдеш едновременно съдник, съд и езекутор — каза тя с лек укор, като човек, който е уверен в правотата си. — Нямах право да решавах кой да умре и кой не. Никой няма това право. А ти продължаваш да го правиш. Съвсем наскоро си застрелял основния заподозрян за убийството на Малик и Кан.

— Били Лисицата ли? Той си го заслужаваше. Ако той самият не беше убиец, нямаше да го очисти.

Тя не отговори, сякаш не знаеше какво да каже. Не съм най-добрият събеседник, когато става въпрос дали е етично да се убива, защото съм готов да приема и друга гледна точка. Стореното — сторено. Извършил съм го, защото тогава инстинктът ми е подсказал, че така трябва. Не че това ме оправдава, но поне е някаква причина, а някои хора го правят дори без причина.

Ема се беше навела напред и ме гледаше настойчиво. Беше малко неловко, но някак си и приятно. Чувствах се добре, че съм център на внимание. Не ми се случва често.

— Наистина ли се смяташ за един от добрите, Денис? — попита тя меко. — Не си ли се замислял, че може би не си по стока от хората, които премахваш?

Изглеждаше прелестно: нежно бяло лице, оброчено от буйна кестенява коса, огромни усмихнати очи, които сякаш те теглят все по-навътре и по-навътре с магнетична сила. Знаех, че каквото и да кажа, ще я разочаровам.

В крайна сметка реших да ѝ отговоря възможно най-честно. Казах просто:

— Не.

Любихме се.

Просто се случи. Пийнахме още малко, гледахме телевизия, загърбихме трудните теми (макар че тя от време на време се опитваше да се върнем към тях) и малко по малко започнах да усещам, че помежду ни се заражда нещо. Аз и бездруго я бях харесал още когато се запознахме, но сега усетих предразположеност и от нейна страна.

Сякаш най-сетне беше започнала да ме приема такъв, какъвто съм, без да ме съди или упреква. Или просто бях пийнал повечко.

Не съм донжуан и като повечето мъже имам по-малко практика в тази област, отколкото бих искал, но след като изпихме и последната бира и преполовихме и бутилка червено, тя стана, за да вземе нещо от кухнята, и аз я последвах. Тя се обърна и аз я прегърнах и я целунах. Отначало тя не реагира и реших, че може би съм надценил чара си, но после и тя ме целуна, силно и страстно. След няколко секунди, все така прегърнати, вече залитахме по стълбите на път към спалнята, а дрехите ни се сипеха след нас. За миг се запитах какво по дяволите правя, но после, когато се строполихме на леглото и тя се изкикоти доволно, докато я целувах по шията и се мъчех да я освободя от бельото ѝ, вече не ми пукаше.

След като свършихме, се излегнахме голи и запалихме по цигара. Имах странното усещане за безтегловност, сякаш не бях там и всичко това не се беше случило. Заслушах се в шумовете на нощта с идеята да се насладя на момента. Отпуснах ръка и погалих с пръсти плоския ѝ корем, осветен нежно от бледата улична светлина. Беше ми много приятно, но през цялото време вътрешният ми глас не ме оставяше на мира. От горчив житейски опит знаех, че той рядко греша, а сега този инстинкт ми казваше да не свалям гарда и да съм нащрек, защото в най-близко бъдеще ме чакат големи беди.

Предсказанието се оказа колкото страшно, толкова и вярно.

Часовникът ме събуди в седем. Бях спал прекрасно цяла нощ и не бих се отказал от още час-два такова блаженство, но ще е кощунство да се оплаквам. Леглото на Ема беше доста по-удобно от моето в хотела, да не говорим за бонуса, че и тя беше в него. Докато Ема си вземаше душ, останах в леглото с притворени очи, но когато се върна, разбрах, че иска да си тръгна.

— В девет трябва да съм в офиса — каза тя и ми хвърли дрехите, — но можеш да ме откриеш на мобилния. Не че искам да те пришпорвам, но нали разбираш, че...

Казах ѝ да не се притеснява и станах.

— Ще те оставя на мира и ще ти се обадя по-късно, когато имам някаква нова информация. Става ли?

Тя се усмихна, но някак насила. Искаше ми се да ѝ кажа да не се обвинява за станалото, не тя бе провокирала събитията. Предполагам, че за мило и възпитано момиче като нея, с престижна професия, не е лесно да приеме факта, че е преспала с убиец. При това укриващ се от закона и понастоящем пребиваващ в дома ѝ. Тя ми даде номера на доктор Чини, психотерапевтката на Ан, и аз си го записах, като се опитвах да не я гледам как си облича полата.

Докато ме изпращаше на входната врата, настъпи онзи неловък момент, когато и двамата не знаят какво да кажат или как да постъпят. Наведох се към нея и я целунах нежно по бузата, а тя изви лице и ми върна целувката. Не беше зле.

— До скоро — казах и бързо излязох, без да се обръщам.

Чувствах се като дете, което е преспало у приятел, без да каже на родителите си.

Оказа се, че не е толкова лесно да откриеш доктор Маделин Чини. Обадих ѝ се малко след девет от италианското кафе до хотела и попаднах на секретарката ѝ. Доктор Чини е заета, осведоми ме тя с професионално любезен тон. Можел съм да си запиша час.

Реших да разкрия картите си или поне дотолкова, доколкото ми се налагаше в този случай, и ѝ казах, че съм частен детектив, който се интересува от една бивша пациентка на доктор Чини, сега вече покойна, а именно Ан Тейлър. Обясних, че е важно да говоря с доктор Чини възможно най-скоро. Секретарката прояви разбиране и каза, че незабавно ще предаде съобщението. Аз ѝ благодарих, оставих ѝ номера си и затворих.

Както се надявах, жената беше приела молбата ми на сериозно и доктор Чини ми се обади след половин час, когато вече бях в хотелската си стая.

— Добро утро. Обажда се доктор Маделин Чини — каза тя предпазливо.

По гласа прецених, че е някъде над четиридесетте.

— Търсили сте ме — продължи тя. — Секретарката ми каза, че е спешно.

Представих се като Мик Кейн и потвърдих, че е спешно.

— Става въпрос за Ан Тейлър.

— Ан ли? — каза тя след кратка пауза. — Това момиче е по-известно мъртво, отколкото приживе. Тази седмица вече ме търсиха от криминалния отдел. Вие какво отношение имате към случая, господин Кейн?

Излязох със същата версия, която първоначално бях дал и на Ема, а именно че представлявам чичото на Азиф Малик и че името на Ан е изникнало в хода на разследването ми. Тя не се изненада, като споменах Малик, затова реших, че вече е запозната с неговото участие в случая.

— Днес съм много заета — каза тя.

— Няма ли някакъв начин да ме заместите? Не бих ви молил, ако не беше толкова важно.

— Защо е толкова важно? Да не се е случило нещо?

— Не точно — отвърнах с надеждата, че с малко загадъчност ще провокирам интереса ѝ. — Не бих искал да го обсъждам по телефона.

Тя се замисли за миг, след това каза, че ще може да ме приеме за половин час в три следобед.

— Но бих искала да се уверя, че сте този, за когото се представяте.

Бях подготвен за резерви от нейна страна, затова ѝ казах, че работя съвместно с Ема Нилсън, журналистката, която в статиите си твърди, че смъртта на Ан вероятно не е случайна.

— Споделям нейното мнение — добавих и ѝ дадох телефона на Ема. — Може да се обадите също и на Мохамед Мела, моя клиент, макар че него по-трудно ще го откриете. Много е зает.

И ѝ казах току-що измислен телефонен номер, като се надявах да се обади на Ема, а не на него.

Доктор Чини набързо ми обясни как да стигна до кабинета ѝ в Олдърмастън, селце на час и половина път с кола, след което повтори, че ме чака в три. С това разговорът ни приключи.

Сега оставаше само да реша как да стигна дотам. Според картата въпросното селце се намираше доста встрани от главния път, значи се налагаше да наема кола.

Когато живееш с фалшива самоличност, трябва да разполагаш с всички необходими документи. Не е достатъчно да имаш само паспорт с новото име, нужни са също шофьорска книжка, акт за раждане, дори истински кредитни карти. Не е лесно да се снабдиш с всичко това, но си заслужава усилията, а аз ги бях положил много старателно. Повечето ми документи бяха направени във Великобритания още преди да замина (сигурно подсъзнателно винаги съм знаел, че рано или късно двойният ми живот ще излезе наяве), а пропуските бяха запълнени от експерти фалшификатори на Филипините. Затова когато влязох в офиса на „Херц“, за да си наема кола, знаех, че няма да имам проблем.

Така и стана. След петнадесет минути седях в сребрист форд „Орион“ и пъплек в трафика към околоръстния път на Лондон. Надявах се, че не отивам за зелен хайвер.

Олдърмастън беше от онези типични английски селца, които може да видите в туристическите пътеводители. Разположено в полите на невисок хълм и заобиколено от тучни пасбища и красиви букови и дъбови гори, то не беше нищо повече от няколко къщи и преустроени плевни, сгущени от двете страни на асфалтиран път, който някак си по-подхождаше за коне и каруци, отколкото за постоянния поток коли, движещ се по него. Някъде наоколо имаше свръхсекретен изследователски център, където според слуховете се намирали повечето ядрени оръжия на страната, но докато влизах в селцето, не видях нищо, което да говори за подобна дейност. И дори в сив и мрачен ден като днешния това място беше оазис на тишината и спокойствието в сравнение с трафика и лудницата на Лондон.

Карах по главната улица, която тук представляваше тясно шосе, опасно от двете страни с терасирани къщи от червени тухли. По вида на сградите личеше, че са отпреди няколкостотин години. В приземните им етажи се помещаваха антикварни магазини и агенции за недвижими имоти. В един момент шосето се раздвояваше почти под прав ъгъл, като отдясно имаше кръчма в елизабетински стил. На табелата пред нея пишеше, че заведението предлага вкусна и питателна храна. Имах време до срещата, затова отбих, слязох, влязох и си поръчах пържола с гарнитура зелен фасул и халба бира. Храната наистина беше много вкусна, но и доста скъпа. Попитах бармана, чието лице носеше всички белези на редовна злоупотреба с алкохол, как да стигна до кабинета на доктор Чини. Той очевидно познаваше лекарката и бързо ме упъти, но след това определено ме избягваше. Изглежда, не му допадаше много психично нестабилните да ядат от неговата вкусна и питателна храна.

Доктор Чини работеше в огромна съвременна къща, която най-вероятно беше едновременно дом и кабинет и се намираше на няколкостотин метра от дясната страна след раздвоението на пътя.

Къщата не беше чак балсам за очите, но имаше доста приличен външен вид и широка новоасфалтирана алея пред главния вход, където спокойно можеха да паркират поне десет коли. Сега обаче имаше само две: един „Рейндж Роувър“ и един фиат „Пунто“. Паркирах до джипа и слязох от колата. Беше три без десет.

Имаше две врати. На главната висеше табела, според която желаещите да посетят кабинета на доктор Чини трябваше да използват другата, така че натиснах звънеца и ми отвориха веднага. Озовах се в малка облицована с дърво приемна, много приличаше на скандинавска сауна. На едно бюро пред мен седеше млада чаровна рецепционистка с бяла престилка и широка любезна усмивка, която разкриваше пълен набор зъби.

Аз също се усмихнах и се представих, след което казах по каква работа съм дошъл.

— Моля седнете, господин Кейн. Ще съобщя на доктор Чини, че сте тук.

Стана и излезе през една врата зад бюрото, а аз започнах да разглеждам сертификатите по стените — бяха издадени от различни психиатрични институции в уверение на това, че доктор Чини е експерт в своята област. Знаех, че всеки идиот може да си купи тези хартийки по интернет и че няма гаранция за автентичността им, но в конкретния случай имах усещането, че са истински.

След няколко секунди секретарката се върна и ме покани да вляза: доктор Чини била готова да ме приеме. Тази реплика веднага събуди ужасните спомени от посещенията ми при лекаря на младини и мислено се зарадвах, че сега ми няма нищо. Или поне нищо от компетенцията на доктор Чини. Секретарката ме попита ще желая ли кафе и аз отвърнах утвърдително. С мляко и една лъжичка захар. Благодаря. Целият ни разговор беше олицетворение на вежливостта.

Влязох в кабинета на доктор Чини, който също бе облицован с дърво като приемната, но беше значително по-голям и просторен. Сред мебелите имаше няколко стола и бюро, но липсваше класическата кушетка. Без да разбере откъде, пред мен се появи елегантна загоряла жена с изнурено лице и широки кафяви очи. Стисна здраво ръката ми. Очите ѝ хладно ме преценяваха иззад модните очила с черни рамки, но усмивката ѝ беше топла.

Разменихме си обичайните любезности и тя ме покани да седна пред бюрото ѝ. Беше изрядно подредено.

— С какво мога да ви бъда полезна, господин Кейн? — попита тя, след като седна на своя стол с изпънат като струна гръб и бавно скръсти ръце на гърдите си.

Този жест беше доста обезкуражаващ и ако имаше за цел да предразполага пациентите, сега не се получи, но после се замислих и реших, че може би е предназначен специално за мен.

Изложих ѝ накратко фактите по случая — по-точно онези, които имаха пряко отношение към визитата ми.

— Трима души са мъртви — започнах аз. — Господин Кан, господин Малик и госпожица Тейлър, като тримата са свързани помежду си. Както предполагам знаете, в момента се води разследване по тези убийства, но чичото на господин Малик иска и второ мнение.

— И усилията на един частен детектив са по-резултатни от общите усилия на експертите в полицията, така ли?

— До момента общите усилия на експертите в полицията не са дали кой знае какъв резултат. Разследването тече вече почти месец и половина, а още не са арестували никого, да не говорим за предявяване на обвинения в предумишлено убийство. Освен това, преди госпожица Нилсън да повдигне въпроса, смъртта на Ан Тейлър дори не беше част от това разследване. А доколкото знам, и сега не е. Не казвам, че съм по-добър от полицията, но се надявам, че мога да подходя към случая от друг ъгъл и евентуално да постигна някакъв успех.

Тя бавно кимна, сякаш в знак на съгласие, без обаче да спира да ме преценява с поглед.

— Съзнавате, че казаното между лекар и пациент е строго поверително — рече тя. — Затова мога да ви кажа само онова, което Ан искаше да излезе наяве, нищо повече.

Замълча, докато секретарката сервира кафето, и когато момичето излезе, аз казах, че това ме устройва.

— Доколко сте запознат със случая?

— Знам само основните неща. Ваш колега е препратил Ан при вас, защото е смятал, че тя страда от някакво личностно разстройство, което може би е било причината за агресивното ѝ поведение. По време на лечението вие сте я провокирали да си спомни аспекти от миналото, в резултат на което баща ѝ е бил арестуван и обвинен в блудство с

деца. Не знам никакви подробности обаче за това негово деяние, освен факта, че е било доста сериозно.

Доктор Чини ми се усмихна вяло.

— Нека ви обясня нещо, господин Кейн. Аз не вярвам особено в онова, което днес масово наричат „синдром на потиснатите спомени“.

Сигурно съм направил доста тъпа физиономия, защото тя продължи:

— Потиснатите спомени са явлението, при което се смята, че пациентът е преживял толкова тежка душевна травма, че единственият начин на мозъка да се справи с нея е да заличи спомена за това преживяване. С други думи, пациентът забравя какво му се е случило и продължава да си живее живота. Някои психиатри смятат, че тези спомени могат да се върнат в съзнанието на пациента чрез определени терапевтични методи, най-вече хипнотерапия. Естествено въпросът за надеждността на тези спомени е обект на разгорещени спорове, защото при тази процедура има голям риск да се отправят обвинения без неоспорими доказателства, при което може да се окаже, че съвсем невинни хора са обвинени в криминални деяния, които не са извършили. Но при Ан ситуацията не беше такава. Аз лично не бих нарекла нейните спомени напълно потиснати. Според мен тя беше съвсем наясно какво ѝ се е случило, но за да го преодолее, си беше създала един вид щит от грубост и арогантност. Когато обаче надникнах под този щит и разкрих какво се е случило в миналото ѝ, обвиненията, които отправи тя, не бяха взети на сериозно от страна на полицията, поради разногласията по въпроса за потиснатите спомени, за които вече ви споменах. И макар че съдебните заседатели ѝ повярваха и я обявиха за невинна поради временна невменяемост, полицията не прояви същото разбиране и отговорност. Затова и последвалото разследване беше по-скоро проформа.

— Но все пак са арестували баща ѝ, Ричард Блаклип.

— Да, арестуваха го. Оставаше и да не го направят. Но блудството беше, меко казано, върхът на айсберга.

— Защо? Какви бяха обвиненията?

— По думите на Ан баща ѝ я въвел в света на секса на четири години, малко след смъртта на майка ѝ. Отначало само я опипвал по интимните части, но година след година нещата ставали по-сериозни. Говорим за сношение, както вагинално, така и анално. Орален секс.

Години наред тя спяла в леглото му и смятала, че това, което ѝ се случва, е нормално, макар Блаклип непрекъснато да ѝ напомнял да не казва на никого. Така и станало. През всичкото това време тя си мълчала. В училище не била отличничка, но се справяла и никой от учителите ѝ не заподозрял какво всъщност става, макар че с времето тя все по-често отсъствала от занятия.

— Ан сподели с мен как отношенията с баща ѝ започнали да се променят, когато била на девет години — продължи доктор Чини. — Тогава за пръв път той започнал да вълвлича и други хора. Мъже, за които ѝ казвал, че са ѝ чичовци, макар тя никога дотогава да не ги била виждала. Водел я в различни къщи, на така наречените от него „купони“, където приятелите му, въпросните „чичовци“, се забавлявали с нея сексуално, най-често в група. Не беше много сигурна за точния брой, каза, че били някъде между пет и осем души, като повечето носели маски. Описанията, които направи на събитията и това как са били организирани нещата, звучаха много автентично.

— Но предвид миналото ѝ няма ли шанс да си е измислила всичко това?

По изражението ѝ разбрах, че няма.

— Както казах преди година и на разследващите полицаи, професионалното ми мнение е, че не си измисляше. Говореше истината. Кое се потвърди и от факта, че в хода на разследването излязоха наяве и други обвинения на баща ѝ в блудство, направени преди много години и под различни имена.

— Господи! — възкликнах. — Горкото момиче.

Отново се сетих колко празен, хаотичен и невероятно кратък беше животът на Ан Тейлър. Питам се дали при друг баща животът ѝ щеше да се развие по различен начин. Дали щеше да израсне като уверена в себе си щастлива млада жена? Разбира се, защо не. Според мен Блаклип я беше убил толкова сигурно, колкото и ако сам беше държал спринцовката със свръхдоза наркотик. Ако търсех оправдание за стореното от мен в Манила, вече го имах.

— Жалко за момичето, наистина — съгласи се доктор Чини. — Животът ѝ е бил истинска трагедия, още повече че никой друг не беше обвинен за престъпленията срещу нея, а сега, когато и баща ѝ умря при загадъчни обстоятелства... Знаете за това, нали?

— Да, чух. И бих казал, че не е голяма загуба, само дето можеше де отговори на доста въпроси, ако беше жив. Като например кой друг е замесен.

— Правилно ли ви разбирам, че според вас смъртта на Ан и на другите двама души, които споменахте, приятеля ѝ и полицаия, имат нещо общо с тези събития от нейното минало?

— Не бих искал да правя прибързани заключения — казах уклончиво. — Засега това е само хипотеза. Но мисля, че си заслужава да се работи в тази посока. Това ли бяха всички обвинения на Ан, или има още нещо?

Доктор Чини не отговори веднага, само настойчиво ме гледаше в очите.

— Защото ако има — настоях аз, — за мен е важно да знам.

— Да — каза тя накрая. — Има и друго.

Изведнъж тишината в стаята стана осезаема. Искаше ми се да запаля цигара, но бях повече от сигурен, че тук не се пуши. Нямах начин доктор Чини да е пушачка. Понякога просто го знаеш. Личи.

— Виждате ли, в един момент усетих, че Ан премълчава нещо — почна тя. — Но не бях сигурна какво. Споделеното беше достатъчно ужасяващо, но някак си не пасваше на момичето, което седеше пред мен. Когато започнах да я лекувам, тя имаше дълбоки емоционални проблеми и склонност към насилие спрямо всеки, за когото смяташе, че ѝ е навредил. С времето започна да става все по-ясно, че в миналото ѝ има някакво свръхтравмиращо преживяване, което не можеше да се обясни с казаното от нея. Именно това преживяване я беше накарало най-сетне да напусне дома си и баща си. Не забравяйте, че тя е била свикнала с неговото поведение и дори го е приемала за нормално. Затова бях убедена, че има нещо друго, което тя отчаяно се опитва да потисне просто защото е твърде травмиращо, за да го приеме. След няколко тежки сеанса, бавно и по възможно най-деликатен начин, най-сетне успях да измъкна от нея какво всъщност се е случило.

Отново се възцари тишина. Този път не се обадох. Стоях и чаках. Знаех, че ще ми каже.

Тя се прокашля.

— Тъй като Ан повтори тези обвинения пред полицията и понеже аз ѝ вярвам и искам да се направи нещо по въпроса, макар че не съм сигурна дали е възможно след толкова дълго време, ще ви кажа.

Но само заради това. Ан сподели, че напуснала дома си, защото станала свидетел на убийство.

Изведнъж дъхът ми секна и попитах с пресъхнала уста:

— Какво убийство?

— На младо момиче.

Издишах по-шумно, отколкото очаквах, спомних си Благлип в хотелската стая. С молба за младо момиче, което да убие.

— Какво е станало?

— „Купоните“, на които Ан ходела, принудена от баща си, ставали все по-груби, както сама се изрази. Участниците започнали да се държат много по-вулгарно, отколкото в началото. Появил се и нов член на групата, някакъв мъж, който винаги носел черна кожена маска и на когото другите сякаш се подчинявали. Изглежда, този мъж бил най-жестокият от всички. Освен това тогава за пръв път имало и други млади момичета. Ан си спомняше за две, били малко по-големи от нея, може би на дванадесет или тринадесет, но не ги познавала.

Доктор Чини спря за миг, пое дълбоко дъх и продължи:

— По-късно, на друг купон, където по думите на Ан имало петима мъже, между които и баща ѝ, отново имало и друго момиче, долу-горе връстничка на Ан. И отново непозната, но Ан си спомняше, че момичето било много разстроено. Плачело и умолявало мъчителите да спрат, но това само ги възбуждало още повече. Играта загрубявала и постепенно излязла от контрол. Мъжете започнали да бият момичето, докато правели секс с него, а онзи с черната маска извадил нож и го опрял в гърлото на детето, като същевременно го карал да му изпълнява разни желания.

До този момент доктор Чини говореше с равен професионален тон, но сега гласът ѝ леко потрепери.

— Ан си спомняше, че момичето се задавило, а мъжът с маската разрязал с ножа лицето му. Тогава някой извел Ан, тя не беше сигурна кой точно, и я заключил в една съседна стая. Останала там сама, в тъмното, и слушала сподавените отчаяни писъци на другото момиче. В един момент спрели.

— После баща ѝ дошъл да я вземе — продължи доктор Чини. — Вече бил напълно облечен, но Ан каза, че изглеждал уморен и по врата му имало няколко петна кръв. Казал ѝ да забрави какво е видяла и тръгнал да я извежда от къщата, но докато минавали покрай стаята,

където била оргията, вратата се отворила и Ан зърнала за миг какво има вътре. На дивана седели двама мъже, голи и без маски. Щом я видели, те извърнали лица, така че тя не успяла да ги разгледа добре, но и бездруго вниманието ѝ било привлечено от гледката на пода. Там лежал голям завързан чувал, проснат на земята, сякаш в него има труп. На няколко места бил пропит с кръв, а от другото момиче нямало и следа. В този момент някой бързо затворил вратата, а баща ѝ станал неспокоен и набързо я извел от къщата, като отново ѝ казал да забрави видяното и да не казва на никого, защото ако проговори, мъжът с маската ще дойде да я вземе. Тогава Ан била на единадесет години, господин Кейн. Повярвала му.

— А вие повярвахте на нея? Не искам да кажа, че си е измислила всичко това, но ако наистина е искала баща ѝ да страда, не е ли възможно да ви е разказала тази история, за да е сигурна, че ще го арестуват?

— Не мисля. Тя никога не е искала баща ѝ да бъде съден. Искаше само да я оставят на мира, за да продължи живота си и да забрави всичко това. Аз обаче я убедих да говори с полицията, защото се безпокоях, че Ричард Блаклип може би продължава да върши тези гадости. Също така, ако ми позволеше да разкрия тази информация пред съда, това щеше да подпомогне нейното дело, особено ако се наблегнеше на факта, че сега сътрудничи на полицията за повдигане на обвинения срещу него.

— Но полицията не проведе разследване, нали? Имам предвид за убийството.

— Не, тогава не. Казаха, че ще проучат въпроса, но без труп, точно място на престъплението, други свидетели или дори точна дата на деянието не можеха да направят много. Естествено разпитали Блаклип, но той казал, че за пръв път чува за подобно нещо. Всъщност отрекъл напълно всички обвинения и заявил, че е всеотдаен баща, но при обиск в дома му били открити списания с детска порнография. А впоследствие излезли наяве и предишните му присъди за блудство. Но както знаете, вече не може да бъде разпитан за нищо.

— Ан описа ли ви онова момиче?

Доктор Чини поклати глава.

— Не. Каза само, че била долу-горе на нейната възраст и имала не много дълга кестенява коса.

Записах си тези подробности и попитах:

— Да са ви търсили наскоро от полицията?

Тя кимна и допи кафето си. Аз не бях докоснал моето.

— Да, един полицаи дойде преди няколко седмици, малко след убийствата, които разследвате.

Учуди ме, че доктор Чини не беше споменала този факт досега.

— Така ли? Във връзка с Ан? Какво искаше да узнае?

— Долу-горе каквото и вие. Пита ме за подробности относно отправените от Ан обвинения. Обясних му, че тогава съм казала всичко на полицията, но те не си мърдаха и пръста. Той се извини и каза, че е от екипа, разследващ убийствата...

— На Азиф Малик и Джейсън Кан ли?

— Да. Каза, че не е бил сред полицаите, работили по случая на Ан, затова ме помоли да повтора каквото знам.

— Как се казваше този полицаи?

— Детектив Саймън Барън, ако не греша.

— Не грешите.

— Познавате ли го?

Можеше и така да се каже.

— Да — отвърнах. — Познавам го.

— Странно, че не ви е споменал за нашата среща.

Странното е, че не беше споменал на никого за тази среща. Ако толкова го интересуваше какво е станало с Ан, защо полицията не разглеждаше смъртта ѝ като съмнителна? Нима бе запазил получената от доктор Чини информация само за себе си? Ако бе така, защо? Може би Ема щеше да успее да разбере.

Бях доволен от чутото, защото то означаваше, че съм напипал вярната следа. Усещах го. Все още не бях сто процента сигурен, че думите на Ан могат да се приемат за чиста монета, но нещо определено се беше случило и някой отчаяно искаше то да остане потулено. Някой с много власт.

През годините съм научил, че отговори не се получават, като зададеш няколко съществени въпроса. Трябва да задаваш много, но дребни на вид. Само така можеш да разгадаеш загадката.

— Преди колко време приблизително е било убито това момиче?

— Когато Ан дойде при мен миналата година, тъкмо беше навършила седемнадесет. Дотогава беше живяла около шест години по

домове, значи преди около седем години. Но не мога да ви дам точна дата, защото тя не е напуснала дома си веднага след този инцидент. Мисля, че е била твърде потресена и честно казано, твърде уплашена. По нейна преценка са минали няколко седмици, а може би и месеци, преди да събере кураж и да се махне. Каза обаче, че нямало повече купони. Този бил последният.

— Но едва ли има много изчезнали деца през този период. Или поне не толкова малки. Вие самата проучихте ли надеждността на твърденията на Ан?

Лицето ѝ се напрегна и кожата ѝ видимо се изопна. Явно и тя като мен се беше подлагала на пластични корекции, но очевидно нейният хирург не беше добър като моя.

— Не — каза тя. — Реших, че това е работа на полицията. Все пак опитах да си спомня дали преди седем години е имало по вестниците случай на отвлечено дете, но не се сетих за такъв. Детектив Барън каза, че ще проучи въпроса.

Оставих бележника и изпих кафето си на един дъх. Беше изстинало.

— Благодаря за помощта и времето, което ми отделихте, доктор Чини. Задължен съм ви.

— Дано съм ви била полезна. Макар че без веществени доказателства ще е трудно да се докаже нещо, нали?

Станах.

— Ако историята на Ан е вярна, тогава все някъде има доказателства. Ако открия нещо, обещавам да ви уведомя.

— Така каза и детектив Барън — отвърна тя и също стана, — но повече въобще не се обади.

— Може би защото не е открил нищо — казах, докато си стискахме ръцете за довиждане. — Или не му е останало време да се занимае с този случай.

— Но вие ще се заемете, нали?

Кимнах уверено и казах:

— Ако случаят има разрешение, ще го намеря.

Говорех сериозно. Бях изминал доста път, за да разреша тази загадка, и не мислех да се отказвам.

Не и сега.

За това ли всъщност ставаше въпрос?

За убийството на едно дете. Дали това беше причината толкова хора да умрат? Някак си не ми изглеждаше логично. Педофилите са хитри лисици и е напълно възможно да са се организирали в група, извършвала ужасни престъпления. Но да си способен на такава жестокост (и то към мъже, не само към беззащитни деца), да наемаш убийци, за да премахнат враговете ти, а после да премахнеш и самите убийци... Нещо не ми се връзваше.

Но сега поне имах за какво да се хвана. Ако някое момиче на възраст между осем и тринадесет години бе изчезнало в Южна Англия през шестте месеца, преди Ан да отиде в дома, щях да разбера. Доктор Чини спомена, че не успяла да си спомни за такъв случай, но както сама призна, не беше положила кой знае какви усилия. А полицията? Дали бяха направили справка? Детектив Барън беше разговарял с доктор Чини, но изглежда бе спрял дотам, защото след това вече не я бил потърсил. Странно колко често се случва разследващият полицай да пренебрегва факти, които не пасват веднага на неговата теория за престъплението, но това е напълно разбираемо. На пръв поглед убийството на Азиф Малик и Джейсън Кан нямаше нищо общо със закъснелите показания на свидетел на убийство, извършено преди седем години. Човек можеше да види връзката само ако гледа нещата през моите очи.

Но доктор Чини имаше право. Без неоспорими веществени доказателства щеше да е много трудно да се докаже каквото и да било срещу когото и да било. Ако можех да открия тези хора, сам щях да ги накажа, но нямаше на кого да разчитам и ако се разкриеше истинската ми самоличност, щях да съм извън играта завинаги. Трябваше ми някаква реална следа, която да насочи полицията в правилната посока. А единствените хора, които можеха да ми я осигурят, бяха Андреа Блум и приятелят ѝ Грант. Бях сигурен, че двамата знаят нещо. Нещо, което Ан им е казала, най-вероятно малко преди смъртта си, но се страхуваха да говорят за него.

Хълмовете бяха потънали в мокър мрак и валеше като из ведро. Изтичах до колата, шмугнах се вътре и потеглих.

В главата ми се въртеше една-единствена тревожна мисъл.

Дали Томбой Дарк знаеше повече, отколкото ми беше казал?

Върнах се в Лондон към шест и половина след кошмарно пътуване по магистрала три и оставих колата в гаража на агенцията. Щом си тръгнах оттам, веднага се обадох на Ема, за да видя какво е открила и да я осведомя за моите находки.

Но още щом вдигна телефона, усетих, че нещо не е наред.

— О, Денис, слава богу, че се обади!

Явно беше разстроена, май дори беше плакала. Учудих се колко много се обезпокоих за нея.

— Ема, какво става?

— Дойдоха... двама от хората на Тиндъл.

Гърлото ми пресъхна и изведнъж започнах да чувам как бие сърцето ми.

— Господи! Какво стана?

— Тъкмо си тръгнах от работа. Качвах се в колата... и те се появиха изневиделица. Едри, с кожени якета. Завлякоха ме в една странична уличка и...

Не успя да довърши и сякаш щеше отново да се разплаче, но след няколко секунди се овладя.

— Единият опря нож в гърлото ми.

— Нарани ли те?

— Не.

Слава богу.

— Натисна го силно в шията ми, но не ме поряза. Хилеше се и дори не си направи труда да скрие лицето си. Другият беше извил ръцете ми зад гърба. После онзи с ножа каза, че това е последното предупреждение. Че ако напиша още една статия за Кан и Малик, ще ме убият.

— Казаха ли, че работят за Тиндъл?

— Не беше необходимо. Знам, че са негови хора.

Не възразих. Кой друг би могъл да я заплашва така.

— Сега добре ли си? — попитах. — Къде си?

— Вкъщи съм. Добре съм.

— Не бива да оставаш сама. Ще дойда след двадесетина минути.

— Недей. Моля те.

— Защо?

Нещо не беше наред.

— Обадох се на Саймън... на детектив Барън... след инцидента и той ми осигури полицейска охрана. Двама полицаи в патрулна кола са пред входа и ще стоят там, докато не изляза утре сутринта. Ще напусна града за известно време, Денис. Заминавам при родителите си, докато нещата тук се поуспокоят. Надявам се да ме разбереш.

Бях съкрушен. Като последния влюбен глупак на света, докато шофирах към Лондон, си представях как ще изкарам една приятна вечер с Ема и как ще обсъждаме случая на чаша вино, преди да повторим сексуалния десерт от снощи. Но разбира се, не споделих тези свои мисли, защото тя имаше право. Най-добре беше да се покрие за известно време.

— Естествено, че те разбирам. Надявам се да съм още тук, когато се върнеш.

— А как се очертават нещата? Какво откри днес?

Разказах ѝ накратко за срещата си с доктор Чини и че детектив Барън също е говорил с нея.

— Споменава ли ти е за това?

— Не — отвърна тя изненадано. — Нищо не ми е казал. Въобще не знаех, че е тръгнал по тази следа.

— Повече не я е потърсил, не знам защо.

— Както и да е. Какъв е твоят план сега?

Казах ѝ, че възнамерявам да проверя твърденията на Ан, като започна с това дали има изчезнали деца през въпросния период.

— Мисля също отново да поговоря с Андреа Блум, приятелката на Ан. Тя знае нещо, Ема, сигурен съм.

— Защо си толкова убеден, че не ти е казала всичко?

— Дълго време бях полицаи. Усещам, когато ме лъжат. Тя крие нещо. Приятелят ѝ също. Ако информацията, с която разполагат, е важна, ще се опитам да ги убедя да дадат показания в полицията. Може би тогава разследващите ще се поразровят по-дълбоко в миналото на Ан. В момента не се сецам какво друго мога да направя. Но не казвай за това на детектив Барън.

— Защо? — попита учудено тя.

— Засега по-добре си трай. Ако имам някакъв напредък, можеш да му кажеш.

— Добре, Денис, но много внимавай. Навлязъл си в опасни води. И ако в крайна сметка признаят смъртта на Ан за убийство, тогава какво ще правиш?

Имаше, разбира се, още няколко въпроса за доизясняване. Може би щях да навестя Тео Морис от „Тадеуш холдингс“ или дори загадъчния господин Тиндъл. Но се надявах, че моето участие във всичко това скоро ще приключи.

— Ще си отида вкъщи — казах.

— Дано успеем да се видим пак.

— Дано — казах искрено.

— Но ако не стане... Искам да знаеш, че се радвам, че те срещнах. Пази се, Денис. Моля те.

— Ти също, Ема. И не се изкушавай да ровиш по случая. Не искам да пострадаш.

Щеше ми се да ѝ кажа и друго, нещо от рода на това колко много означава тя за мен, но се въздържах.

— Не се тревожи, взех си поука — отвърна тя. — Сбогом, Денис. И успех.

— Сбогом, Ема.

Тя затвори, а аз останах известно време взрян в телефона с мисълта, че мимолетните връзки са ми запазена марка. Преди две години, на Филипините, се запознах с една австралийка към трийсетте — минаваше оттам на път за вкъщи. Беше обикаляла света шест години. Нае стая при нас за няколко дни. На Филипините западнячките не са често явление. Тази страна не влиза в обичайните маршрути на стопаджиите, а и не се слави с особена сигурност и стабилност, затова самотните екскурзианти обикновено я избягват. Така че Кристин беше като глътка свеж въздух. Още първата вечер се заприказвахме на бара, а на другия ден я изведох на разходка из океана, за да се гмуркаме. Тя беше доста разкрепостена по отношение на секса (нещо, което винаги ме е привличало у жените) и тъй като бяхме сами в лодката, в крайна сметка се любихме сред леководолазното оборудване. Цялата седмица бяхме почти непрекъснато заедно. Аз я разведях из острова, а тя ми разказваше къде е била и какво е видяла.

Прекарахме си страхотно. Тогава изпитах онова прекрасно чувство да си влюбен, което ми се е случвало толкова рядко в живота, и дори обмислях идеята да тръгна с нея за Австралия.

Но за нея нещата не бяха така сериозни. След седем дни флирт и забавление тя ме целуна по устата, каза ми да се пазя и завинаги напусна живота ми. Още едно сбогуване, което трябваше да преживея.

Знаех, че повече няма да видя Ема, но така май беше по-добре. Тя беше твърде млада, твърде красива и честно казано, твърде добра за мен. И тъй като връзката ни нямаше бъдеще, по-добре бе да се разделим сега, докато нещата все още не бяха станали прекалено сериозни.

Върнах се в хотела и си взех душ. Водата беше хладка, така че цялата процедура не трая повече от две минути и когато излязох от банята, умирах от студ. Облякох се и се излегнах на леглото, за да обмисля следващия си ход. Мина ми мисълта да изляза и да ударя няколко питиета в някоя кръчма, да речем пак при Ърни, но устоях на изкушението, защото исках да съм свеж на сутринта.

Беше седем и двадесет. Взех мобилния, за да се обадя на Андреа Блум, и осъзнах, че нямам номера ѝ. Запитах се дали си заслужава да ходя сега чак до Хакни, за да говоря с нея, но при положение че алтернативата беше да лежа в мръсната хотелска стая и да гледам напукания таван, заключих, че ще е по-добре да изляза. Станах с мъка от леглото и реших, че първо ще хапна някъде, а после ще отида да се срещна с моя потенциален източник на информация.

Когато свих по улицата на Андреа, минаваше девет. Вечерта беше студена, а аз бях извървял цялото разстояние от метростанцията пеша. Остър вятър подхвърляше боклуци по тротоара и държеше хората по домовете им. Бях със сива зимна шапка и шал през лицето, така че се виждаха само очите ми.

Светеше прозорецът на дневната и няколко прозореца на третия етаж, но вторият етаж и коридорът бяха тъмни. По думите на Андреа освен тях двамата с Грант в къщата живеела още една двойка и едно момче. Но беше доста тихо за толкова много хора.

Приближих до вратата, като се надявах, че не съм дошъл напразно, и веднага забелязах, че е открената.

Спрях и се ослушах. В дневната работеше телевизорът. Май вървеше някакво шоу с активното участие на публиката, звукът беше доста увеличен. Не чух нищо друго, затова бутнах леко вратата. Запитах се дали не беше по-добре първо да почукам. Питам се и дали е разумно въобще да влизам. В Хакни хората не си оставят вратите отворени. Както и в цял Лондон всъщност, особено в студена нощ като тази.

Влязох и тихо затворих вратата. Щеше ми се да извикам, за да обявя присъствието си, но се въздържах.

Някъде на горния етаж нещо изскърца. Не се притесних особено. Къщата беше стара, най-вероятно строена през двайсетте години. В такава къща е нормално да чуваш скърцане. Отново наострих уши, но не чух други звуци.

Носех револвера, но не го извадих. Щеше да е много трудно да обясня наличието му, ако се наложеше.

Свърнах наляво, отворих вратата на дневната и изведнъж звукът от телевизора гръмна в ушите ми. Шоуто беше „Кой иска да стане милионер?“ и в момента Крис Тарънт^[1] тъкмо питаше състезателя коя е столицата на Руанда. Докато му даваше четирите възможности за верен отговор, огледах празната стая и забелязах няколко отворени бирени кутии до единия фотьойл. Не бяха там предния ден и тъй като

стаята беше общо взето чиста, заключих, че някой ги е отворил тази вечер. Не че това ми помагаше много.

Излязох от стаята в момента, когато състезателят спечели осем хиляди за верния отговор (който се оказа Б, Кигали), и възможно най-тихо тръгнах по стълбите към горния етаж. Две от стъпалата изскърцаха, но въпреки това продължих нагоре.

Видях една отворена врата. Беше тъмно, но успях да различа, че е тоалетна, при това празна. Сякаш цялата къща беше празна.

Вляво от мен няколко стъпала водеха към втория етаж. Изкачих ги и потънах в мрака на тясната площадка. Някаква врата вдясно от мен се затвори.

— Ехо?

Гласът идваше от площадката на третия етаж. Беше Андреа.

— Ти ли си, Джеф? — добави тя.

— Не, Андреа, Мик Кейн съм — извиках. — Външната врата беше отворена. Дойдох да поговорим.

— Какво става? — попита тя, все още не я виждах. — Защо е толкова тихо долу?

— Не знам — отвърнах искрено. — В дневната няма никого. Мисля, че си сама в къщата.

— Не съм. Маз и Стар също са тук. Или поне бяха преди няколко минути. Чух ги.

— Може да са излезли за цигари или нещо такова. Искам да ти задам само няколко кратки въпроса.

— Не желая да разговарям повече с вас и не ми харесва как сте влезли в дома ни. Изплашихте ме до смърт.

— Съжалявам, но не можах да ти се обадя, защото не ми остави телефон. Днес ходих при психиатърката на Ан, доктор Чини. Тя ми каза доста неща. Мисля, че и ти можеш. Моля те. Ще отнеме само няколко минути, а е страшно важно.

С периферното си зрение долових в полумрака някакво едва забележимо движение под краката си.

— Няма да разговарям с вас. Сега си влизам в стаята и се заключвам. Ако не си тръгнете, ще повикам полиция. Говоря сериозно.

Погледнах надолу. Под вратата от дясната ми страна се беше появила някаква тъмна линия и постепенно се разширяваше. Стигна до килима и започна да образува локвичка до ръба.

Кръв.

Усетих как цялото ми тяло се стяга.

— Андреа, чуй ме — извиках настоятелно. — Трябва незабавно да слезеш долу!

Чух я как се отдръпва към стаята си, където си мислеше, че ще е в безопасност.

— Казах ви! — изкрещя тя. — Ще повикам полиция.

— Нещо не е наред, Андреа. Повярвай ми!

В къщата имаше външен човек! Бутнах вратата и усетих, че се опира в нещо. Натиснах я по-силно и тя се отвори бавно, избутваше онова, което ѝ пречеше.

— Андреа, моля те, слез долу!

Напипах ключа за електричеството и светнах лампата.

В краката ми лежеше труп.

Опитах се да осъзная гледката. Премигнах. И отново се опитах.

Беше млад мъж на двадесетина години с остра, боядисана в черно коса и мъртви сини очи. Лежеше свит на земята, а от двата огромни прореза по лицето и гърлото му още бликаше кръв.

Чух как на горния етаж Андреа бързо се прибра в стаята си и тръшна вратата.

Направих няколко крачки напред и видях полуголото тяло на слабичко дребно момиче, също на двадесетина години, проснато върху нисък разтегаем диван. Девојката лежеше по гръб, едната ѝ ръка беше отпусната върху гърдите и корема, а изцъклените ѝ очи гледаха тавана. Нейното гърло също беше прерязано, чаршафите около тялото ѝ бяха обагрене в наситено червено.

Сега вече извадих револвера и излязох от стаята.

В къщата пак се чуваше само далечният звук на телевизора.

— Андреа, ако ме чуваш, моля те, слез долу и ела с мен. Или извикай полицията.

Не последва отговор. Ни звук, ни стон. Нищо. Нито дори изскърцване.

Можех да си тръгна. Да се обърна и да се махна, а после да се обадя на полицията от безопасно разстояние.

Можех да си тръгна и исках да го направя. Но не постъпих така. Вместо това се промъкнах по коридора, стигнах до края му и започнах

да се изкачвам по стълбите към стаята на Андреа. През цялото време пръстът ми беше на спусъка.

Едно стъпало изскърца. Над мен беше тъмно почти като в рог. Продължих нагоре.

Изкачих стъпалата и спрях. Намирах се на малка вътрешна площадка. Имаше общо три врати — две вляво от мен и една точно пред мен. И трите бяха затворени.

— Андреа? Чуваш ли ме?

Пълна тишина. Чувах единствено биенето на собственото си сърце.

Опипах за електрически ключ, не намерих и затова пристъпих напред и рязко отворих вратата пред себе си. Видях облицован с плочки под, вана от дясната ми страна, частично закрыта от найлонова завеса, тоалетна чиния и мивка. В дъното имаше прозорец, през който се процеждаше слаба светлина.

С едно бързо движение дръпнах завесата.

Ваната беше празна.

Както и цялото помещение.

Излязох на площадката и чух слабо хлипане.

Замръзнах. Звукът идваше иззад някоя от другите две врати. Знаех, че може да е капан, затова не бързах да действам. Не бях сигурен откъде точно идва хлипането.

Стоях като статуя. Стоях и се ослушвах.

А после вратата до мен се откряна и бавно-бавно започна да се отваря. Вдигнах с две ръце револвера и зачаках. Стори ми се много дълго, ръцете ми омаляха и дори започнаха да треперят.

И тогава Андреа най-после се появи на вратата. Права и вперила очи в мен. Уплашена, ужасена...

... и умираща.

Гърлото ѝ беше прерязано и кръвта бликаше на струи от зейналата рана. С всеки удар на сърцето ѝ червеният фонтан пръскаше килима пред мен.

За миг бях така смаян, че не можех да помръдна, но после изведнъж тялото ѝ полетя към мен. Опитах се да го избегна, но не успях и двамата паднахме назад към парапета в мокра кървава прегръдка. През цялото време тя отваряше и затваряше уста и издаваше ужасни хрипове. Отблъснах я от себе си миг след като зърнах

убиеца, който идваше към мен с вдигната бухалка. Беше с прозрачен защитен костюм с маска и приличаше на работник в лаборатория за бойни отровни вещества. Андреа залитна и падна на земята, едната ѝ ръка продължаваше да се протяга към мен, а другата напразно се опитваше да спре изтичащия от гърлото ѝ поток кръв.

Вдигнах револвера да стрелям, но в същия момент той ме удари по главата и загубих равновесие. Хванах се за парапета, за да не падна, и изпуснах револвера. Неизвестният нападател ме удари пак, този път по лицето, и аз се строполих върху Андреа. Веднага се претърколих и се опитах да се свия на топка, за да съм по-малко уязвим. Той ме ритна в корема, при което за малко да повърна, после отново ме удари по лицето. Чувах го как пъшка от умора и как костюмът му поскръцва при всяко движение.

А след това мъжът направи нещо странно. Спря и пусна ножа, който държеше в другата си ръка. Той падна на килима до главата ми. Острието беше цялото в кръв.

Непознатият отстъпи крачка назад и се приготви отново да ме срита. На половин метър от мен лежеше Андреа Блум, кръвта ѝ бързо напояваше килима, а тя продължаваше да ме гледа с красивите си тъмни очи, които молеха за последен шанс за живот.

— Какво става тук, по дяволите?

Познах гласа. Беше Грант, качваше се по стълбите.

Убиецът се поколеба за миг, после отново ме ритна, но този път бях готов. Хванах го за крака и го отблъснах с колкото сили имах. Той залитна към стената, после се освободи и хукна покрай мен, като междувременно замахна с бухалката и ме уцели над лакътя. Паднах. В главата ми сякаш някой къртеше камъни, за втори път през последните няколко дни. Исках да легна и да заспя. Чух как убиецът трополи надолу по стълбите, как се сблъска с Грант, чийто предсмъртен писък не можеше да се сбърка с нищо, и знаех, че ако се поддам на изкушението и затворя очи, ще ме тикнат в затвора не само за убийствата отпреди три години, но и за тези тук. Защото именно аз оставах с оръжието на престъплението до мен, в къща, пълна с трупове.

Хванах се за парапета и се изправих, първо на колене, после и на крака. Андреа вече не хриптеше и очите ѝ бяха затворени. Даже да беше още жива, нямаше шанс да оцелее. Дори в полумрака виждах

кръвта навсякъде около себе си и долавях натрапчивата миризма на смърт. Нямаше надежда. Андреа беше дотук.

Нямах обаче време да размишлявам колко несправедлива е смъртта ѝ. Трябваше незабавно да се махна от тази къща. Огледах се за револвера, но не го видях. Присвих очи, отново се огледах и най-после го зърнах в дъното на площадката. Наведох се и си го прибрах. Докато го вдигах, главата ми така се замая, че се наложи да се облегна на стената, за да не припадна. Гадеше ми се. Непоносимо. Но от повръщаното може да се вземе ДНК, а в този момент само това ми липсваше.

Преглътнах няколко пъти и заслизах по стъпалата, като внимавах да не се препъна в тъмното. Минах по коридора и стигнах до другите стълби. Държах револвера насочен напред, в случай че убиецът ме причаква някъде, за да нанесе последния си удар.

Грант лежеше на стълбите, десният му крак беше свит под странен ъгъл, а левият — подпрян на парапета. Цялото му лице беше обляно в кръв, а косата сплъстена и полепнала по черепа. Ударът по главата с бухалката се бе оказал фатален. Стената зад него беше опръскана с кръв.

Можеше да съм на негово място. Но не, убиецът нарочно ме бе оставил жив. За да ми лепнат тези убийства. Което означаваше, че...

Един господ знаеше какво означава. Отново преглътнах, за да потисна желанието си да повърна, и се опитах да прескоча тялото на Грант, но се спънах в крака му и залитнах напред.

Претърколих се четири стъпала надолу и пневматичният чук отново заблъска в главата ми. Изправих се, събрах сили и хукнах към вратата.

Блъснах се в нея по-силно, отколкото очаквах, опипах я, за да намеря дръжката, и когато най-сетне я хванах, рязко я натиснах.

От ледения нощен въздух мигом се почувствах по-добре. Тръгнах по улицата, като се стараех да вървя изправен, без да тичам. Исках да се отдалеча колкото се може повече от тази къща. Четирима души бяха убити, само за да се опази една тайна. Бях близо. Усецах го.

Излязох на голямата улица, паднах на колене, опитах да се изправа, видях как целият свят се размазва пред погледа ми и повърнах.

Смътно си спомням, че една кола спря до мен, някой ме вдигна и ме напъха на задната седалка. Неясно си спомням и два силуета на предните.

После съм загубил съзнание.

[1] Водещ на играта „Кой иска да стане милионер?“, позната у нас като „Стани богат“. — Б.пр. ↑

Лежах по гръб в тъмна стая. Чаршафите миришеха на чисто. Бях без яке и обувки, завит с леко одеяло. Опитах да се надигна, но ми се зави свят и отново се отпуснах на възглавницата. Опипах главата си. Беше професионално превързана, макар че едва ли бях в болница.

В стаята нямаше нито монитори, нито банки с физиологичен разтвор, нищо от обичайното болнично оборудване. Само един пластмасов стол, на който грижливо беше сгънато якето ми, и още един дървен стол до вратата. Погледнах си часовника. Три и десет. Среднощ. Зачудих се къде съм и дали онзи, който ме прибра от улицата, е видял, че съм въоръжен, и дали се е обадил в полицията.

Дълго лежах, гледах тавана и се опитвах да преценя ситуацията. Кой знаеше, че искам да се срещна с Андреа Блум? Ема, а също и Джейми Дели. Помолих Ема да не казва нищо на Барън, но не беше изключено да се е изтървала пред него. Не беше изключено и някой да подслушва телефона ѝ. Може би Тео Морис от „Гадеуш холдингс“? Или Николас Тиндъл? Списъкът с евентуалните заподозрени все още беше дълъг, но лека-полека го съкращавах. За жалост намаляваха и моите шансове.

Чух зад вратата стъпки, после тя се отвори. Влезе дребен негър на шестдесетина години. Имаше благо лице и веднага разбрах, че не е дошъл да ми създава неприятности.

Видя, че съм буден, и се усмихна.

— Нося ви нещо — каза тихо.

Говореше като човек от Западна Африка. В края на осемдесетте работех с един нигериец и той говореше по същия начин.

Пристъпи към мен и видях, че държи нещо като дървен мускал с формата на рог. Беше с метално капаче и изглеждаше много стар. С невероятна сила старецът ме хвана за тила, изправи ме и ме подпря на възглавницата.

— Изпийте това — прошепна и допря мускала до устните ми.

Течността имаше непознат, но не неприятен вкус. Беше леко солена, но и сладникава също. Изпих я до капка и той си прибра

мускала.

Погледа ме няколко секунди и попита:

— По-добре ли сте вече?

Изправих се още малко в леглото.

— В интерес на истината, да.

И наистина беше така. Тежестта в главата ми бързо намаляваше и изведнъж се почувствах много по-свеж.

— Какво ми дадохте?

— Лекарство — отвърна старецът.

— Много по-добро е от парацетамол. Трябва да го предложите на фармацевтичните компании.

— Готов ли сте да станете? — попита той, усмихваше се все така мило. — Един човек иска да ви види.

— Кой? — попитах, докато се навеждах да си взема обувките.

Той не отговори на въпроса ми. Стоеше до вратата и чакаше да се обуя.

— Оставете якето и револвера тук, няма да изчезнат. — И ми кимна да го последвам.

Тръгнах след него. Чувствах се все по-добре с всяка секунда — явно лекарството или каквото там ми даде, действаше бързо. Световъртежът и тежестта в главата ми вече почти бяха изчезнали.

Вървахме по дълъг коридор с врати от лявата страна. Паркетът блестеше. Отдясно имаше панорамен прозорец, през който се разкриваше гледка към кадифения мрак на спящия град, осеян тук-там с по някоя светлинка. Недалеч се виждаха две високи жилищни сгради, заобиколени от море ниски постройки. По моя преценка бяхме поне шест етажа над земята. Опитах да се ориентирам къде съм, но не можах. Определено бях някъде в Лондон, но друго не можех да кажа.

Водачът ми спря пред една от вратите и почука отмерено три пъти, сякаш това беше някакъв уговорен сигнал. Вратата се отвори и се появи висок негър с мрачно лице. Носеше слънчеви очила, макар стаята зад него да беше едва-едва осветена. Дръпна се на една страна, за да може да се мине, и моят водач ми направи знак да го последвам.

Разбрах с кого ми предстои да се срещна и не знаех дали да съм доволен, или ужасен. По-вероятно второто, но въпреки това влязох, и без това нямах избор.

Помещението беше огромно, с прозорци на три от стените — бяха закрити с тежки черни завеси. Из цялата стая горяха свещи, поставени в богато украсени свещници с различни размери. По стените имаше странни африкански маски и глави на животни, сенките им подскачаха на трепкащата светлина. Мебелировката се състоеше от няколко ниски дивана и множество огромни шарени възглавници, пръснати из цялата стая. В дъното върху нисък плетен стол с висока облегалка като на трон седеше красив добре сложен негър на тридесетина години. Пиеше нещо, най-вероятно кафе, и пушеше цигара. Като зловещи стражи от двете му страни стояха две кукли, много по-големи, разбира се, но доста наподобяващи останената в спалнята на Ема. Догадките ми се потвърдиха.

Мъжът се усмихна и кимна към един от диваните. Моят водач излезе и затвори вратата, а онзи с очилата безшумно потъна в сенките някъде вдясно от мен.

Отидох до посочения диван и бавно седнах. Мъжът на стола ме изчака да се настаня удобно и едва тогава заговори.

— Ще приема, че знаете кой съм — заяви с приятен плътен глас.

— Мисля, че се досещам — отвърнах и бръкнах в джоба да си извадя цигарите, но те не бяха там.

— Почерпете се от моите — каза Николас Тиндъл, извади от джоба на черната си копринена риза „Марлборо Лайте“ и ми запали една. — Може би се чудите защо ви доведох тук.

Казах, че няма да е лошо да ме осведоми.

— Когато моите хора ви прибраха, бяхте много зле. Ако ви бяхме оставили там, един господ знае кой щеше да ви прибере, а това можеше да се окаже грешка.

Спря за миг да си дръпне от цигарата. На лицето му беше изписано видимо задоволство. Този човек излъчваше естествен чар. И заплаха. От цялото му същество лъхаше заплаха. Просто се усещаше, че ако разгневиш този тип с нещо, ще си имаш сериозни неприятности. Това последното май нямаше нужда да го казвам, защото е повече от ясно, че всеки, който седи в полутъмна стая, заобиколен от запалени свещи и вуду предмети, ще е човек, когото е по-добре да не ядосваш.

— Както разбрах — продължи той, — току-що сте напуснали къща, пълна с трупове. Невинни хора. Хора с прерязани гърла и счупени глави.

За пореден път този ден чувах собственото си сърцебиене.

— Ако полицията ви беше намерила проснат на тротоара, най-вероятно щяха да ви приберат. И може би щяха да ви свържат с въпросната къща. Може би дори и с други неща. Кой знае?

Погледите ни се срещнаха и аз не сведох моя. Усещането беше много странно. Чувствах, че ако продължа да го гледам, ще разкрия тайни, които бих предпочел да не знам. В полумрака зад него, озарен от свещите, се виждаше някакъв гоблен, на който имаше изобразен човек с коса в едната ръка и нещо като торба кости в другата.

— Какво искате? — попитах, без изобщо да съм сигурен дали искам да чуя отговора.

— Забелязахме, че задавате много въпроси — отвърна той, като натърти на думата „забелязахме“. — Разпитвате за убийството на Азиф Малик и Джейсън Кан. А вчера дори сте заплашили с пистолет двама от моите хора, когато сте посетили брата на Кан, Джейми.

— Не съм ги заплашвал. Посъветвах ги да си тръгнат.

— Все едно — отвърна той с усмивка. — Не са внимавали достатъчно и са се издънили. Ще им е обеща на ухото. Въпросът е, господин Кейн... Така се казвате, нали?

В очите му проблесна присмехулно пламъче, сякаш отлично знаеше, че не се казвам така. Но аз не се хванах на въдицата.

— Няма значение. Въпросът е в това, господин Кейн, че убийството на господата Малик и Кан ми причини доста неприятности. Много хора, включително вашата приятелка Ема Нилсън от „Норд Лъндън Екоу“, смятат, че имам нещо общо със случая. И тъй като вие разследвате неофициално и както виждам, се стараете доста повече от полицията, навярно имате своя теория за това кой е отговорен за случилото се. Смятате ли, че съм замесен?

— Не — отвърнах. — Не мисля, че имате нещо общо.

Той пое дълбоко дъх и сякаш стана още по-висок.

После лицето му стана сериозно.

— Хубаво, така отговорихте и на собствения си въпрос. Доведох ви тук, защото цялата тази история няма нищо, повтарям, нищо общо с мен. Джейсън Кан е работил за едни хора, които познават други едни хора, които са работили за мен, но аз лично не го познавах и следователно нямам никакъв интерес да искам смъртта му. Що се отнася до Малик, той не представляваше опасност за мен. Вярно е, че

навремето беше един от хората, разследвали моите бизнес дела, но доколкото знам, е престанал да се занимава с това преди няколко месеца, когато е влязъл в НСБОП. А и за какво ми е да убивам полицаи, особено на такъв висок пост като Малик? Само ще привлека нежелано внимание към себе си, което очевидно не ми е нужно в момента. Не бих искал да си създавам враг в лицето на закона, господин Кейн, но за жалост, изглежда, това е станало и затова сега цялото разследване на този случай се е насочило към мен и моите бизнес партньори, което, разбираете, не ми е особено приятно. Проблемът е, че според всеобщото мнение аз стоям зад всичко, което идеално устройва истинските извършители. Ако обаче те бъдат разкрити, полицията ще престане да ми диша във врата, нали така?

— Най-вероятно — отвърнах и изгасих цигарата си в пепелник с формата на ръка, оставен до дивана.

— Ето защо искам да се възползвам от услугите ви на частен детектив.

В първия момент се стреснах, но после осъзнах, че предложението е доста логично.

— Колко близо сте до разкриването на извършителите? — попита той.

— Напредвам.

Замислих се за следата с изчезналото момиче, която ми бе дала доктор Чини, и добавих:

— Имам нещо, с което ще се заема утре и което може да ме приближи още повече.

— Въръжен сте. При това с револвер голям калибър. Но в него има само два патрона. Разполагате ли с резервни?

Отговорих отрицателно.

— Противниците ви са много опасни. Ще ви дам друго оръжие и патрони, плюс жилетка. Може да са ви от полза и да ви помогнат да оцелеете.

— Не бих отказал и някакво превозно средство. — Прецених, че една кола няма да ми е излишна.

Тиндъл кимна.

— Ще се погрижа. Ще ви дам също и пет хиляди в брой. И още пет, ако разкриете хората, виновни за убийството на Малик и Кан, и

съберете доказателствата, необходими на закона, за да ме оставят на мира. Съгласен ли сте?

Можех да му кажа, че не съм наемник, че винаги работя сам и така нататък, но в тази игра трябва да си реалист. Както вече отбелязах, Тиндъл не беше човек, с когото да си играеш игрички, а освен това дали ми плаща, или не, аз щях да си проведа разследването, както намеря за добре. Така поне в негово лице имах съюзник.

— Да, съгласен съм. Ще се заема с нещата. Но искам да оставите Ема Нилсън на мира. Повече никакви вуду кукли или улични заплахи. Разбрахме ли се?

— Не обичам да стресирам жени — каза Тиндъл и май го каза искрено, — но това момиче ми създаде много неприятности. Ако я убедите да не пише повече клеветнически статии, ще я оставя на мира.

— Имате думата ми — казах. — Утре тя напуска града и ще отсъства известно време. Докато се върне, всичко това ще е приключило.

— Мислите ли?

— Сигурен съм.

Тиндъл се облегна назад и каза:

— Чух също, че разни хора много държат да ви извадят от играта.

— Може да се каже.

— Смятайте, че съм облекчил малко този натиск.

Повдигнах вежди.

— В смисъл?

Той се усмихна като хищник. После се наведе и вдигна нещо от пода зад стола. Беше маската на убиеца, отнел живота на Андреа Блум и съквартирантите ѝ. Трябваша ми няколко секунди, за да осъзная, че прозрачната материя с отвор за устата все още е на главата на убиеца.

Тиндъл я хвана с една ръка за стърчащия отдолу остатък от шийни прешлени, а с другата свали маската. Озовах се очи в очи с Блондина — моя заклет враг, откакто дойдох тук преди четири дни (Господи, нима бяха само четири дни?), който сега ме гледаше тъпо, с леко отворена уста и опръскано с кръв лице. Тиндъл пусна прешлените, хвана главата за косата и каза:

— Когато някой ми мъти водата, не оставам длъжен. Разбирате ли ме, господин Кейн?

Погледнах първо него, после главата, после пак него.

— Мисля, че започвам да схващам картинката.

— Хубаво — отвърна той и остави главата на земята. — Преди да умре, този копой ни каза, че е отишъл в къщата по нареждане на някой си Тео Морис, който явно му е шеф. Това име говори ли ви нещо?

— Да, чувал съм го. Работи за „Тадеуш холдингс“.

Кимнах към главата и попитах:

— Той каза ли защо не пожела да ме убие снощи?

Тиндъл като че ли се изненада от въпроса ми.

— Как така? Мислех, че е искал да ви убие.

Поклатих глава.

— Не. Удари ме няколко пъти и се опита да ме зашемети, но после нарочно пусна ножа до мен. Предполагам, че е искал полицията да ме намери там заедно с оръжието на престъплението и да ме обвинят за убийствата.

Тиндъл сви рамене.

— Не знам нищо за това.

— Аз ще разбера — отвърнах. — В най-скоро време ще поговоря с този Тео Морис. Ще съм ви задължен, ако ме оставите да се справя сам.

Спогледахме се.

— С други думи, нямам нужда от помощ — казах.

— Добре. Очаквам обаче ежедневен доклад докъде сте стигнали с разследването. Какъв е телефонният ви номер?

Казах му го. Той кимна, но не направи никакво усилие да си го запише.

— Когато си тръгвате отгук, ще ви дадат кодиран имейл адрес. Изпращайте информацията на него. Ако трябва да се свържем с вас, ще го направим. Как се чувствате сега?

— Добре — отвърнах и опипах главата си. — Учудващо добре. Какво беше онова лекарство, което ми даде вашият човек?

Тиндъл се усмихна хитро.

— Чували ли сте за „мути“, господин Кейн? Това е вид африканска медицина, чиито последователи вярват, че органите на току-що умрял човек могат да се използват за направата на много

силни отвари. Когато ги изпие, човек получава невероятни сили. Особено ако отварата е направена от органите на повален враг.

Усмихна се още по-широко, а аз отместих поглед с надеждата, че се шегува.

— Клод, би ли изпратил господин Кейн? И се погрижи да му осигурят кола, която не може да бъде проследена.

Тиндъл стана. Аз също се изправих, но не така уверен, както преди няколко минути.

— Сега, ако ме извините — каза той, — ще се оттегля. Малко съм изморен тази вечер. Беше ми приятно да се запознаем.

Протегна ми ръка, същата, с която бе държал главата на Блонди за прешлените, и понеже все още бях с ръкавици, се ръкувах с него, макар и неохотно.

— Де да можех да кажа същото — отвърнах, обърнах се и тръгнах след мъжа със слънчевите очила.

Минахме обратно по коридора и покрай стаята, където бях настанен първоначално, завихме и се озовахме пред асансьор. Там ни чакаше онзи, който ми даде лекарството, и с обичайната си усмивка завърза очите ми с копринена кърпа. Асансьорът се спусна, слязохме и почакахме мълчаливо няколко минути. След това ме преведоха през някаква врата и излязохме на улицата. Една кола спря до нас, помогнаха ми да се кача до шофьора и ми казаха да не свалям превръзката, докато той не ми разреши. Колата потегли.

След десетина минути получих съответното разрешение и махнах превръзката. Шофьорът беше млад бял мъж, не го бях виждал досега. Движихме се по Юстън Роуд и в момента тъкмо минавахме покрай гара „Сейнт Панкрас“.

— Къде да ви оставя? — попита той.

Казах му да ме свали на гара „Падингтън“ и той продължи да кара мълчаливо по пустите нощни улици. След четвърт час спря на гарата и каза:

— Ваша е. — И слезе от колата, без да гаси двигателя. — В багажника има сак с всичко обещано.

После затвори вратата и се качи в друга кола, която тъкмо беше спряла зад нас.

Преместих се на шофьорското място. Колата зад мен потегли, зави наляво и изчезна, а аз останах да се чудя дали цялата тази нощ не е просто странен и ужасен сън.

ТРЕТА ЧАСТ
ЛОВЦИТЕ

Мислех, че след целия този екшън ще спя до късно, но малко след девет отворих очи и първата ми мисъл беше, че последното нещо, влязло през устата ми, е почти сигурно нечия кръв. Още усещах вкуса в устата си. А по-лошото беше, че както изглежда, тази течност доста ми бе помогнала. Нямах главоболие и се чувствах свеж, а когато свалих превръзката пред огледалото в банята, видях, че раните ми са почти заздравели. Не знам защо, но следващата ми мисъл беше за Блондина. Питам се колко ли са го измъчвали, преди да умре. Чудех се и дали са взели органите му за някакъв ритуал. Но после спрях да си задавам тези въпроси, защото усетих, че ми става жал за човека, който предната вечер бе заклал четирима души, а на няколко пъти се беше опитал да убие и мен.

Живеем в жесток свят, населяван от доста безмилостни хора. През последните няколко дни бях срещнал необичайно висок процент от тях, макар да имах усещането, че никой от тези типове не може да се сравнява с човека, за когото на практика сега работех. Но пък за него бях сигурен, че не е убил приятеля ми. Друг го беше извършил и аз знаех, че с всеки изминал ден съм все по-близо до това да разбера кой.

Но не знаех докога ще мога да разчитам на късмета си. Когато се прибрах с бинтована глава, типът на рецепцията ме изгледа доста странно. Освен това някой може да ме беше видял да влизам в къщата на Андреа. Записите от Сохо скоро щяха да са на разположение на полицията и някоя камера можеше да ме е хванала по-добре, отколкото очаквах. Както и да го погледнех, примката около мен се затягаше. Ако исках да открия кой стои зад убийството на приятеля ми, трябваше да побързам.

Отидох да закуся в италианския ресторант. Там вече ме познаваха и жената зад щанда ме поздрави с мила усмивка. Стана ми много приятно. Бях се настроил за нещо по-традиционно и си поръчах стандартната английска закуска от бекон, яйца, наденички, домати и чипс. Докато поглъщах храната, прочетох сутрешния вестник. Никъде

не се споменаваше за събитията от миналата нощ. Приключих със закуската и се почувствах доста освежен. Дори вече не усещах онзи въображаем вкус на кръв в устата си. Платих сметката, пожелах на жената приятен ден и излязох от заведението, за да се обадя на Ема.

Тя вдигна телефона на третото позвъняване.

— Как си днес? — попитах.

— По-добре от вчера. Тръгвам веднага щом си стегна багажа. Как мина с момичето?

— Зле. Изпревариха ме.

— Да не би да...

— Да — казах с въздишка. — Мъртва е.

Спестих й информацията, че и останалите обитатели на къщата са сполетени от същата съдба.

— Споменавала ли си на Барън за нея?

— Не, разбира се. Нали ме помоли да си мълча.

— Питам те, защото ми е чудно откъде са разбрали за нея.

— Чакай малко. Мен ли обвиняваш? Да не би да мислиш, че имам нещо общо с това?

— Не, разбира се. Но ме притеснява фактът, че хората, с които си имаме работа, са доста добре информирани. Навярно подслушват телефона ти. Може би дори в момента ни слушат.

— По дяволите, Денис. Нещата стигнаха твърде далеч. Сега затварям и се махам отгук. Съветвам те и ти да направиш същото.

— За мен не се притеснявай, но се погрижи за себе си. Как ще стигнеш до родителите си?

— С кола. Доста по-удобно е, отколкото с влак, а и по-бързо, стига да изляза от Лондон. Да ти кажа честно, радвам се, че заминавам. И ще съм много щастлива, ако повече никога не чуя за този случай. Съжалявам, че започнах да пиша за него. И ако някой ме подслушва, който и да си ти, знай, че няма да напиша повече нито ред по тази тема.

— Просто се покрий за известно време и всичко ще се успокои — уверих я аз.

Исках да добавя, че може би съм я отървал от преследвачите й, но се въздържах. За нея беше по-добре да не знае. Може би и за мен така беше по-добре, защото вече се бях примирил с факта, че между нас всичко е свършило. Ема потвърди това мое заключение, като

мълчеше на другия край на линията, сякаш не знаеше какво друго да ми каже. Спомням си, че и Кристин, австралийката, мълчеше неловко, когато се разделяхме на пристанището в Ларена. А и какво да кажеш в такава ситуация?

— Пази се — казах.

— Ти също — отвърна тя.

Дори сега, месеци по-късно, все още ми се иска това да бяха последните думи, които си разменихме.

Според това, което бях чул, преди седем години едно младо момиче бе загубило живота си, брутално убито от група мъже по време на садомазохистична оргия. По думите на доктор Чини, въпросната група се състояла от петима мъже. Единият бил Ричард Блаклип. Един от другите навярно е бил Поуп, но дори това не знаех със сигурност. Знаех обаче, че ако казаното от Ан е вярно, а аз бях убеден в това, то тогава все някой е обявил въпросното момиче за изчезнало. Трябваше само да разбере кой.

Върнах се мислено седем години назад, за пореден път през последните двадесет и четири часа. Когато става въпрос за ужасяващи престъпления, имам много добра памет. Спомням си например когато три деца бяха убити за един уикенд, при два отделни случая. Беше лятото на 1994 година. Един слънчев понеделник се събудих и чух новината по радиото. Три деца бяха мъртви. Това ме наведе на мисълта, че светът наистина се е побъркал и че моите усилия на полицаи са отишли на вятъра, щом все още има хора, способни на такова безумие.

Но такива случаи бяха рядкост и колкото и да напругах паметта си, не се сещах за някой специфичен случай преди седем години, останал неразрешен. Разбира се, съществуваше и възможността някой от педофилите да е пожертвал собствената си дъщеря. За повечето хора това е абсурдна и недопустима мисъл, но колкото и да не ви се вярва, има такива случаи. Но при тях обикновено убиецът бива заловен. Ако убиеш собственото си дете, дори да не го обявиш за изчезнало, рано или късно все някой ще забележи, че го няма.

Следователно някъде имаше доклад за изчезването на това момиче. Просто трябваше да се поровя усърдно, за да го намеря.

Започнах с един интернет клуб на Еджуеър Роуд. Влязох, поръчах си кафе и отворих страницата на Сдружението за помощ при изчезнали лица.

Това е национална благотворителна организация, която се занимава със случаите на хилядите изчезнали хора всяка година на

територията на цяла Великобритания. В това число около сто хиляди деца под осемнадесет години. Много безпризорни хлапета скитат по улиците. За щастие повечето от тях изчезват само за ден-два, след което се прибират вкъщи, но аз си спомнях думите на една представителка на организацията, която преди години беше дошла да изнесе беседа в управлението. Тя каза, че дори ако 99,9 процента от случаите бъдат разрешени и децата намерени, пак остават сто деца, за които не се знае нищо. Не ми се мислеше какво може да означава това.

Открих номера за общи запитвания, изключих се от Мрежата и го набрах.

Жената, която вдигна телефона, беше заета (при сто хиляди изчезнали на година нямаше как да не е), но и доста любезна. Обясних, че съм частен детектив, който работи за защитата на младеж, обвинен в убийство. В процеса на разследването с моите колеги сме открили, че в детството си нашият клиент е бил жертва на педофилска група, която по неговите думи по време на една от оргиите била убила малко момиче. Като чу това, жената ахна. По гласа ѝ прецених, че е около шестдесетгодишна и най-вероятно доброволка, и веднага се почувствах гузен.

— Да ви кажа честно, госпожо — добавих, за да посмекча нещата, — тази история едва ли е вярна, но съм длъжен да я проверя.

— Да, да, разбира се — отвърна тя неуверено.

— Има ли начин да проверя твърденията на този млад човек? — попитах и после ѝ казах за кога става въпрос. — Знам, че имате архив на изчезналите деца.

— Да, съхраняваме данните — отвърна тя предпазливо. — Всичко се пази, дори ако детето е намерено, но тази информация не е на свободен достъп. Не мога да давам сведения на частни лица. При запитвания от полицията обаче сме длъжни да им съдействаме. Можете ли да се обърнете първо към тях? Сигурна съм, че ще проявят интерес.

Там беше въпросът. Не можех.

Знаех, че само ще събудя подозренията ѝ, ако се опитам да получа информацията със заплахи, затова ѝ благодарих за отделеното време и затворих. Бях разочарован, но не много изненадан. Ако работата на детектива е толкова лесна, нямаше да има неразрешени случаи.

Допих си кафето, излязох от клуба и отидох да взема колата, предоставена ми от Тиндъл. Беше черна „Киа“ четири по четири. Вечерта я бях оставил близо до Хайд Парк. На предното стъкло вече имаше лепенка за глоба. Много чевръсти са тия лондонски полицаи. Но не се притесних. Нямах аз да я плащам. Отлепих стикера, хвърлих го на предната седалка и потеглих по Парк Лейн към следващата си дестинация.

Вестникарският отдел на британската библиотека се намираше в едно сиво предградие в Колиндейл, където преобладаваха жилищни сгради, строени след войната. На микрофиш в този отдел се съхраняваха броевете на по-значимите вестници отпреди двеста години до днес. Самата сграда не беше огромна и красива, както очаквах, и приличаше по-скоро на фабрика или училище, отколкото на библиотека. Намираше се почти точно срещу спирката на метрото.

Показах фалшивия си паспорт на регистратурата и ми издадоха едnodневна карта за читалнята. На стената имаше табелка, според която всички палта и чанти трябваше да се оставят на гардероб от съображения за сигурност, но слава богу, уредникът не ми поиска якето. Ако го беше направил, сигурно щеше да види пистолета, затъкнат в дънките ми, а дори да го пропуснеше, доста от посетителите щяха да го забележат. Но той само ми се усмихна и ме пусна да вляза. Каза ми, че броевете на „Таймс“ са на горния етаж.

Доста ровене ме чакаше. Според данните Ан беше приета в дома за деца на 6 юни 1998 година и бе казала на доктор Чини, че убийството, на което е станала свидетел, се е случило няколко седмици преди това. Реших да насоча усилията си към „Таймс“ и да започна от 1 януари, като гледам дали има данни за изчезнали или умрели при странни обстоятелства деца. Сметнах, че нещо такова ще е голяма новина, затова ограничих търсенето до първите пет страници на всеки брой. Това едва ли може да се нарече научен подход, но аз работех сам, ресурсите ми бяха крайно ограничени и не виждах друг начин да се справя със задачата. Четците на микрофишове се намираха в една тъмна зала в дъното. Намерих един свободен и през следващите десет минути напразно се опитвах да заредя филма с броевете на „Таймс“ от първи до десети януари. Накрая една симпатична студентка ме съжали и ми показа как да боравя с машината.

Годината започваше с обичайния набор лоши вести: поредните размирици в Северна Ирландия; кървави кланета в Алжир; гангстерски убийства; поредица домашни трагедии. Сякаш четях днешен вестник. Нищо не се беше променило към по-добро. Както винаги.

Намерих статии за процеса срещу малолетния убиец, който в един влак беше забил касапски нож до дръжката в главата на двадесет и осем годишна служителка в благотворителна организация. Жената пътувала сама и била с гръб към него и той я убил само защото в момента тя била най-подходящата жертва, както сам обяснил по-късно. Имаше материали и за процеса срещу Виктор Фарънт — изнасилвача, освободен преждевременно от затвора, който само седмици след това убил бившата си приятелка и пребил почти до смърт друга жена. Убитата била разведена, майка на две деца, и когато върнали Фарънт в затвора, нещастните сирачета питали защо, за бога, въобще са го пуснали? Добър въпрос, на който нямаше да е зле да се опита да отговори новият главен съдия Парнъм-Джоунс в едно от ония интервюта до камината.

Докато четях статиите, ме порази неимоверният брой брутални престъпления, извършени във Великобритания от хора, чийто единствен мотив е да задоволят садистичните си наклонности. На Филипините също убиваха. При това дори бегъл преглед на криминалната хроника в Манила показва, че там убийствата са много повече, отколкото в Англия, но в общи линии те се дължат на два фактора: бедност и религия. Единици убиват за удоволствие. А тук, където хората имат пари и свободи, го правят масово. Доста отчайваща мисъл, защото това означава, че що се отнася до насилието сред човешкия род, нещата никога няма да се подобрят.

За момента обаче тези философски проблеми за мен оставаха на заден план.

Продължавах да чета. Да търся. Брой след брой, статия след статия.

Отнемаше адски много време. Преглеждах един брой долу-горе за три минути, което правеше повече от час и половина за месеца. И докато стигна до март, вече беше почти три и половина и очите страшно ме боляха. Подвоумих се дали да не си почина, да изляза на свеж въздух и да се обадя на Ема да видя дали е пристигнала при

родителите си, но не исках да рискувам някой да вземе машината. Реших да почета още един час и да приключа за днес.

1 март — нищо. 2 март — пак нищо. 3 март — нещо привлече вниманието ми. Най-отдолу на първа страница. Прочетох заглавието. После и текста.

МЪЖ АРЕСТУВАН СЛЕД ИЗЧЕЗНАНЕТО НА ДЪЩЕРЯ МУ

Полицията арестува тридесет и шест годишен мъж, след като съседите съобщили, че дъщеря му е изчезнала. Джон Мартин Роубс от Станмор, северен Лондон, беше задържан от полицаите, разследващи изчезването на дванадесетгодишната му дъщеря Хайди, която от няколко дни е в неизвестност. Майката на Хайди не живее със семейството си и полицията се опитва да се свърже с нея. По думите на съседите Роубс и дъщеря му често се карали, а Хайди имала проблемно поведение. Представител на училището на момичето заявил, че всички там се надяват и се молят тя да бъде открита жива и здрава, но споделил също, че тя и преди е бягала от къщи.

Нямаше снимка.

Извадих бележника си и записах подробностите. После проверих целия брой от 4 март, но никъде не се споменаваха за ареста или пък какво е станало с изчезналото момиче. Когато изчезне дете от ниските социални слоеве, особено ако е бягало и преди, случаят обикновено не получава никаква обществена гласност. Можеш само да гадаеш какво е станало с това дете. Ако нещо се случи на малко красиво момиченце от средната класа, ще се изпишат тонове вестникарска хартия. Но ако детето е родено и израсло в бедняшки квартал, където думата „детство“ е само на хартия, случаят няма същата сила да продава вестници, а в крайна сметка това е важното, нали?

Но дали това беше момичето, което търсех? Прегледах броя от 5 март и не открих нищо, след което проверих изданието от 6 март. В дясната колона на втора страница имаше малко каре, сбутано между

статии за стачката на багажните работници на Хийтроу и поредните англо-американски бомбардировки на иракски военни съоръжения. В него се казваше, че макар да не е намерен труп, Джон Мартин Роубс е бил обвинен за убийството на дъщеря си Хайди и се очаква да се яви пред магистратите същата сутрин. Отново нямаше снимки, нито на обвинения, нито на жертвата, но интересът ми се задълбочи, провокиран най-вече от факта, че липсваше труп. Наличието на труп осигурява голяма част от доказателствата, необходими за издаването на присъда. При липсата на труп осъждането на убиеца става почти непосилна задача. Затова се зачудих с какво ли е разполагала полицията срещу Роубс. Нямаше да е лесно да разбере. Обикновено между ареста и процеса минаваха поне шест месеца, а понякога дори година, което означаваше, че или ще изчета още доста стари броеве на „Таймс“, или ще трябва да намеря някакъв по-бърз метод за получаване на информация. Реших да пробвам с интернет.

В другия край на помещението имаше няколко компютъра с интернет достъп и седнах на един свободен. На екрана имаше огромна икона, озаглавена „Таймс“, и клигнах върху нея. Появи се прозорец, където трябваше да напиша ключова дума. Въведох името „Джон Роубс“ и погледнах часовника си. Беше четири без пет.

След няколко секунди на екрана се появиха първите съвпадения, подредени в хронологичен ред. Най-отгоре стояха статиите, които вече бях видял в броевете от март. После нямаше нищо до 26 октомври, когато в няколко реда се описваше първият ден на процеса срещу Джон Роубс, обвинен в убийството на дъщеря си. На 28 октомври имаше още една статия, в която се описваха показанията на Роубс в съда. Той през сълзи отрекъл да знае каквото и да било относно смъртта на дъщеря си, но не успял да обясни защо в къщата му е намерен нож с нейната кръв по него, както и парче окървавен плат от дрехите ѝ. Процесът обаче явно не беше достатъчно зрелищен, за да прикове вниманието на медиите и обществото, защото и тази статия беше съвсем кратка. После отново нищо не се споменава за случая до 3 ноември, когато едно заглавие съобщаваше, че Джон Роубс е бил признат за виновен в предумишлено убийство и осъден на доживотен затвор.

Започнах да чета материала. Този път имаше снимки, една на бащата и една на дъщерята. Погледнах го бегло. Изглеждаше по-млад

от тридесет и шест, с продълговато лице, тъмноруса коса и широка усмивка. И разбира се, изобщо не приличаше на убиец. Хайди също не изглеждаше, както очаквах. Имаше вид на по-малка от дванадесет години, с права светлокестенява коса, подрязана на черта на нивото на брадичката, и доста по-заоблено лице от това на баща ѝ. На снимката тя също беше широко усмихната като човека, който по всяка вероятност я беше убил, а на бузите ѝ имаше сладки трапчинки. Не приличаше на дете с проблемно поведение.

Дълго гледах това невинно лице и знаех, че описанието, направено от доктор Чини, макар и доста общо, се отнася именно за това усмихнато дете пред мен. В личния си живот не съм имал много трагедии, а що се отнася до другите, бях се научил да се дистанцирам от тяхното страдание. Както на хората, чиято смърт съм разследвал, така и на онези, на които съм я причинил. Но през последните няколко дни тази моя дистанцираност беше подложена на истинско изпитание. Не бях готов за толкова удари един след друг: първо новината за убийството на моя стар приятел Азиф Малик, а сега и убийствата на Ан Тейлър и Андреа Блум — тези две момичета, които се бореха да излязат от калта и да заживеят почтено. Много ми дойде. А сега, в този студен декемврийски следобед, седях в тишината на тъмната зала, загледан в снимката на това дете, умряло само и безпомощно преди седем години, и за пръв път от много дълго време ми се прииска да заплача.

Отместих поглед от снимките и продължих надолу по текста. Джон Роубс, се казваше в статията, бил признат за виновен по обвинение в убийство след процес, траял малко повече от седмица. Отново се споменаваше фактът, че не е намерен труп, но резултатите от изследването на ножа и парчето плат от дрехите на Хайди, както и откритата по-късно окървавена градинарска ръкавица, за която двама свидетели потвърдили, че принадлежи на Роубс, се оказали достатъчно уличаващи.

Освен това Роубс признал, че се е скарал с дъщеря си вечерта, когато по неговите думи тя избягала от къщи. Дори я ударил, но продължаваше да твърди, че няма нищо общо със смъртта ѝ. Съдебните заседатели, изглежда, не му повярвали и след четиринадесетчасово обсъждане го признали за виновен. Като чул решението на съда, Роубс избухнал в сълзи и му трябвали няколко

минути, за да се овладее. Съдията произнесъл присъдата, доживотен затвор, като нарекъл деянието му „варварско и необяснимо“ и изразил съжаление, че Рoubc не дал никакво обяснение защо е извършил това зловещо дело, нито пожелал да посочи къде е трупът.

Мярнах нещо в края на статията и замръзнах.

— Мили боже — промълвих на глас, без да се смущавам от погледите на останалите посетители, насядали по компютрите.

Цели десет секунди не успях да помръдна. Бях шокиран. Виждах съмнически погледи през живота си, стреляли са по мен, неведнъж съм имал усещането, че смъртта ми е сигурна, но нищо не ме беше парализирало така, както онова, което гледах в момента.

Защото сега вече знаех какво се е случило.

Скочих от стола и излетях от залата. Вече знаех без никакво съмнение, че Ан Тейлър е казала истината, поради което е трябвало да умре, както и че дванадесетгодишната Хайди Рoubc е била жертвата, убита по време на педофилската оргия. Сега беше важно Ема да стигне при родителите си жива и здрава, защото в противен случай се излагаше на огромна опасност.

Защото тя познаваше един от мъжете, за когото сега бях сигурен, че е присъствал на онази ужасна сцена преди седем години. Този човек все се появяваше, накъдето и да погледнех, а в последния абзац на статията бяха цитирали неговите изявления пред пресата след края на делото. „Процесът изопна нервите на всички замесени — бе казал той, — но поне справедливостта възтържествува“. Каква ирония, да го каже човекът, водил полицейското разследване на случая.

Главен детектив Саймън Барън.

Сега всичко си идваше на мястото. Имали са вътрешен човек в разследването от самото начало, при това е трябвало да бъде някой високопоставен. Барън беше главен детектив, човек с достъп до най-секретната информация, включително името на основния заподозрян, Били Уест. Можел е да го издаде, без да насочи подозренията към себе си. Освен това именно Барън беше ходил да разпитва доктор Чини за Ан, при това без да каже на никого за тази визита. И без съмнение именно той пробутваше на Ема историите за връзката на Николас Тиндъл с убийството на Кан и Малик, като по този начин отклоняваше вниманието от истинските извършители.

Вече се беше стъмнило и имаше доста повече движение. Извадих телефона от джоба на якето си и бързо го включих. Ръцете ми трепереха. Мислено проклетх това, че Ема въобще се беше замесила в този случай, а аз не бях по-настоятелен в опитите си да я спра.

Телефонът изписука, за да ми покаже, че имам съобщение. Натиснах бутона за гласовата поща и след няколко секунди чух гласа на Ема.

Беше задъхана и развълнувана. Връзката не беше много добра, чуваше се доста прашене.

— Съжалявам, Денис, но изникна нещо. Сега съм на магистралата, някъде около Суиндън. Току-що ми се обади Саймън Барън. Каза, че е попаднал на нещо, но е притеснен. Според него хората, които търсим, имали вътрешен човек в разследването. Поиска да се видим в някаква офис сграда в Уембли. Там щял да ни чака един човек, с когото искам да ме запознае.

След което издиктува адреса и добави, че сградата се намирала в някаква индустриална зона до новия стадион.

— Сигурно е разбрал и за твоето участие — продължи тя. — Нямам предвид, че е разкрил истинската ти самоличност, разбира се, но знае, че си детектив, който работи по случая, и че си говорил с Джейми Дели и доктор Чини. Знае също и че ми помагаш. Помоли ме да ти се обадя и да ти кажа да дойдеш и ти. Така че сега пътувам

натам. Сега е... — настъпи кратка пауза, явно си поглеждаше часовника — ... един без пет. Ще съм там след около час и половина. Надявам се да дойдеш. Обади ми се. Може би този път наистина сме попаднали на нещо. До скоро. Чао.

Усетих как светът около мен се срутва. Главата ми се замая, прелитащите покрай мен коли се размазваха пред погледа ми. Бях закъснял. Бях пратил Ема Нилсън право в гроба. В един без пет е била на час и половина път от мястото на срещата. Сега беше четири и пет. Дори да бе попаднала в задръстване или да се беше объркала и да бе пътувала два пъти по-дълго, при всяко положение досега беше пристигнала. И навярно вече беше мъртва.

С треперещи ръце натиснах бутона за обратно набиране.

Мобилният ѝ започна да звъни. Никой не вдигаше. После се включи гласовата поща. Тръгнах бързо към колата, като междуременно оставих на Ема съобщение.

— Не ходи на срещата със Саймън Барън — изкрещях в микрофона, без ни най-малко усилие да прикрия ужаса си. — Той е вътрешният човек, когото търсим. Ако отидеш на срещата, ще те убие. Говоря сериозно. Ако получиш това съобщение, веднага ми се обади.

Прекъснах връзката, после отново прослушах нейното съобщение и си записах адреса в бележника. До колата имах две минути пеш — една, ако тичах — и не бях далеч от Уембли, така че ако не попаднеш в задръстване, можех да съм там до половин час.

Затичах към колата. Подминавах бързо безименните минувачи по улицата и се питах какво ли ще заваря, когато стигна на мястото на срещата.

Когато се измъкнах от кръговото движение и навлязох в обширната индустриална зона на Уембли, отново заваля. Пътят се спускаше под лек наклон към огромната строителна площадка, където се изграждаше новият футболен стадион, и вече беше натоварен от първата вълна прибиращи се от работа хора. От двете му страни се редяха огромни безлични офис сгради и складове, окъпани от светлината на неоновии реклами и улични лампи, а на всеки петдесет метра го пресичаше друго шосе, от двете страни на което отново се редяха още такива монотонни примери на същия вид безлична архитектура.

Карах и се взирах през пелената на дъжда, за да не пропусна отбивката, която ми трябваше. Бях плувнал в пот и ръцете ми лепнеха на волана. Приближавах все повече към огромното скеле на новостроящия се стадион, а въпросната отбивка нещо ми се губеше. Стадионът се намирал в края на индустриалната зона, което означаваше, че сигурно съм я изпуснал и така съм загубил няколко безценни минути. Сърцето ми биеше лудо. Представях си Ема в ръцете на Барън и знаех, че дотам са я докарали моите действия, глупост и егоизъм. Поредната жертва, за чиято смърт ще съм отговорен. Преброих бавно наум до десет в опит да се успокоя, да не се поддавам на емоции и да прогоня образа на Ема от съзнанието си.

Вдясно видях още една отбивка. Намалих, за да се огледам за табела. Шофьорът зад мен нервно натисна клаксона. Без да му обръщам внимание, намалих още повече. И я видях. Табелата, която търсех. Почти бях залепил нос на стъклото, докато се взирах през работещите чистачки.

Тук беше.

Минах в средата на платното, без да дам мигач, и зачаках пролука в насрещното движение, за да завия. Шофьорът зад мен се оказа заклещен и отново натисна клаксона. Пак не му обрънах внимание. Тогава той изсвири трети път. Идеше ми да скоча от колата, да извадя револвера и да му гръмна единия фар. Но вместо това

изолирах съзнанието си от всичко несвързано с предстоящата ми задача, забарабаних с пръсти по волана и зачаках удобен момент да завия.

Към мен идваха две коли на три метра една от друга, което едва ли можеше да се нарече пролука, но не можех да чакам повече. Реших да рискувам и бързо направих десен завой, като се оглеждах за сградата на компанията „Тембра софтуер“.

Отбивката беше дълга стотина метра и осеяна със складови помещения и различни хранилища. Задънваше я голяма четириетажна сграда от шейсетте години, която тънеше в мрак, ако не се брояха двата светещи прозореца на третия етаж. Около постройката имаше бетонна стена, която я отделяше от останалите сгради и завършваше с декоративна черна оградка във формата на копия. На входа към паркинга имаше двуметрово правоъгълно табло. Не беше осветено, но като приближих, успях да различа тъмните букви ТЕМБРА СОФТУЕР. Тук беше. Вратите към паркинга бяха отворени, но вътре нямаше коли, а по занемарената фасада заключих, че тази „Тембра“ сигурно отдавна не е в бизнеса.

Намалих и спрях на двадесетина метра от входа на сградата. Трябваше да внимавам какво правя. Барън ме очакваше. Знаеше, че ще дойда да търся Ема. През цялото време това копеле беше една крачка пред мен. Беше използвал Блондина, за да се отърве от всички, чиято информация можеше да ми помогне да разреши случая с убийството на Кан и Малик. Вече не се съмнявах, че Барън е присъствал на оргията онази нощ преди седем години. Със сигурност е бил един от петимата в стаята, когато е била убита Хайди Роубс, защото не можех да повярвам, че би защитавал тези хора, освен ако не е един от тях. А сега най-сетне щеше да се подсигури окончателно. Първо щеше да се отърве от Ема, а после и от мен. Чудех се дали вече е разбрал кой съм и ако е така, дали затова е инструктирал русия да не ме убива онази нощ в къщата на Андреа, а да ме остави там с труповете и оръжието на престъплението. Денис Милн, убиецът, се завръща.

Слязох от колата и затворих вратата. Зад мен се чуваше бученето на непрекъснатия поток коли по шосето, но в тази част на улицата беше тихо. Складовите помещения от двете страни на сградата бяха със спуснати решетки и изглеждаха изоставени. Никъде не видях колата на Ема.

Погледнах към осветените прозорци на третия етаж. Не се виждаха нито хора, нито мърдащи сенки, но бях сигурен, че Барън е там, а следователно и Ема. Мястото определено беше подходящо да довърши започнатото — тъмно, мрачно, далеч от всякакви свидетели. Най-вероятно бе дошъл сам. Явно този тип се опитваше окончателно да скъса с престъпното си минало. Затова беше най-добре да свърши работата сам, за да е спокоен, че няма да му се наложи по-късно да премахва свидетели. Което означаваше, че или ме причаква при входната врата, или по-вероятно на третия етаж. Той знаеше, че появя ли се тук, ще вляза да видя какво става, защото трябва да разбере дали Ема е тук, или не. От високо щеше да ме наблюдава много по-лесно. Което означаваше, че на входната врата най-вероятно не ме чакат изненади.

Но за всеки случай реших да не я използвам, макар да беше най-прекият път, а времето да не беше на моя страна. Прекосих пустия паркинг на съседния склад и тръгнах по тясната уличка, която го отделяше от оградата на „Тембра“. Минах зад нея, хванах се за парапета (тук вече не можеха да ме видят от прозорците) и задрапах по стената. Успях да промъкна крака си в тясното пространство между две пръчки. Набрах се нагоре и много внимателно прехвърлих единия си крак над тях. Металните копия одраха дънките ми и си помислих, че едно погрешно движение ще ми струва евентуална кастрация. По същия начин прехвърлих и другия си крак, след което опитах да скоча на земята, но по-скоро се свлякох по стената.

Все пак успях да се приземя на два крака, което беше доста болезнено, но поне не бях ранен. Намирах се на пустия заден паркинг на „Тембра“.

Мобилният ми зазвъня.

Бях с черното си кожено яке с многото джобове и ми отне сякаш цяла вечност, докато го намеря. Открих го, натиснах бутона и го долепих до ухото си.

— Ало?

— Денис? Моля те... — прошепна един ужасен глас.

— Ема! Къде си, за бога? Добре ли си?

— Дойдох на срещата със Саймън — промълви тя с треперещ глас. — В беда съм...

Чух стъпки зад нея. Ема изпищя от ужас.

— Не се бой — казах бързо. — Идвам.

Но връзката вече беше прекъснала. Подържах телефона още няколко секунди до ухото си, после го изключих.

Значи беше жива. А Барън губеше търпение. Бях сигурен, че той я е накарал да ми се обади, за да ме примаме да дойда. Но сега поне имах шанс да успея. Те не знаеха, че вече съм тук. Ако Барън ме беше видял, нямаше да си прави труда да кара Ема да ми се обажда.

Задната част на сградата беше по-занемарена от предната, а стената между прозорците на приземния етаж беше цялата в графити. Няколко от стъклата на прозорците бяха счупени въпреки металните решетки. Двойните врати с матирано стъкло, които водеха към паркинга, навярно навремето са били доста шик, но сега бяха мръсни и изподдраскани. Освен това бяха и заключени.

Заобиколих сградата с надеждата да намеря друго място, откъдето да вляза. В тишината около мен сякаш чувах как стъпките ми отекват по разбития асфалт. Прозорците на първия етаж не бяха защитени с решетки, а един дори беше счупен, от основата стърчеше нагъбено парче стъкло. До прозореца се спускаше улук и се замислих дали да не се кача по него, но като го хванах, ми се стори доста паянтов.

Май в крайна сметка щеше да се наложи да мина през главния вход. Точно както искаше той. Погледнах си часовника. Пет без пет. Час пик. Дъждът продължаваше да се лее като из ведро и знаех, че най-вероятно това ще е моето и на Ема лобно място — невзрачна изоставена сграда в усамотен индустриален район в сърцето на този студен и гъмжащ от хора град. Уплаших се от тази мисъл.

Но страхът е добър съюзник. Помага да оцелееш и обостря сетивата ти. Именно страхът обикновено те спасява в подобни ситуации.

Отново тръгнах покрай сградата. Бавно и тихо, спокоен, че времето отново е на моя страна.

Стигнах до ъгъла и бавно надникнах иззад него. Двойната врата беше затворена, но за разлика от задната, нямаше вид на заключена. Зад нея беше тъмно, не се виждаше жива душа. Дръпнах се назад, взех от земята парче разкъртена настилка и го хвърлих към долната част на вратата. То се удари в нея, а аз зачаках да видя дали някой ще реагира на шума.

Минаха пет секунди. Нищо.

Можеше и да е клопка, но нямах избор. Извадих револвера, излязох от сенките и натиснах дръжката. Вратата се отвори със скърцане, което ми се стори доста по-силно, отколкото навярно беше, и аз влязох, готов да чуя щракането на нечие оръжие, а след това и смъртоносния изстрел. Но коридорът беше пуст. Няколко покрити с балатум стъпала водеха към следващия етаж. Прокрадних се до първото и се ослушах.

Отново нищо. Нито звук.

Стъпалата правеха остър завой надясно на всеки етаж, чак до последния. Единствената светлина идваше от едва процеждащото се улично осветление. Някъде в далечината чух вой на сирена. Всичко около мен беше застинало. Тръгнах нагоре, здраво опрял пръст на спусъка.

Воят на сирената утихна някъде в нощта и тишината стана още по-осезаема.

Стигнах първия етаж. Сенките на града играеха по голите грапави стени.

Продължих нагоре, като се напругах да чуя някакъв шум. Едва се сдържах да не хукна по стъпалата, но така щях да се издам.

Винаги съм имал една студена жилка у себе си и цял живот съм се възползвал от нея, за да се дистанцирам от страданието на другите и да не го допускам до себе си. Трябва да си такъв, когато патрулираш по престъпните улици на Лондон или пък имаш бизнес на Филипините. Или пък когато убиваш хора за пари. Именно на тази своя черта разчитах сега да ме дистанцира от страданието на Ема, за да мога да се съсредоточа върху сблъсъка с Барън.

В далечината отново се чу дългият протяжен вой на сирена, след няколко секунди и на втора. Без съмнение на път към поредното кърваво местопрестъпление. Този звук ми напомни за живота ми тук, в този голям и опасен град. Все този безкраен конфликт между имащите и разочарованите нямащи, а помежду им онези, които се опитваха да ги държат далеч едни от други — полицаите. Хора като Азиф Малик, който плати цената за своя труд в тази неблагоприятна професия. А и такива като мен, които не устояват и се покваряват от нея.

Стигнах до третия етаж. В дъното на площадката имаше огромен прозорец към индустриалната зона. На стената висеше килната на една

страна евтина абстракция, едва се виждаше в сумрака. От двете ми страни имаше коридори. Светлините, които бях видял отвън, бяха в този отдысно. Беше дълъг петнадесетина метра. От двете му страни имаше врати, широко отворени; свършваше в олющена стена без прозорец. Втората и третата врата отляво бяха на осветените стаи.

Инстинктивно хвърлих поглед през рамо и видях абсолютно същия коридор, с тази разлика, че всички врати бяха затворени. Барън съвсем не ме улесняваше, но друго не бях и очаквал.

Изчаках няколко секунди, след това тръгнах към осветените стаи, стиснал с две ръце револвера пред себе си. Воят на сирените се приближаваше.

Минах покрай първите врати и надникнах вътре. Голи офис помещения, отдавна опразнени от мебели и оборудване. Продължих напред. Ясно съзнавах, че стъпките ми се чуват по балатума. Барън сигурно вече беше разбрал, че идвам. Макар да пристъпвах възможно най-тихо, сигурно все пак ме беше чул в тази мъртвешка тишина.

Стигнах до вторите врати. Вдясно от мен помещението беше тъмно. Вляво светеше. Пристъпих напред и погледнах вътре.

Нещо веднага привлече вниманието ми. Крак, частично закрит от отворената врата.

Сирените вече бяха три и воят им се чуваше все по-ясно: навлизаха в индустриалната зона.

Клопка. Сигурно беше клопка.

Рязко ритнах вратата и влетях в ярко осветения офис.

Изстенах.

Отново бях закъснял... и отново се бях набутал в умело заложения капан.

В първия миг само гледах трупа, без да мога да помръдна, изпълнен с жал за поредния отнет невинен човешки живот.

После се отърсих от вцепенението и пристъпих към него.

Главен детектив Саймън Барън бе подпрян на стената, със затворени очи и пропити от кръв дрехи. Беше с бяла риза и бледосиня вратовръзка. В гърдите и корема имаше множество прободни рани, теклата от тях кръв вече се беше съсирила. До обувките му се беше образувала локва, обагрила полите на бежовия му шлифер в алено. Лицето му беше бяло, поради което заключих, че не е умрял сега, а поне преди час-два.

Воят на сирените сега беше непрекъснат и се чуваше все по-ясно. През прозореца вече се виждаха синьо-белите мигащи светлини, отблясъците им танцуваха в нощното небе над сградите. Колите бяха все още на шосето, но само на няколко метра, и докато гледах през прозореца, първата сви по отбивната към „Тембра“.

Идваха за мен.

Обърнах се и хукнах. Профучах по коридора и през площадката, вземах стъпалата по три наведнъж, че даже и по четири. Слизях надолу етаж след етаж, а отвън полицейските коли спираха една по една и вече чувах виковете на полицаите, които започваха да отцепват района. Знаех, че ще минат и отзад, за да са сигурни, че техният човек няма да избяга. Трябваше да ги изпреваря.

На първия етаж свърнах наляво и затичах по коридора, опитвах се да си спомня къде бях видял счупения прозорец. Стигнах до последната врата вдясно, отворих я, влетях вътре и видях, че не съм сбъркал. Спуснах се към прозореца и ритнах стърчащото стъкло, то полетя и се разби с трясък на земята. Прехвърлих се през прозореца — порязах си крака — и започнах да се смъквам по улука. Той се откърти от стената и се наложи да скоча, макар да бях на два метра от земята. Строполих се на асфалта, част от улука падна на главата ми, но бързо се оправих и хукнах към задния двор.

Някой зад мен извика:

— Стой! Полиция!

Но аз не спрях. Пресякох паркинга и се покатерих на стената, без да мисля за железата. Скочих с главата напред, като се надявах да не си разбия черепа при тази маневра, за миг се опрях на ръце, последва мигновена челна стойка и претъркулване в една локва, при което револверът ми изхвърча от колана, но слава богу, не гръмна.

Скочих, взех го и го затъкнах на мястото му.

Намирах се в огромен двор, пълен със строително оборудване. Имаше и няколко камиона, както и множество метални контейнери. Доста удобни места да се скрие човек, още повече че наоколо нямаше жива душа. Бях изморен, но адреналинът и мисълта, че полицията е по петите ми, ми даваха сили да продължа. Чух как един от полицаите извика, че съм се прехвърлил през стената. Стори ми се много близо, затова отново побягнах.

Прекоших двора за секунди и през една дупка в оградата излязох на някакъв асфалтиран път. Пресякох го, пробягах още стотина метра, излязох на друг и хукнах по него. Стигнах до края му, свих надясно и тръгнах ходом. Нямаше много пешеходци, но трафикът беше достатъчно мудар, за да забави полицейските коли, ако тръгнат да ме преследват.

Тогава ми мина мисълта да се откажа. Да се махна оттук и да се кача на самолета за Филипините, доволен от това, което съм свършил. Сега поне знаех, че смъртта на Малик е свързана по някакъв начин със случилото се преди седем години, а Поуп, Блэклип, Били Лисицата и сега Барън бяха наказани заради нея. Разбира се, оставаха няколко висящи въпроса като например какво точно е научил Джейсън Кан, за да реши да се срещне с Малик и да отприщи цялата поредица последвали убийства. Имаше неясноти, но никой не можеше да ме обвини, че не съм се постарал да отмъстя за своя стар приятел и колега и да въздам поне малко справедливост, макар че семейството му никога нямаше да разбере истината за неговата смърт.

Трябваше да се откажа, но разбира се, не го направих. Терзаеше ме мисълта за онзи мъж с черната кожена маска, който една нощ преди седем години беше измъчвал и убил невинно момиченце и който по всяка вероятност все още се разхождаше на свобода. Трябваше да го намеря. Него и приятелчетата му.

И вече знаех къде да търся.

Причаквах го в червеникавия полумрак на подземния гараж. Знаех, че ще дойде. Ягуарът му — кола напълно съответстваща на неговото положение — беше паркиран на обичайното си място. Тази вечер работеше до късно. Беше седем и половина, а аз стоях тук от близо половин час, застанал в тъмния ъгъл недалеч от входа за пешеходци. От време на време идваха мъже и жени с делови костюми, като първо се чуваше звънецът на асансьора или стъпки по стълбището. С напредването на вечерта те ставаха все по-малко и сега в огромното помещение бяха останали само няколко коли.

Порязаният крак ме болеше. След инцидента в сградата на „Тембра“ се върнах в стаята си, като преди това си купих от една аптека комплект за първа помощ, промих раната и я превързах, доколкото можах. Прибрах личните си вещи и напуснах хотела. После дойдох тук. Вече свиквах с тъпото пулсиране на раната. Честно казано, вече свиквах да понасям какви ли не рани, след като за последните пет дни ми бяха нанесени повече телесни повреди, отколкото през последните десет години. Това е цената, когато работиш сам.

Тъкмо правех малко упражнения, за да се постопя, когато асансьорът отново звънна. След секунди се появи възнисьък мъж с гъста черна къдрава коса и мустак и уверено тръгна към ягуара. Носеше куфарче. Скриг в сянката на три метра от него, аз го наблюдавах. Той отключи колата с дистанционно, сложи куфарчето в багажника и тръгна да се качи.

Щом отвори вратата, извадих късоцевния „Браунинг“, с който ме беше снабдил Тиндъл, излязох от скривалището си, завих заглушителя и тръгнах към колата. Мъжът вече палеше мощния двигател.

Видя ме едва когато отворих вратата и се настаних до него. На лицето му се изписа неподправен страх. Понечи да извика, но не мислех да му дам шанс. Усмихнах се и опрях заглушителя в бузата му така силно, че главата му се залепи за прозореца. Като го гледах, май хич не му беше удобно.

— Портфейлът ми е в джоба на сакото — изломоти той. — Може да го вземете.

— Не, благодаря, Тео — отвърнах. — Имам по-добра идея. Ще ти задам един въпрос, а ти ще ми отговориш честно. В противен случай ще те гръмна в лицето и ще те оставя на задната седалка да умреш от загуба на кръв, докато аз се разхождам с шикозната ти кола.

Изчаках Тео Морис да започне с обичайните протести, че не знае за какво говоря и така нататък, но той не каза нищо, само едва чуто изхленчи. Лицето му се отпусна или само така изглеждаше заради заглушителя, но той явно разбра, че аз съм човекът, когото през последните няколко дни се беше опитвал или да убие, или да натопи. Очевидно осъзна, че няма смисъл да се прави на невинен. Освен това имах усещането, че иска да разтовари съвестта си. Долових нещо странно в очите му. Дали беше поражение? Или вина? Най-вероятно и двете. Този тип не беше хладнокръвен професионален убиец. Може би умееше да раздава заповеди от своя уютен климатизиран офис, но не беше човек, който ще си изцапа ръцете. И това някак си го правеше още по-лош.

— Слушам ви. Какво ви интересува? — попита той накрая.

— Мисля, че знаеш, но все пак ще те попитам. Когато в неделя изпрати онези типове да убият Лес Поуп, а вчера и Андреа Блум в дома ѝ, от чие име действия?

— О, Господи...

— Той не може да ти помогне сега, Тео. Можеш да разчиташ единствено на себе си.

— Кълна се, не знаех, че ще стане така. Не съм поръчвал касапницата снощи. Казах на Краун само да запусти устата на момичето. Откъде да знам, че е такъв кръвожаден психопат?

— Краун значи. Така ли се казваше блондинът? Онзи, който ме посрещна в събота с обратен билет до Филипините?

Тео се опита да кимне, но в неговото положение това не беше много лесно.

— Е, Краун вече е мъртъв — казах. — Кое то ще се случи и с теб, ако не отговориш на въпроса ми.

Натиснах още по-силно.

— Шефът — изпъшка той. — Изпълнителният директор на компанията, Ерик Тадеуш. Той ме накара да организирам всичко. Аз не

искаха, но...

— Но ти е платил добре, нали?

— Казах ви, не знаех, че ще стане така. Нямах представа, че нещата толкова ще се объркат.

Тео Морис беше дребен и слабичък човечец, освен около кръста. Но в заседателната зала вероятно плуваше в свои води и излъчваше увереност и самочувствие. Определено живееше с ясното съзнание, че е един от големите играчи в своя малък свят, голяма риба в езерцето на корпоративния бизнес. И едва сега, безпомощен в ръцете ми, този човечец разбираше, че истинската власт се определя не от влиянието, което имаш сред себеподобните си, а от това към кого е насочен пистолетът. За лош късмет на Тео в този момент мишената беше той.

— Къде е сега Ерик Тадеуш?

— Не знам.

— Знаеш, не ме лъжи. Няма смисъл. Каквото и да ти е обещал, не че имаш малко, вече няма да го получиш, така че не се хаби да го защитаваш. С него е свършено, а ти ще останеш с мен, докато го намеря.

— В дома си е, в Бедфордшир. Ще остане там до утре. След това заминава за няколко седмици за едно от другите си имения, на Бахамите.

Задържах браунинга още малко в същото положение, после реших, че казва истината, и го сложих в скута си. Дулото обаче продължаваше да сочи към него.

— Добре, изключи телефона в колата.

Той не се възпротиви и го направи веднага.

— Сега тръгвай. Отиваме в Бедфордшир.

Той ме погледна, сякаш съм откачен.

— Там има охрана.

— Изобщо не се съмнявам. Тръгвай.

Изглежда, разбираше, че няма смисъл да ми противоречи или да ме моли да пощадя живота му, така че даде назад, излезе от паркинга и отново започна да ми обяснява как не знаел, че...

Казах му да млъкне. Излиянията му не ме интересуваха.

Пътувахме дълго, в мълчание и без инциденти. Един-единствен път Тео се опита да завърже разговор, но аз бързо го срязах, пузнах радиото и увеличих звука. Не исках да го слушам, нито любезностите му, нито извиненията. Нищо. Според мен той беше толкова виновен, колкото и всички останали.

Опитвах се да не мисля и полагах огромни усилия да освободя съзнанието си от обзелите ме страхове и съмнения. Бях предаден, коварно предаден. И сега се намирах в безизходица в страната, където представителите на закона ме издирваха от три години. Ако ме хванеха, едва ли щях да видя небето без решетки до края на живота си. От друга страна, ако успееш да се изплъзна, изобщо не бях сигурен, че ще мога да се върна там, откъдето дойдох, и да продължа живота си мирно и тихо в общ бизнес с човека, на когото преди време вярвах, но който сега ми дължеше някои отговори. Томбой Дарк имаше връзка с хора, замесени в ужасни дела, и отношенията ни вече нямаше да са същите. Но сега не беше времето да мисля за това.

Станцията, която слушахме, беше „Меджик ФМ“, характерна със своята лека и мелодична музика. Първо пузнаха „The Boys of Summer“ на Дон Хенли, след това няколко стари парчета на Елвис Пресли. Никой от нас не припяваше с музиката, но Тео видимо се поуспокои и започна да кара по-стабилно. Забелязах обаче, че продължава да се поти, което предвид обстоятелствата беше напълно разбираемо.

В осем часа започна новинарският блок. Тъй като „Меджик“ излъчваше от Лондон, водещата новина беше клането в дома на Андреа Блум. Двама мъже и две жени били зверски убити в къща в Хакни, съобщил говорителката, при което Тео въздъхна и зацъка с език. Поредната кървава драма в сърцето на този опасен град, добави тя. Самоличността на убитите все още се пазела в тайна, а полицията имала няколко версии за мотива на престъплението, което в превод означаваше, че са в задънена улица. Не казаха нищо за смъртта на Барън в Уембли, но без съмнение и до това щяха да стигнат в някоя от следващите емисии.

Запалих цигара и се облегнах назад. Наблюдавах Тео, който продължаваше да кара по магистралата към Бедфордшир.

След малко повече от час, десетина минути след като слязохме от магистралата, минахме през едно китно селце, състоящо се от няколко къщи и църква, завихме наляво и се заизкачвахме по горист хълм. От двете страни на пътя се виждаха огромни къщи, всичките доста навътре и повечето скрити зад внушителни високи порти. Много подходящо място за домове на богаташи. Оттук заможните спокойно можеха да гледат към селото, както господар на трона към своите поданици.

— Колко остава още? — попитах.

— Почти стигнахме.

— Покажи ми къщата, като минем покрай нея, но не спирай.

— Тази е — каза той след половин минута, когато пътят отново започна да става равен.

Бялата каменна ограда вляво от нас бе висока поне три метра. Докато минавахме покрай портите от ковано желязо, успях да видя част от самата постройка, разположена в края на дълга алея. Беше огромна къща в елизабетински стил, с двоен портал, еркери и прозорци с декоративни решетки и катраненочерни дървени греди, спускащи се от покрива до земята.

Имаше още няколко къщи от тази страна, после почваше гора. След стотина метра забелязах едноръчна алея, която влизаше сред дърветата.

— Свий натам — казах.

Тео послушно изпълни нареждането ми. На лицето му се четеше страх и паника. За него историята свършваше дотук и сега щеше да разбере дали ще живее, или ще умре.

След двадесетина метра му казах да спре на банкетата.

— Няма да обеля и думичка за всичко това — увери ме той. — И аз като вас не искам да се стига до полицейска намеса.

— Каква охрана използва Тадеуш?

— Бил съм тук само няколко пъти. Тогава имаше нощен пазач, за друго не знам. Има и камери из цялото имение.

Реших, че тази нощ баровецът може да се е подсигурил повече, просто за всеки случай. Докато не се убеди, че съм му се махнал от главата.

— Добре, загаси двигателя.

— Мислех, че вече мога да си вървя. Казах ви, че...

Смушках го в ребрата с браунинга и той изключи двигателя.

— Слизай — казах твърдо.

Слязохме от колата.

— Отвори багажника.

Той мина отзад и неохотно вдигна капака.

— Влизай вътре.

Той се разтрепери.

— Моля ви, не ме убивайте.

— Заслужаваш го, Тео. Ти си най-долният боклук, който съм виждал и който кара други да му вършат мръсната работа, но няма да те убия. Освен, разбира се, ако след пет секунди все още не си в багажника.

Той ме погледна умолително, после явно реши, че няма какво да загуби, ако започне да моли за пощада. Каза ми, че има жена и деца и ако не за друго, поне заради тях да пощадя живота му, защото той знаел, че не заслужава да живее, и ако можел да върне времето назад... Имах чувството, че за пръв път в живота си моли за нещо, но си заслужаваше човек да види тази сцена. Жена му и децата му сигурно бяха същата стока като него, но аз нямах намерение да добавям още една малка трагедия към цялата тази кървава сага. Затова когато той най-сетне вдигна крак, за да влезе в багажника, го ударих силно в тила с дръжката на браунинга, вързах го и го натиках в багажника.

Затворих капака, взех ключовете от таблото и заключих колата. Тео Морис нямаше да спи много удобно тази нощ, но както сам бе признал, друго и не заслужаваше.

Тръгнах към селото. По небето летяха гневни облаци, движеха се от запад на изток и периодично закриваха три четвърти пълната луна. Духаше остър вятър, доста по-студен от онзи в Лондон, и вдигнах яката си в напразен опит да се защитя от тази стихия, която направо пронизваше тялото ми.

Къщата до имението на Тадеуш бе широка и едноетажна, тип „ранчо“. В двора имаше огромно колело от каруца, подпряно на изкуствена канара. На алеята за паркиране имаше четири коли и цялата къща светеше, но собствениците явно не бяха толкова притеснени за сигурността си, колкото господин Тадеуш, защото портата беше отворена.

Влязох, тръгнах по алеята и свих по една пътека, заобикаляща къщата, като се стараех да се придържам плътно до стената, разделяща двата имота. От вътрешността на къщата се чуваше подрънкването на чаши и високият смях на жени, попрекалили с пиенето. Изглежда, хората празнуваха нещо и мъничко им завидях за това, че единствената им грижа утре ще е как да се отърват от махмурлука.

Стигнах до навес за градински инструменти, долепен до стената. Покачих се върху него възможно най-безшумно и надникнах към парцела на Тадеуш. Под мен имаше гъсти шубраци. Не долових никакво движение, затова се прехвърлих през стената и безшумно се спуснах на земята. Проврях се през шубрака и се огледах.

Бях на двадесетина метра от ъгъла на къщата. След шубрака се простираше грижливо подрязана морава с тучна зелена трева, която дори на тази светлина изглеждаше сочна. До един от стълбовете имаше малка охранителна будка, която не се виждаше от пътя. Вътре светеше и успях да различа силуета на оплешивяващ мъж, беше с профил към мен. Пред него имаше няколко монитора, очевидно свързани с камерите из имението, но той не изглеждаше много вгълбен в тях. Както беше навел глава, заключих, че най-вероятно чете книга, но се старае да го прави възможно най-незабелязано, в случай че шефът му

го наблюдава отнякъде. Според Тео този мъж беше единствената охрана, но за да се уверя в това, трябваше да изчакам.

Така че зачаках.

Минаха пет минути. После десет. Бях на път да реша, че Тадеуш е бил сигурен, че няма да се захвана с него, и затова не си е направил труда да подсили охраната си, но точно тогава един мъж в униформа се зададе откъм задната част на къщата. Пушеше цигара и водеше немска овчарка. Не се изненадах много. Охранителите трябва да разполагат с нещо, което да държи натрапниците настрана, защото по принцип самите те не са въоръжени. Това е един от парадоксите на британския закон. Можеш да наемеш охранители да пазят живота и имота ти, но техните правомощия за носене на оръжие и извършване на арест са толкова ограничени, че на практика ги правят безполезни. Дори ако тяхното куче ви ухапе, може да подадете граждански иск за нанесени щети. Но това животно нямаше да е голям проблем. Определено го хранеха добре и по моя преценка не беше далеч от пенсионна възраст. Охранителят, който също имаше вид на чакащ пенсия, ако не и вече пенсионер, вървеше напред, за да кара и кучето да крета. Животното спря и реших, че може би е надушило миризмата ми, но то вдигна крак и се изпика. Охранителят пък се закашля от цигарата.

Отново се сврях в храстите, захрих лицето си с шала и зачаках кучето да си свърши работата и двамата да продължат обиколката си. Тръгнаха. Чувах как ключовете на колана на мъжа подрънкват. Явно не залагаше много на елемента изненада.

Стигнаха до мен. Деляха ни само три метра. Кучето все още не даваше признаци да е надушило нещо, но когато видя будката на пазача, се разбърза. Сигурно му беше време за вечеря.

Тихо излязох от скривалището си, направих четири бързи крачки и затиснах устата на охранителя. Бях с ръкавици. С другата ръка опрях браунинга в бузата му. Кучето се обърна и изръмжа. Май все пак се канеше да заработи прехраната си. Трябваше да действам бързо.

— Разкарай кучето или ще го убия — казах приглушено. — И бъди много тих. Действай.

Пуснах устата му, но не свалих браунинга.

— Спокойно, Принс — прошепна охранителят притеснено и се наведе да погали кучето, което вече не беше така наежено. — Всичко е наред, момче.

После вдигна очи към мен.

— Не искам неприятности, господине. Няма да окажа съпротива, не е нужно насилие.

— Ако изпълняваш каквото ти кажа, никой няма да пострада. Не съм дошъл за теб.

Пуснах го и казах:

— Сега тръгвай към будката. Влез вътре както обикновено и аз поемам оттам нататък. И не се опитвай да ми въртиш номера, защото ще те убия. Без да ми мигне окото.

Говорех тихо и спокойно. От опит знам, че това е най-добрият начин да убедиш някого в сериозността на намеренията си, особено ако го заплашваш с убийство. Ако в гласа ти личи притеснение и паника, потенциалната жертва може да реши, че все още не е изгубила контрол над ситуацията и да предприеме нещо. Особено стари пушки като този тип. Може да беше посредствен полицай, но със сигурност се гордееше с професията си и нямаше да му е много приятно да го направят за посмешище.

Побутнах го и той тръгна. Кучето продължи да ръмжи, но охранителят го поведе за каишката и то тръгна с нас. Не знаех как да постъпя с него. Не можех да го убия (не и след като видях как се отрази смъртта на Текс на горкия му стопанин), но не можех и да го оставя на свобода.

— Колко души има в къщата? — попитах. — И ми отговаряй тихо.

— Не знам. За първи път съм тук. Повикаха ни в последния момент.

— Но някой все пак те е посрещнал.

— Да, собственикът. Само него видях.

— Добре, по-тихо.

Стигнахме будката и той отвори вратата и влезе, както му бях наредил. Принс се промуши покрай него.

— Как е, Бил? — попита онзи с книгата, все още не можех да го видя. — Наред ли е всичко?

Сега бе моментът да вляза.

Той се обърна, видя ме, както си бях увит в шала, и на лицето му се изписа такава уплаха, че чак ми стана смешно. После бързо вдигна ръце и замръзна като в комиксите. Книгата тупна на пода. Беше с

твърди корици, заглавието не ми говореше нищо. Мъжът понечи да каже нещо, но аз бързо го отрязах с едно „Шшт!“, насочих браунинга към Бил и му казах да върже кучето.

Бил беше разумен тип, не се възпротиви. Нито пък си хаби думите да ме пита съзнавам ли какво правя и знам ли, че допускам огромна грешка. Просто закачи каишката на Принс за една скоба на стената. Кучето можеше да се движи, но не и да ме стигне.

— Сложи му и намордник.

Бил взе намордника от плота, където имаше и чайник и няколко чаши, и се наведе да изпълни нарежданията ми.

Обърнах се към колегата му.

— Стани и се обърни с лице към стената.

Той се поколеба, приковал поглед в мен, сякаш знаеше, че това е краят. Повторих командата и добавих, че ако изпълнява нарежданията ми, нищо няма да му се случи. Посочих с браунинга към стената. Най-сетне той направи каквото му казах, макар че въпреки уверенията ми продължаваше да изглежда несигурен.

И тогава, с крайчеца на окоото си, видях как Бил посяга към скобата. Този тип си беше наумил нещо. Не вярвах на очите си. Мигом се извърнах и ръката му спря на десет сантиметра от скобата. Той се опита да си придаде невинно изражение, но вече беше късно. Казах му, че няма смисъл да умре като герой, но преди да съм свършил, колегата му се хвърли към мен като ръгбист в атака и ме хвана през кръста. Едната му ръка отчаяно се опитваше да изтръгне браунинга.

— Помогни ми, Бил — извика той уплашено.

Бил отново посегна към скобата, а другарят му ме блъсна в касата на вратата.

Инстинктивно натиснах спусъка. А може да е било и без да искам, не съм сигурен. Резултатът обаче беше един и същ. Чу се глухо пукване и куршумът уцели Бил в главата. Или поне така ми се стори. Той извика и залитна назад, спъна се в Принс, падна по задник, стисна главата си с ръце и изпищя:

— Уби ме!

Между пръстите му течеше кръв.

Принс скочи върху него с жален вой.

Колегата на Бил се стресна и аз се възползвах от възможността, изритах го с коляно в топките и го отблъснах.

Той се преви от болка.

Обърнах се към Бил. Той продължаваше да скимти, а Принс усърдно ближеше кръвта по пръстите му.

— Уби ме — повтори той с тона на човек, на когото му остават само още няколко секунди.

— Нищо ти няма — отвърнах. — Като гледам, е само ухото, и то без да искам. Ако си търсиш виновник, обвинявай колегата си. А сега стани и сложи намордника на кучето.

Той не помръдна, но когато го заплаших, че ще му отнеса и другото ухо, най-сетне свали ръка от раната си и изпълни инструкциите ми. Ухото му кървеше, но за разлика от ухото на Джейми Дели, беше почти цяло.

Накарах колегата на Бил да отвори чекмеджетата на бюрото и във второто открих пластмасови белезници. Казах на двамата да седнат в ъгъла до Принс, накарах колегата на Бил да сложи белезниците така, че да са оковани заедно, след което да ми хвърли ключа. Те ме увериха, че ще стоят мирно и кротко, но не вярвах да удържат на думата си, така че продължих да ровя и в едно друго чекмедже открих дебела зелена връв и ножици. Завързах ги с гръб един към друг и направих двоен моряшки възел. Не беше нужна чак магия, за да се измъкнат, но щеше да им отнеме известно време, а на мен толкова ми трябваше.

— Трябва ми лекар — изпъшка Бил. — Ще ми изтече кръвта. Прималява ми.

Преувеличаваше. Куршумът само беше одраскал ухото му, но вече ми ставаше жал за тези двамата, затова намерих една чиста кърпа, намокрих я на чешмата и я сложих на ухото му.

После взех от колана на Бил връзката ключове и го попитах кой е за входната врата на къщата.

— Не знам — отвърна той. — Собственикът не ни каза. Тази кърпа е много студена. И мокра.

Исправих се и казах:

— Напомнете ми да не наемам вашата охранителна фирма. — После им обещах, че ако стоят кротко, скоро ще извикам линейка, и добавих: — Само обаче да сте гъкнали, ще стоите така цяла нощ.

Излязох, намерих ключа за будката и я заключих. После тръгнах към къщата възможно най-тихо, като се стараех да вървя в сенките на дърветата.

Зад имението имаше още една обширна морава, завършваща с басейн. В къщата светеха няколко прозореца, но завесите бяха дръпнати и не можех да видя нищо. Приблжих тихо и се притаих до един от прозорците. Отвътре се чуваха приглушени гласове. Значи все пак бяха тук. Погледнах си часовника. Беше девет и двадесет и пет.

До къщата имаше залепена огромна оранжерия. Беше заключена. Извадих връзката ключове и започнах да ги пробвам един по един. Четвъртият отключи и тихичко се вмъкнах вътре. Внимателно затворих остъклената врата и извадих браунинга от джоба си. Оранжерията беше осветена от мъждивата светлина, процеждаща се от прозорците. От двете страни имаше дълги дивани, а в средата — махагонова масичка с няколко списания. Забелязах един брой на „Живот в провинцията“, един на „Добрата домакиня“, както и последното месечно извлечение на „Тадеуш холдингс“. Нищо подозрително. Но друго не бях и очаквал. Както повечето педофили, Ерик Тадеуш навярно също умееше добре да се прикрива.

Вратата между оранжерията и къщата беше отворена. Минах през нея и се озовах в облицован с дърво коридор, по стените висяха красиви акварели, най-вече пейзажи. Вратата вляво беше леко открената и през нея се чуваха някакви гласове. Тръгнах натам. Стъпвах много внимателно по полирания паркет.

Влязох в огромна кухня с чамови мебели и черни гранитни плотове. В дъното имаше друга врата, която също беше отворена. Долових подрънкването на чаши и гласовете на хората, които бях дошъл да убия. Сега ги чувах доста по-ясно.

— Ще отворя още една бутилка — каза мъжът и плъзна стола си по пода, докато ставаше от масата.

Не се опитах да се скрия, когато Ерик Тадеуш влезе уверено в кухнята с празна бутилка в ръка. Беше по-едър, отколкото очаквах, и носеше спортен панталон, памучна риза и протрити кожени пантофи. Видя ме, отвори уста да каже нещо, но аз го прострелях, малко над лявото коляно. Кракът му се подгъна, той изкрещя и изпусна

бутилката. Тя се пръсна на теракотения под, а Тадеуш се строполи сред стъклата, като удари главата си в касата на вратата, докато падаше. Прекрачих го и влязох в богато обзаведената трапезария. Той остана да стене на пода, стиснал крака си.

— Здравей, Ема — казах аз, вдигнах браунинга и го насочих към главата ѝ.

Тя седеше на масата и все още държеше полупразната чаша бяло вино. Червената ѝ коса беше хваната на опашка, самодивското ѝ лице бе олицетворение на уплахата.

— Денис, моля те, ще ти обясня — каза тя, остави чашата на масата и избухна в сълзи. — Той ме накара да дойда!

— Разбирам. Наистина изглеждаш доста стресирана.

Приближих масата, държах главата ѝ на прицел.

— Имаш ли представа какво е направил този тип и колко мъка е причинил?

— Ти не разбираш — отвърна тя, гледаше ме жално с насълзените си очи.

Определено я биваше за актриса, а изражението ѝ беше толкова истинско, че дори аз се запитах дали не бъркам относно нейната роля в цялата тази история. А знаех, че е виновна не по-малко от останалите.

— Слава богу, че дойде — продължи тя. — Той държи родителите ми като заложници. От няколко дни. Ако не му се подчинявам, ще ги убие.

Стана от стола. Беше с бяла рокля без ръкави, която я правеше да изглежда години по-млада.

— Стой там.

Тя се разхлипа неудържимо. Като дете.

— Но те са в мазето, там ги е затворил. Трябва да видя дали са добре. Моля те, Денис, повярвай ми. Мога да го докажа.

После отново тръгна към мен и аз отново ѝ казах да не мърда от мястото си. Но тя не се подчини, защото също като мен знаеше, че не мога да я застрелям. Колебанието навярно си личеше по лицето ми. В кухнята Тадеуш продължаваше да вие сърцераздирателно с надеждата някой да му помогне.

— Ема, спри. Не се шегувам.

Тя спря. На два метра от мен. Толкова прелестна и крехка, та чак краката ми се подкосиха. Беше наистина прекрасна, огромните ѝ

лешникови очи ме молеха да ѝ повярвам. И аз исках да ѝ повярвам. Господи, колко исках. Бях разколебан. И двамата го знаехме.

Изведнъж чух зад себе си шум, после някой ме блъсна напред. Браунингът изхвърча от ръката ми, изтрополи по пода и спря в краката на Ема. Забих глава в стената. Една картина се откачи и падна на пода.

Бях замаян и изобщо нямах време да окажа съпротива. Някой ме натисна на колене и изви ръката ми зад гърба. Успях да извъртя глава и видях млад здравеняк със същата униформа на охранител като Бил и колегата му. За жалост това беше единствената прилика между тях. Този здрав и загорял тип с ниско подстригана коса и груби черти определено беше бивш военен, а като съдех по бързината и ефективността на действията му, можех да заключа, че е бил или морски пехотинец, или парашутист от специалните части. Сега вече загазих.

— Вие не разбирате — казах през стиснати зъби. — Тези хора са извършили ужасни престъпления.

— Ти да мълчиш! — нареди ми той, след което се обърна към Ема. — Извинете грубия ми език, госпожице. Не понасям престъпници. Повикайте линейка за баща си.

На лицето на Ема се разля облекчение.

— Става богу, че дойдохте — каза тя. — Този човек щеше да ме убие.

— Не я слушайте — процедих все така през зъби, но той само изви ръката ми още по-силно и се наложи да млъкна.

Имах чувството, че ръката ми всеки момент ще се счупи.

— Споменахте нещо за хора в мазето, госпожице — продължи той. — Наистина ли има някого там?

Ема отново се разплака и вдигна браунинга от пода.

— Да, родителите ми... — изхлипа тя. — Затворени са там като заложници...

После се обърна и насочи пистолета към него. Вече не плачеше. Усмихна му се мило с насълзените си очи и каза:

— Но ти не тормози малкия си мозък с това.

Понечих да кажа нещо, но Ема не ми остави такава възможност: без да сваля милата усмивка от лицето си, натисна спусъка.

Чу се глухо изпукване, мъжът залитна и се строполи на земята с огромна червена рана на мястото на дясното око. Тялото му се сгърчи

конвулсивно няколко пъти и замря. Значи не беше преувеличила, като каза, че стреля добре.

— Е, Денис, оказа се костелив орех — каза тя и в усмивката ѝ се появи злобен оттенък, който досега не бях виждал. — Ние ти препречваме пътя, а ти все успяваш да преодолееш препятствията. Досега трябваше да си арестуван и обвинен в убийство. Само затова те оставихме жив толкова дълго. Но да ти призная, май трябваше да се сетим, че ще стигнеш дотук.

— Коя си ти? — прошепнах. Не знаех какво друго да кажа.

— Ема Нилсън, както знаеш. Жената, с която преспа. А този там... — тя посочи с браунинга към вратата на кухнята, където Тадеуш продължаваше да стене, — е баща ми.

Отпи глътка вино, наслаждаваше се на реакцията ми и изобщо не се притесняваше от трупа на охранителя само на няколко крачки от нея. Това ме накара да се замисля как съм могъл да пропусна тази тъмна страна на характера ѝ, как е възможно инстинктите ми да са ме подвели толкова много.

— Сигурно си мислиш, че си пада само по деца, нали? — продължи тя. — Е, те винаги са му били слабост, не мога да отрека, но навремето беше женен. За майка ми. Само че тя загина в автомобилна катастрофа. Твърдят, че било злополука, но аз не мисля така. Според мен и той има пръст.

После заобиколи трупа, без да сваля браунинга от мен, отиде на метър от вратата и надникна.

— Нали така, татенце? Уби мама, за да ме имаш изцяло за себе си. Защото си мръсен долен извратеняк.

Долових някаква горчивина в тона ѝ, но също така и нотка на триумф, сякаш най-сетне се чувстваше силна и поемаше нещата в свои ръце.

— Помогни ми, сладурче — изстена той. — Повикай линейка, моля те.

Без да му обръща внимание, тя се извърна към мен. Красивото ѝ лице бе станало зло.

— Искаш ли да знаеш нещо? — попита твърдо тя. — Кучият му син започна да ме чука, когато бях на осем. На осем! И след всеки път ми купуваше скъп подарък. Бижу или кукла. А веднъж, когато явно

съм била доста послушно момиченце, дори ми подари детски модел на „Астън Мартин“, да си я карам из двора. Какво ще кажеш, а?

Нямах думи. Наистина не знаех какво мога да кажа.

— А когато станах на шестнайсет и имах повече подаръци, отколкото можеш да си представиш, спря. Ей така, просто престана. Явно съм била вече твърде стара за неговия вкус. Разбира се, продължи да ми прави подаръци и се стараяше любимата му дъщеря да не е лишена от нищо, но повече не прави секс с мен. Аз бях изхабена стока. Така и не ми обясни поведението си. Нито дума. Просто си живееше живота, сякаш нищо не се е случило. Мръсник!

Изсъска последната дума. Имах чувството, че се отнася за всички мъже по света.

— Ема, моля те — простена Тадеуш. — Довърши този негодник и ела да ми помогнеш.

Тя отново не му обърна внимание.

— Но това, което баща ми не успя да разбере, е, че сега той е изхабената стока. За мен той не означава нищо.

Гласът ѝ леко потрепери. Помислих си, че колкото и нелепо да изглежда, може би баща ѝ все пак означава за нея повече, отколкото тя смее да си признае.

— Единствената причина да поддържам някакви отношения с него е, че има това, което искам. Компанията. А сега се появи ти и нещата май ще се подредят точно както трябва. Денис Милн, укриващият се от закона жесток убиец, нахлува в имението и застрелва Ерик Тадеуш и охранителя му, преди смелата дъщеря на Тадеуш да го надвие и да го убие със собствения му браунинг.

— Няма да ти повярват.

— Напротив, ще ми повярват. Защото ще открият твоята ДНК по дрехите на убития Саймън Барън, както и твои косми, които успях да взема онази нощ, докато спеше. Ще я намерят, ако вече не са го направили, и в къщата, където снощи загинаха четирима души. Ще кажа на полицията, че двамата с детектив Барън сме били на път да те разобличим като човека, стоящ зад убийството на Кан и Малик. Затова си убил Барън, а сега си дошъл да убиеш и мен.

Гърлото ми се стегна. Беше ме изиграла наистина майсторски.

— А мотивът? — едва успях да изрека с пресъхналото си гърло.

— Кой може да каже какво става в болния мозък на един убиец?
— отвърна тя без следа от ирония.

Наблюдавах я внимателно. Нямах никакво съмнение, че наистина е нагласила уликите с моята ДНК. Знаех, че е умна, а някъде дълбоко в себе си знаех и че нещо при нея не се връзва — парите, с които разполагаше; това, че почти не говореше за семейството си; както и фактът, че в крайна сметка бе положила доста усилия, за да насочи разследването ми към Николас Тиндъл. Знаех всичко това, но някак си подсъзнателно отказвах да заподозра една толкова красива и лъчезарна жена. Жената, с която спях. За миг мислите ми се върнаха към дома за деца и Карла Греъм. Не за първи път правех тази грешка.

— Значи ти си убила Барън?

— Защото си пъхаше носа където не му е работа — отвърна тя и сви отегчено рамене.

Усещах, че всеки момент ще сложи край на този разговор.

— Но има нещо, което не разбирам — казах, за да печеля време.
— Щом си наследница на такова състояние, защо работиш като репортер в провинциален вестник?

— Имахме нужда от вътрешен човек, особено предвид мащаба на разследването на убийствата в кафето, а аз винаги съм умеела да пиша. Трябваше само да се мотивират съответните хора, за да ми уредят работа в „Екоу“. Когато имаш пари, няма затворени врати.

Сетих се за реакцията на колегата й, когато се обадох във вестника.

— Сега си обяснявам защо онзи тип, дето вдигна телефона в „Екоу“, не те харесва.

Тя изсумтя пренебрежително:

— Мислиш ли, че ми пука? Аз държа всички карти, Денис. И ви изиграх до един. Дори Тиндъл не ме уплаши с неговите жалки заплахи и тъпи кукли. Дори се забавлявах. Достатъчно беше да хвърля няколко мили погледа и всички онези закоравели ченгета ми паднаха в краката. Включително и ти. Опитният жесток наемник.

Успях да изкривя устни в полуусмивка, което май я подразни.

— Жесток ли? Изобщо не мога да се сравнявам с теб.

— Така е — отвърна тя и вдигна браунинга. — Не можеш.

Помъчих се да запазя спокойствие, изчаквах удобен момент за действие.

— Как започна всичко? — попитах. — Разбрах, че терапевтичните сеанси са отприщили нещата, но какво е знаел Джейсън Кан? И защо двамата с Ан умряха толкова дълго след като тя е разобличила Блаклип?

Тя поклати глава.

— Съжалявам, Денис, но си ми ясен като отворена книга. Опитваш се да печелиш време, а аз не мога да остана тук цяла вечност. Но за твое успокоение ще ти кажа следното: за човек на твоята възраст си много добър в леглото и ми беше забавно да спя с колега убиец.

И после стреля. Три точни изстрела, които се забиха в гърдите ми като оловни юмруци.

Изстенах, превих се на две и се свлякох на земята.

— Сега е твой ред, татенце — чух гласа ѝ, тих и нежен.

После с притворени очи видях как се обърна и заста на вратата срещу баща си, готова да го довърши.

— Ема, моля те, недей — простена той. — Какво правиш, за бога? Та аз те обичам!

И изведнъж изражението ѝ се промени. По лицето ѝ пробяга сянка на съмнение. Решителността на убиеца в нея се разколеба. Но имаше и още нещо. Може би обич, може би омраза. В онзи момент беше трудно да се определи, но като се замисля сега, съм убеден, че беше смесица и от двете.

Браунингът в ръката ѝ леко потрепна и в продължение на един дълъг, тягостен момент тя не се решаваше да натисне спусъка.

Затова и не забеляза как се надигнах и коленичих, все още замаян от силата на куршумите — по-голямата ѝ част все пак бе поета от защитната жилетка, която ми беше дал Тиндъл. После измъкнах 45-калибровия револвер изпод якето си, хванах го с две ръце и го насочих към нея.

— Едно последно препятствие, Ема — казах и тя стреснато се извърна към мен.

Устните ѝ оформиха едно „Не“ — отне ѝ сякаш цяла вечност, — после тя понечи да вдигне браунинга.

Без колебание натиснах спусъка. Реших, че в крайна сметка тя е не по-малко виновна от всички останали.

Куршумът я уцели точно в средата на гърдите, бялата ѝ рокля мигом се обагри в червено, а тялото ѝ политна назад и се удари в

стената. Браунингът също гръмна. Куршумът рикошира в пода и се заби в тавана, а аз стрелях още веднъж, този път в главата. Ема се свлече по стената, оставяйки кървава следа, примесена с частици мозък и костици.

Чух как Тадеуш извика от болка, мъка, а може би дори от облекчение. Беше рано за облекчение обаче — аз все още имах въпроси, на които не бях получил отговор.

Изправих се, поех дълбоко дъх и отидох до вратата на кухнята. Той продължаваше да стиска ранения си крак. По пода се стичаше стабилна струя кръв. Лицето му беше бледо.

— Ти я уби — прошепна той. — Моето малко момиченце.

— Тя никога не е била малко момиченце, Тадеуш. Ти си се погрижил за това. Тя беше чудовище, създадено от теб. Почти съжалявам, че не я оставих да те убие.

— Тя нямаше да ме убие — процеди той през зъби. — Не разбира ли? Тя ме обичаше. Моето малко момиченце. А ти я уби. Сега може и мен да убиеш, все ми е едно. Всичко свърши.

— Не съвсем. Имам няколко въпроса към теб. Ако ми отговориш, ще те убия бързо. Ако не, ще е бавно и мъчително.

— Върви по дяволите, Милн — изруга злъчно той и опръска дънките ми с гъста бяла слюнка. — Нямам намерение да ти улеснявам живота. Нашите тайни ще умрат с нас и нито ти, нито някой друг кретен може да промени това. Защото вече няма с какво да ме заплашваш. Можеш единствено да ме убиеш. А аз съм готов за това. Дали ще е днес, или някой друг ден, все ми е едно. Днес е подходящ ден за умирање, като всеки друг.

После разпери ръце да приеме последния куршум.

— Е, какво чакаш? Давай. Довърши започнатото.

Направих го.

Не се гордея с това, защото тези мои деяния ме принизяваха и ме правеха да изглеждам не по-добър от него. Не обръщах внимание на молбите му за милост, нито на кръвта, опръскваща дрехите ми, нито на погнусата, която се надигаше в стомаха ми, докато го изтезвах. Пренебрегнах всички странични фактори и се съсредоточих върху задачата да го накарам да говори, защото знаех, че призраците и от неговото, и от моето минало няма да ми простят, ако истината бъде погребана с него.

И той проговори. В крайна сметка ми разказа всичко. А когато свърши, взех браунинга със заглушителя и го застрелях с един куршум в главата, за да сложа край и на неговата, и на моята агония. Мисля, че за него беше облекчение да си отиде. Не че толкова го болеше, макар и това да е фактор, но поради някои други, не толкова очевидни причини. Искрено вярвам, че някъде в дълбините на жестокото му сърце се таеше огромна вина, която много му тежеше, особено що се отнасяше до Ема. Смятам, че той наистина я обичаше, както и тя него. Това беше някаква покварена, извратена любов, но все пак я имаше, а чрез своето поведение в детството на Ема той беше предал тази обич. И го знаеше.

Въпреки тези прозрения не изпитвах жал или съчувствие към него. Ерик Тадеуш беше убил Хайди Роубс, а след това беше изпратил баща ѝ зад решетките до живот за престъпление, което Роубс не само не беше извършил, но и самият той беше негова жертва. Тадеуш беше извратен и абсолютно безмилостен човек. Беше боклук. И напълно заслужаваше онова, което го сполетя. Но Ема? Предпочитах да не мисля за нея.

Затова се обърнах и си тръгнах, като ги оставих да лежат на земята заедно.

Ерик Тадеуш ми каза, че Джейсън Кан бил убит, а заедно с него и Азиф Малик, заради едно телевизионно предаване.

Именно това предаване на практика довело до всичките ужасни събития. От известно време Джейсън знаел за насилието, на което била подложена приятелката му Ан Тейлър от своя баща и неговите така наречени приятели, докато все още живеела в дома си. Когато двамата се запознали, процесът и нейните показания срещу насилниците били вече зад гърба ѝ. Малко по малко тя свикнала да живее с раните от миналото си и когато отношенията между двамата се задълбочили, му признала всичко. Включително факта, че преди седем години е станала свидетел на убийство.

Тадеуш потвърди, че жертвата се е казвала Хайди Роубс и била убита по време на груба секс игра, излязла от контрол. Обикновено купоните, които си организирали, никога не стигали толкова далеч. Или поне така твърдеше той. Аз не бях толкова сигурен.

Тадеуш наричаше своята група педофили Ловците и произнасяше това име с някаква извратена нотка на гордост. Един от Ловците, участвал в оргията онази нощ, бил Лес Поуп. Неговата задача била да се отърве от трупа на Хайди и да натопи баща ѝ за случилото се, та подозренията да не се насочат към групата. По думите на Тадеуш Поуп използвал един от своите криминално проявени клиенти да свърши мръсната работа и той явно я е свършил доста добре, ако се съдеше по развоя на събитията.

Случаят придобил гласност няколко години по-късно при показанията на Ан, в резултат на което бил арестуван Ричард Блаклип, друг участник в оргията, но дори и тогава нещата все още били под контрол. Блаклип излязъл под гаранция, снабдили го с фалшив паспорт и билет до Манила, а оттам нататък оставало само Поуп да се обади на Томбой, за да организира убийството му. С изчезването на Блаклип се осуетила възможността за съдебен процес, на който истината за убийството на Роубс можела да излезе наяве.

И допреди два месеца наистина изглеждало, че истината ще си остане погребана завинаги. Сигурен съм, че така е щяло и да стане, ако не било въпросното телевизионно предаване.

Не вярвам Джейсън Кан или пък Ан Тейлър да са били фенове на „Нощни новини“, късното публицистично предаване на Би Би Си 2, но по някаква причина — наречете го съдба, ако щете — и двамата седели пред телевизора и гледали именно тази програма, когато в нея интервюирали новоизбрания главен съдия Тристрам Парнъм-Джоунс.

И досега се питам как ли е реагирала Ан. Тя никога не била виждала лицето на мъжа с черната кожена маска — най-жестокия насилник от всички „приятели“ на баща ѝ, — но помнела гласа му много добре. Цял живот щяла да помни плътния властен глас на мъжа, който я наругал, а после извадил нож срещу невръстната Хайди Роубс, докато тя пищяла от ужас и молела за пощада. И сега същият този човек, който години по-късно продължавал да е в кошмарите ѝ нощем, говорел по телевизията. Била абсолютно сигурна, че не бърка.

Но какво можела да направи? Полицията не била открила никакви доказателства в подкрепа на нейните показания относно убийството, на което станала свидетел, и следователно срещу никого не били повдигнати обвинения. Кой би ѝ повярвал сега, ако обвини най-висшия съдебен магистрат в страната, че е детеубиец, и то въз основа само на гласа му? Щели да я помислят за луда. Ан вече била заплашена веднъж с престой в психиатрична клиника и много добре знаела, че ако сега каже нещо такова, направо ще я пратят в лудницата.

Но Джейсън, изглежда, разсъждавал другояче. Приелият наскоро исляма долнопробен уличен бандит надушил възможността да изкара тлъста сума. Разбира се, проблемът бил как да използва тази взривоопасна информация и затова се обърнал към своя адвокат, за когото знаел, че е продажна личност, за да му помогне да организират въпросното доходоносно изнудване.

Това, което Джейсън не знаел обаче, било, че Поуп е негов адвокат само за да е по-близо до Ан и да е в течение на това какво казва или не казва тя. Изглежда, Ловците са били доста добре организирани и бдителни. И отначало тази бдителност дала резултат. Поуп привидно приел предложението на Джейсън, като същевременно планирал как да го премахне. Но Джейсън навярно се е усетил какво става, защото се обадил на Азиф Малик — високопоставен детектив и

също мюсюлманин, — за да се срещнат. Най-вероятно (макар никой да не знае със сигурност) Джейсън е щял да разкаже всичко на Малик.

По заповед на Тадеуш обаче телефонът на Кан се подслушвал и обаждането било засечено от Ловците, които решили да му запушат устата възможно най-бързо. Били Уест видял как Джейсън тръгва за срещата и вместо да го застреля на място, се полакомил за пари и застрелял и двамата с Малик.

В нощта, когато била убита Хайди Роубс, на оргията присъствали петима мъже. Петима ловци: Ерик Тадеуш, Лес Поуп, Ричард Блаклип, някакъв тип с прозвище Мъдреца, за когото Тадеуш ми каза, че умрял от рак преди три години, и Тристрам Парнъм-Джоунс.

От петимата само Парнъм-Джоунс беше все още жив.

Излязох от къщата по същия маршрут, по който бях влязъл, и се отправих към ягуара, като пътьом се обадох на бърза помощ да изпратят линейка за Бил, както му бях обещал.

Не чух Тео да шава в багажника, затова седнах зад волана, запалих и тръгнах. Нямах ни най-малка представа закъде.

Докато карах, размишлявах върху случая и особено върху ролята на Саймън Барън в него. Питам се как е успял да стигне толкова близо до Ема и Тадеуш, при положение че всички други, работещи по случая, бяха убедени, че зад убийствата стои Николас Тиндъл? Никога нямаше да узная, разбира се, но като бивш детектив можех да предположа какво се е случило. Най-вероятно в един момент Барън е осъзнал, че е допуснал ужасна грешка, като е обвинил Джон Роубс в убийството на дъщеря му. Бях убеден, че в процеса на разследването той е попаднал на името Ричард Блаклип и е открил, че той е част от немалка и добре организирана педофилска група. Естествено не е имало солидни доказателства срещу никого от тях, но нещо явно го е навело на мисълта, че именно те, а не бащата на Хайди, са убили момичето. Това би се отразило много зле на кариерата му, още повече че, по думите на Тадеуш, Джон Роубс се самоубил в затвора преди няколко години. Барън не е можел да сподели подозренията си с никого, защото се е страхувал за репутацията си, но същевременно е изпитвал и непреодолимо чувство за вина, което, предполагам, е довело и до преждевременното му пенсиониране.

Но полицаят винаги си остава полицай. Затова когато лондонската полиция призовава оттеглилите се детективи да се върнат на работа и да помогнат за разрешаването на случая, той се отзовал. Не вярвам още тогава да е знаел колко тясно е свързано убийството на Кан и Малик със случая, който му коствал толкова болка и угризения, но едва ли му е било трудно да върже две и две, след като е разбрал коя всъщност е Ан Тейлър. Проблемът от негова гледна точка е бил, че никой от разследващия екип не проявявал интерес към смъртта на Ан или пък към това каква светлина могат да хвърлят нейните показания

от миналото върху случая. Затова решил да използва журналистката от „Норт Лъндън Екоу“ Ема Нилсън, за да даде гласност на подозренията му чрез своите статии. Без да знае, че тя самата играе двойна игра, Барън ѝ давал информация, като се надявал нейните статии да подтикнат колегите му да преосмислят стратегията на разследването. Едва ли на Ема ѝ е било много приятно да насочва вниманието на обществото към факта, че смъртта на Ан може да не е била самоубийство, но не е имала друг избор. За да може да използва Барън за вътрешна информация, тя е трябвало да изпълни желанието му и да напише статиите.

И тогава Барън е открил нещо, което изведнъж го е превърнало в потенциална опасност. Може да е било името на някой от замесените в историята. И дори може да е споделил с Ема за кого става въпрос, с което на практика е подписал собствената си смъртна присъда.

Тя го е примамила на онова затънтено място, може би с обещание за някаква ценна информация, а после му е запушила устата завинаги. При това за малко да вкара и мен в ръцете на полицията. Беше на косъм. Много хитро и много жестоко. Тази жена наистина работеше хладнокръвно и коварно.

Дотук всичко се връзваше, но имаше една мисъл, която не ми даваше покой. Беше свързана с времето, по което са се случили тези събития. Хайди Роубс бе отвлечена и убита преди седем години. По думите на Тадеуш един от клиентите на Поуп се отървал от трупа и подхвърлил уликите, за да натопи баща ѝ. Томбой Дарк беше заминал от Лондон за Филипините преди седем години, след като натрупал достатъчно пари (по неговите думи като информатор), за да започне свой бизнес там. Едно от криминалните занимания на Томбой в Англия беше кражбите с взлом. Дали беше просто съвпадение? Ще ви кажа нещо като полицаи: няма случайни съвпадения.

Малко преди Лийдс излязох от магистралата. Беше вече единайсет. Продължих да карам, докато не стигнах една уединена отбивка, и спрях, без да обръщам внимание на думкането, което идваше откъм багажника. Слязох от колата и докато вървах по тревата към близките дървета, набрах номера на леководолазния ни клуб в Миндоро. Там сега трябваше да е малко след седем сутринта.

Вдигна Лиза, жената от рецепцията. Беше ми приятно отново да чуя гласа ѝ, а и връзката беше добра.

— Здравейте, господин Мик — каза тя. — Как сте?

Отвърнах, че съм добре, и тя ме попита кога ще се прибера. Отговорът беше „Никога“, но разбира се, не ѝ го казах. Вместо това я уверих, че ще е скоро, и тя каза, че с нетърпение очаква да се видим. Попитах я дали Томбой е там.

— Да, тук някъде е. Сега ще го повикам. До скоро, господин Мик.

Минута по-късно чух в слушалката гласа на Томбой.

— Как е там? — попита той.

— Излез и се разходи — казах му. — Така че никой да не те чува. Той отново ме попита как е при мен. Като че ли беше притеснен, но не много.

— Студено — казах. — А при теб?

— Топло — отвърна той.

Разговорът не вървеше, но това не ме учуди.

— Вече съм в магазина — каза той най-сетне. — Няма никого. Можеш да говориш спокойно.

— Добре. — Въздъгнах.

Страшно ми се искаше да не бяхме стигали дотук. Навремето бяхме добри приятели. Дори само преди седмица. Сега обаче нещата стояха съвсем различно.

— Знам всичко, Томбой — казах аз.

— Какво имаш предвид? — попита той вече определено напрегнато.

— Не се прави на ударен. Знам за момичето, което Поуп и приятелчетата му са убили на онова тяхно събиране преди толкова години, и знам, че ти си изхвърлил тялото.

— Не знам за какво говориш.

— Казвала се е Хайди, между другото. Хайди Роубс. И е била само на дванадесет години. А баща ѝ, онзи нещастник, в чиято къща си влязъл, за да подхвърлиш уликите, сега е мъртъв. Признали го за виновен, че е убил дъщеря си, макар да не са разполагали с труп, и преди две години той не издържал и сложил край на живота си. Какво друго му е оставало? Първо загубил жена си, а после и единственото си дете. Дори се учудвам, че не се е самоубил по-рано.

Мълчанието от другата страна на линията говореше красноречиво. Нямаше нужда Томбой да казва нищо: и двамата знаехме, че изреченото от мен е вярно.

— Слушай сега — продължих аз. — Каквото и да направиш, тях двамата не можеш да ги върнеш и цял живот ще живееш с вината за стореното. И всичко това от алчност. Но има нещо, което можеш да направиш, за да въздадеш поне малко справедливост. Единият от тези педофили все още си живее спокойно живота, без да е понесъл последиците, които заслужава. И в момента, ако щеш вярвай, е главен съдия на Великобритания. Той е изнасилвил онова момиче и по един или друг начин, дори след толкова време, неговата ДНК е останала по тялото, убеден съм. Преди седем години не са били толкова запознати и прецизни с тези неща. Затова искам да ми кажеш къде си заровил тялото.

Томбой се прокашля, после изломоти прегракнало:

— Не знам какво да ти кажа.

Говореше така, сякаш току-що е загубил всичките си спестявания, защото конят, на който ги е заложил, е паднал на метър преди финала.

— Напротив, знаеш. Кажи ми къде е тялото. Няма да търся възмездие от теб, обещавам.

— Мик... Денис... Виж какво, аз... — Гласът му ставаше все по-глух. — Поуп ме изнудваше. Нямах избор, принуди ме да го направя. Иначе не бих го направил, знаеш го. Беше разбрал, че аз съм издал Били Уест за една работа, и заплашваше да му каже. Повярвай ми.

— Кажи ми мястото, Томбой.

Каза ми, че я занесъл в една гориста местност в Дорсет, недалеч от курортното селище Суонидж.

— В средата има езеро — продължи той. — В него е. Или поне беше. В дървен сандък. С метални вериги, за да не изплува.

Настоях да ми даде точното описание и той се помъчи да си спомни колкото може повече подробности, а аз прилежно ги записах в бележника си, притиснал с рамо телефона до ухото си. Към края вече плачеше.

— Не исках да го правя, Денис, но той ме принуди. Държеше ме в ръцете си. Можеше да ме убие. Направих го, защото това беше единственият начин да се спася.

Част от мен искаше да каже на Томбой, че го разбира, но след всичко случило се как да проявя разбиране?

— Имаш късмет, че си на десет хиляди километра оттук — казах.

Това беше единствената форма на съчувствие, която можех да проявя в момента.

— Така ли ще приключи всичко?

— За нас да. Живей си живота и се надявай един ден да не ми хрумне да се разправам и с теб.

Затворих телефона и дълго стоях загледан в голите дървета, в чворестите стволове и тънките клони, щръкнали като пръсти в зимната нощ. Стоях и се питах дали постъпих правилно, като дойдох тук и разрових миналото. Дали нямаше да е по-добре, ако не знаех за смъртта на Малик, ако не бях застрелял Били Лисицата или пък не бях разбрал за неговото участие в тези събития. Тогава просто щях да си живея в рая с моя стар приятел Томбой, без да знам какви ги е вършил в миналото. Щях да се будя сутрин щастлив, да се гмуркам, да си пия бирата и да гледам как денят се стопява и започва друг.

Но светът не е устроен така. Животът е не само труден, но и несправедлив. И няма смисъл да заравяш глава в пясъка. По света има ужасни хора и дори в този момент тяхната мишена може да сте вие или аз, може да е всеки. И ако нехаете, ако не сте нащрек или бездействате, ако не се борите срещу тях, един ден те ще се докопат до вас и тогава ще е твърде късно.

Сигурно сте чували твърдението, че не може един човек да е и обвинител, и съдия, и екзекутор. И на мен са ми го казвали. Подозирам, че и Парнъм-Джоунс е привърженик на тази теза. Аз също съм съгласен с нея. В повечето случаи. Но има моменти, когато се налага да скъсиш пътя до правосъдието. Защото в противен случай виновният за зверски престъпления най-често остава ненаказан, а това е непосилна мисъл.

Когато тръгнах обратно към колата, телефонът ми иззвъня. Не познавах номера, затова вдигнах, без да казвам нищо.

— Обаждам се да видя докъде стигнахте — каза Николас Тиндъл.

Колкото и странно да звучи, след всичко случило се днес неговият глас ми дойде като глътка свеж въздух.

— Всичко свърши — отвърнах уморено.

— А хората, които се опитваха да прецакат бизнеса ми?

— Мъртви са. Включително репортерката.

— Госпожица Нилсън? Знаете ли, аз също усетих, че не ѝ е чиста работата.

— И тя е била в играта. Оказа се доста по-коварна и жестока, отколкото я смятахме с вас.

— Не ви ли боли, че я няма?

— Боли ме, че не беше такава, за каквато я мислех.

— Никой не може да избяга от същността си, приятелю.

Имаше право, но аз не преставах да се чудя каква ли щеше да е Ема, ако баща ѝ не беше Ерик Тадеуш. Това беше най-тъжното: никога нямаше да узнаем.

— Дължа ли ви пари? — попита той.

— Не, сметките ни са уредени. Отначало полицията може да ви попритесни малко, но скоро всичко ще утихне, имате думата ми.

— Радвам се да го чуя. Благодаря за добре свършената работа. Може в бъдеще отново да работим заедно. Винаги са нужни хора като вас.

— Не, благодаря. Отношенията ни свършват дотук. С вас няма да се чуем повече.

— Както желаете — отвърна той.

Потвърдих, че ще постъпя според желанията си, и затворих телефона. А после го изключих и го хвърлих сред дърветата. Вече не беше мой проблем.

Потеглих на север и карах, докато не стигнах до една блатиста местност в графство Йорк. Наоколо се виждаха само голи хълмове, без нито едно дърво или къща. Отворих багажника и казах на Тео Морис, че може да си върви.

— Къде? — попита той.

— Където искаш — отвърнах. — Но тръгвай, преди да съм размислил.

Това свърши работа. Той изскочи от багажника и без дори да се обърне, хукна към долината под нас. Сто на сто беше премръзнал, изморен и объркан, но със сигурност се чувстваше и голям късметлия.

Качих се в колата и потеглих.

ЕПИЛОГ

ТРИ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Беше късно следобед на Коледа и валеше като из ведро. Колата стигна до края на алеята и спря. През замъгленото предно стъкло едва се виждаше как шофьорът оглежда непознатата местност.

Аз стоях скрит зад един бук наблизо и го наблюдавах. Изчаках трийсет секунди, излязох от скривалището си и тръгнах към колата. Бях с дълъг сив шлифер, сива плетена шапка и черен шал, който скриваше по-голямата част от лицето ми, но очите и устата ми бяха открити. Държах запечатан импрегниран плик, съдържащ документа, върху който бях работил последните три седмици, както и координатите на последното убежище на Хайди Роубс.

Когато приближих, детектив Джон Гелън смъкна прозореца и ме огледа изпитателно. Беше на средна възраст, няколко години по-млад от мен, с открито лице и буйна къдрава черна коса. Имаше достатъчно бръчици от смях, за да заключа, че става и за компания.

— Това, което ще ви дам, е от изключителна важност — казах аз, когато стигнах до прозореца.

Прозвуча като реплика от „Мисията невъзможна“.

— Така казахте и по телефона — отвърна той и погледна плика, а после и мен. — За какво става въпрос?

— За едно убийство, извършено преди години. Има осъден за престъплението, но не го е извършил той.

— Защо се обърнахте към мен? — попита Гелън, без да посегне да вземе плика. — Защо просто не го изпратихте в полицията?

— Защото съм чел за вас и за някои от случаите, по които сте работили, и смятам, че мога да ви имам доверие. Убеден съм, че ще прегледате съдържанието на плика много внимателно. Особено след като видите за кого става въпрос. Много е важно тази информация да попадне в честни ръце.

— Откъде разполагате с нея?

Неволно се усмигнах. Това си беше типичната полицейска реакция — опитваш се да разбереш колкото може повече. На негово място и аз бих попитал същото.

— Да речем, че съм попаднал на нея по стечение на обстоятелствата.

Подадох му плика през прозореца и той го сложи на седалката до себе си.

— Ще трябва да се задоволя с това обяснение, нали?

Кимнах и казах:

— Да. Аз бях дотук.

Отстъпих назад и добавих:

— Благодаря, че дойдохте. И... Весела Коледа.

— Бих ви пожелал същото — каза той, гледаше ме замислено, — но не знам кой сте. Може и да не заслужавате една весела Коледа, нали така?

Замислих се за миг върху думите му, после казах:

— Не знам. Зависи от гледната точка.

— Според мен, ако сте добър човек, заслужавате една хубава Коледа, ако не сте, не заслужавате.

— Така би се изразил и един стар мой приятел. Е, доколкото разбрах, вие сте добър човек, затова весели празници.

И си тръгнах.

— Така и не отговорихте на въпроса ми — извика той след мен, но аз продължих да вървя и след малко чух как колата му потегли обратно по пътя, по който беше дошла.

Не отговорих на въпроса му, защото наистина не знаех какво да му кажа.

Преди двайсет години всичко беше толкова различно. Светът се делеше на бяло и черно. Бях млад стажант, изпълнен с мечти за едно бъдеще, което щях да сътворя сам чрез собствените си усилия. Не знам дали съм бил идеалист, но наистина вярвах, че мога да променя нещата. И макар полицаите отдавна да не са издигнати на пиедестал, аз се гордеех с професията си. Смятах, че да си полицай е по-благородно от това да си бизнесмен или програмист. Не печелиш много, но пък служиш на обществото. Представях си как един ден ще се ожения и ще имам деца; ще раста в йерархията и ще стана главен инспектор или дори завеждащ отдел; как ще защитавам колегите си

пред бюрократите в правителството; как ще кажа на министъра на вътрешните работи, че е време да зареже бумажината и да ни даде повече свобода на действие, за да се борим успешно със злосторниците. Хората щяха да спят по-спокойно, като знаят, че такива като мен бдят за тяхната сигурност.

Никога не съм си представял, че ще стана убиец.

Но човек не знае какво го очаква, нали така?

Когато стигнах до колата, вече се смрачаваше. Запалих и потеглих, без да се обръщам назад.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много хора ми помогнаха при написването на тази книга. Затова, без да съм ги подредил в някакъв определен ред, благодаря на Пийт, Сам, Док и всички останали от Ел Галеон, остров Миндоро, Филипините, за това, че отговориха на многобройните ми въпроси и ме въведоха в живота на експатриантите там. Благодаря на Мат, че ми показва най-добрите места за хвърляне на трупове. Благодаря на Уаги в Манила, който беше най-добрият (и ако смея да твърдя, и най-евтиният) водач. Жалко, че повечето от онова, което ми показва, беше съкратено в крайния вариант на книгата. Благодаря на моя редактор Силия Уокър; на агента ми Аманда Престън; и на съпругата ми Сал и — благодарение на техните ценни съвети и конструктивна критика книгата стана много по-добра. Благодаря и на моите безценни източници сред полицейските среди, които естествено пожелаха да останат анонимни.

Дължа ви по едно питие, момчета. Да видим как ще тръгне книгата и ще ви черпя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.